DALE KETCHAM

Singuri în deșert

ALCRIS

Capitolul 1

Paginile revistei erau răsfoite cu degete nerăbdătoare. Articolele nu puteau reține atenția lui Leah Talbot pentru că privea mereu spre ceasul mare de pe peretele din fața biroului de recepție.

Afară, soarele, ca o minge aurie, se apropia de linia orizontului. Razele lui aruncau reflexe galben pal pe aripile avioanelor micuțe parcate în fața hangarului de lângă birou.

Clămpănitul mașinii de scris se opri. Femeia brunetă din spatele biroului se ridică de pe scaun și se întoarse spre colega ei, o femeie în vârstă cu păr alb, care fusese vopsit într-o nuanță puțin aurie.

– Vrei o ceașcă de cafea, June? întrebă bruneta. Femeia în vârstă încuviință privind-o peste teancurile de cărți înșirate pe biroul ei. Ținând cele două cești în mână, bruneta se îndreptă spre ușa din colț pe care o deschise cu cotul.

Îi zâmbi politicos lui Leah.

– Domnișoară Talbot? Doriți o cafea?

Privindu-și ceașca frumoasă și goală de pe masa din fața ei, Leah ezită, apoi oftă.

– De ce nu? Buzele i se strâmbară într-o grimasă cinică.

Își aranjă absentă frumoasă rochie din material subțire, bej, după care își luă cana, ocoli biroul și o urmă pe brunetă.

– V-ați plictisit să așteptați? Întrebarea femeii era retorică și compătimitoare.

Respirând adânc, Leah se împăcă repede cu acest gând.

– Și sunt nerăbdătoare să plec.

Filtrul de cafea era pornit pe masa mică din celălalt colț al camerei. Câteva automate de lângă el ofereau snacks-uri, dulciuri și sandvișuri reci.

– Mergi să-ți vizitezi familia, nu-i așa? o întrebă femeia în timp ce umplea ceașca ei și pe celelalte două pe care le ținuse în mână.

– Da, pe fratele meu, Lonnie. Căldura lichidului făcea ca aburii să plutească deasupra cești. Leah o ținu cu grijă. Ochii ei căprui se îndreptară spre ferestrele prin care se vedea apusul soarelui. Nerăbdătoare, își aruncă părul castaniu deschis pe spate.

– Probabil că ar trebui să-l suni și să-i explici de ce întârzii, îi sugeră femeia.

– Nu e nevoie, zise Leah scuturând încet din cap. Nu știe că vin. Îi fac o surpriză de ziua lui, care este mâine. Privi limbile ceasului care se mișcau lent. De fapt, sper că îi voi face o surpriză. Mai întâi, trebuie să ajung acolo.

– Ce face fratele tău la Austin? Vreau să spun, râse femeia, sunt mai multe orașe în Nevada pe care le-aș alege înaintea acestuia.

– Scrisoarea pe care am primit-o de la el mi-a indicat faptul că nu e o metropolă aglomerată, zâmbi Leah. Nu va sta mult acolo, cel puțin așa cred. Lucrează pentru o companie minieră. Face parte din echipa trimisă la Austin pentru a face niște teste în zonă.

Vasul filtrului era acum așezat la locul lui.

– Dar restul familiei tale unde se află? Femeia luă ceștile și se îndreptă spre birouri, în timp ce privirea îi rămase îndreptată spre tânăra și atrăgătoarea femeie care mergea lângă ea.

– Ah, părinții mei? Sunt în Alaska, acum. Când femeia ridică mirată sprâncenele, Leah îi explică: Tata lucrează în Forțele Aeriene.

– Așa se explică faptul că o persoană atât de tânără ca tine e obișnuită cu zborul, replică femeia.

Nu era prea tânără la douăzeci și doi de ani, dar probabil era o vârstă prea mică pentru bruneta care părea să aibă aproape patruzeci de ani. Timpul era important pentru ea și de aceea alesese calea aerului ca mijloc de transport, dar totul fusese în zadar.

– Cât va mai dura până la plecare? întrebă Leah privind din nou ceasul, cu și mai multă nerăbdare.

Femeia oftă și așeză una dintre cești pe o măsuță pentru a deschide ușa ghișeului.

– Nu știu. Presupun că până când va sosi domnul Smith.

Răspunsul nu era satisfăcător. Îl aștepta pe acest domn Smith de două ore. Întârzierea lui părea s-o deranjeze numai pe ea. Toți ceilalți păreau obișnuiți cu acest lucru și asta însemna că e un client permanent al acestei firme care punea la dispoziție avioane mici de zbor.

Așezându-se pe canapeaua din vinilin, Leah realiză că cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca domnul Smith să nu-și facă apriția. Micul traseu până la Austin aproape că-i secase economiile. Numai împărțind costul călătoriei și serviciile pilotului cu domnul Smith își putea permite să meargă cu avionul.

Norocul o însoțise încă din ziua în care sunase la această firmă pentru a se interesa de prețul acestui zbor. Când i se spusese cât de mult costa, Leah era gata să abandoneze ideea, care se dovedea mult prea scumpă. Apoi fusese întrebată când vrea să plece și se descoperise că un avion era deja închiriat pentru vineri, cu aceeași destinație.

Leah stătuse ca pe ace până când i se confirmase că domnul Smith dorea să împartă costul călătoriei cu ea. Realiză, oftând, că așteptarea nu se sfârșise nici acum.

Ușa camerei de așteptare se deschise și un bărbat își vârî capul prin deschizătură. Părul castaniu începuse să-i cadă, dezgolind fruntea și ochii cercetători care studiau camera cu o mutră absentă.

– Hei, Mary, ai mai auzit ceva de Reilly de când a sunat pentru a spune că întârzie?

– Îmi pare rău, Grady. Bruneta ridică din umeri, dezamăgită. N-am mai aflat nimic.

El oftă.

– Dar celălalt pasager?

– Este aici. Funcționara arătă spre Leah care stătea pe canapea.

Privirea lui trecu prin cameră pentru a se îndrepta spre ea. Aproape imediat expresia indiferentă dispăru din ochii lui. Intră în cameră și un zâmbet îi umflă obrajii mari.

– Sunteți domnișoara Talbot? Zâmbetul lui se adânci la încuviințarea lui Leah. Ei bine, e o surpriză plăcută. Îmi era teamă că voi avea de-a face cu o menajeră bătrână și nesuferită, căreia îi este frică să zboare. Îi întinse o mână mare. Eu sunt Grady Thompson, pilotul dumnea-voastră.

– Încântată de cunoștință, domnule Thompson, replică Leah în timp ce mâna ei întinsă era scuturată cu putere.

– Nu, spuneți-mi Grady, insistă pilotul cu ochii strălucind.

Era scund și îndesat. Burta îi deveni mai proeminentă când se așeză lângă ea pe canapea. Avea mai mult de patruzeci de ani, fiind suficient de bătrân pentru a-i fi tată, dar asta nu-l oprea să flirteze. Însă bunul simț și farmecul natural nu o puteau face pe Leah să se simtă jignită sau bruscată.

– Bine, Grady, zâmbi ea. Părul ei castaniu prindea reflexele de aur ale soarelui care bătea puternic prin ferestre.

El îi studie o clipă șuvițele aurii, apoi îndreptă privirea spre profilul ei clasic care nu era bine conturat deoarece își întorsese puțin fața spre el. Nici una din trăsăturile ei nu era accentuată, nici curbura sprâncenelor, nici ochii căprui care străluceau, nici buzele frumoase și pline. Întreaga ei făptură era mai mult decât atrăgătoare.

– Dacă-mi spui Grady, zise pilotul aplecând puțin capul, nu pot continua să-ți spun domnișoara Talbot.

– Leah, răspunse ea la întrebarea care trebuia să urmeze.

– Spune-mi, Leah, ești o prietenă de-a lui Reilly?

– Reilly este domnul Smith? Își ridică o sprânceană pentru că nu știa dacă ghicise bine.

– Se vede clar că nu-l cunoști, conchise Grady. Dacă nu ești o prietenă de-a lui Reilly, atunci ce te duce în mijlocul pustiului din Nevada?

– Mă duc să-mi vizitez fratele… în cazul în care domnul Smith are de gând să apară, adăugă supărată Leah.

– Reilly nu e altcineva decât domnul Smith.

Tonul sec al vocii lui trezi curiozitatea lui Leah.

– Se pare că-l cunoști foarte bine. Plină de tact, încerca să obțină niște informații despre misteriosul și întârziatul tovarăș de drum.

Pilotul respiră adânc și se rezemă de spătarul canapelei.

– Cred că lucrurile nu stau chiar așa. Mă îndoiesc că cineva îl cunoaște pe Reilly "foarte bine". Are propriile lui legi, este un lup singuratic. E pe jumătate indian și asta spune totul.

– Ah, înțeleg, murmură Leah. De ce merge la Austin?

– Afaceri. Are legături cu firmele miniere interesate de zona Austin și Tonopah. De obicei îl duc într-unul din aceste locuri, veni răspunsul lui.

Leah începu să se întrebe dacă Reilly Smith lucra pentru compania la care era angajat și fratele ei, Lonnie. Era posibil să lucreze pentru una dintre celelalte firme interesate de acea zonă. N-avea importanță, oftă Leah. Singurul lucru important pentru ea în acest moment era venirea domnului Reilly Smith.

– Locuiești aici, în Las Vegas? schimbă Grady subiectul cu unul care-l interesa mai mult.

– Da. Înainte ca întrebarea obișnuită să fie pusă, Leah adăugă: Sunt secretară la una dintre bănci, zise ea, sperând ca Grady să nu facă obișnuitul comentariu că s-ar fi putut adresa unei companii cunoscute pentru a efectua acest zbor, fără o lungă așteptare.

– Și fratele tău locuiește la Austin?

– Numai o perioadă. Leah îi explică această ședere temporară a fratelui ei la Austin.

– Nu l-ai mai văzut de mult timp?

– Nu prea de mult, ne-am întâlnit de Crăciun, dar mâine este ziua lui și am vrut să-i fac o surpriză.

– Trebuie să ții mult la un om pentru a cheltui atâția bani, observă Grady.

– Lonnie și cu mine suntem foarte apropiați, încuviință Leah.

Nu spuse nimic despre copilăria ei neliniștită, încercând să schimbe subiectul și căutându-și cuvintele. În circumstanțele date, era normal ca ea și Lonnie să fie apropiați. În ciuda anilor pe care nu-i petrecuseră împreună, erau ca doi gemeni.

– Ce spune prietenul tău despre toate astea? Și nu-mi spune că o fată ca tine nu are nici măcar un prieten, o tachină pilotul, pentru a afla ce-l interesa.

– Să spunem doar că a pus sub semnul întrebării sănătatea mea mintală. Râsul acoperi replica ei când Leah își aminti reacția lui Marv.

Și el lucra la departamentul de conturi în banca la care era angajată ea. Nu hotărâse încă până unde să meargă

relația lor, mai era mult până a se cunoaște unul pe altul, dar putea spune că Marv îi este prieten.

Adevărul era că nici una dintre colegele ei, nici colega ei de cameră, Nancy, nu încurajase această călătorie. Toți spuseseră că înțelegeau dorința ei de a-și revedea fratele, dar se gândeau că nu e bine să-și cheltuiască toate economiile făcute cu greu.

Desigur, nu aveau acel sentiment de prietenie și înțelegerea care se dezvoltă între o soră și un frate. Dacă și-ar fi cheltuit banii pentru a-și vedea prietenul, probabil că nu i-ar fi pus la îndoială hotărârea. Dar fratele! Gândul acesta o făcu să zâmbească ironic.

– Prietenul tău probabil că a devenit gelos că nu-ți petreci week-end-ul cu el. Eu așa aș fi.

Leah aruncă o privire tristă ceasului de pe perete.

– Încep să cred că nu voi pleca nicăieri în acest week-end, oftă ea.

Căutând prin geantă, deschise un pachet de țigări și scoase o țigară cu filtru. În timp ce își căuta bricheta, un foc țâșni din mâna lui Grady, care ținea un chibrit între degete. Zâmbi pentru a-i mulțumi, își așeză țigara între buze și aplecă puțin capul pentru a ajunge la flacără.

– Nu-ți face griji, Reilly va veni. Dacă ceva l-ar fi oprit să vină, ar fi spus când a sunat mai devreme, o asigură pilotul. Între timp, cred că ar fi bine să-ți duc bagajul în avion și să-l așez în compartimentul lui.

– Bine, încuviință Leah. Așa voi fi cu un pas mai aproape de plecare.

Zâmbind afectat, Grady îi bătu genunchiul cu palma.

– Nu renunța să speri. Vom decola curând.

Apoi ridică ușor geanta ei mică, albastră și trusa pentru cosmetice, după care se îndreptă spre ușă, traversă curtea și ajunse lângă hangar. O dată cu plecarea lui, minutele începură din nou treacă încet.

Fumul țigării stătea ca un nor deasupra capului ei. Trăgând din filtru fumul în piept, Leah îl scoase afară neliniștită. Norul bleu-gri de deasupra se mări.

Ușa de la intrare se deschise. Privirea ei indiferentă se îndreptă în direcția sunetului, așteptându-se să-l vadă pe pilot întorcându-se. Intrase un străin.

Avea ideea preconcepută că Reilly Smith ar arăta… mai bătrân de patruzeci de ani, o supoziție bazată pe faptul că numai o persoană mai în vârstă, un membru al consiliului de conducere al companiei miniere ar lua avionul pentru a pierde puțin timp și a avea o călătorie liniștită.

Dar bărbatul nu se potrivea cu această descriere. Era înalt, nici gras nici slab, cu zece ani mai tânăr, la vreo treizeci de ani. Părul des și negru încadra o față bronzată cu trăsături bine definite, pometi proeminenți și maxilare puternice. O față care stătuse mult în vânt și soare.

Era îmbrăcat într-un costum subțire de culoare maro deschis. La acesta era asortată o cămașă în nuanțe gălbui-cafenii, descheiată la gât pentru a lăsa să se vadă o pepită mare din turcoaze montată pe un lanț de argint care-i înconjura gâtul.

În ciuda contrastului dintre imaginația ei și acest bărbat, Leah era sigură că este Reilly Smith. Mândria care emana în jurul lui, senzația de răceală și de indiferență, îl

făceau să pară că stă la pândă ca un prădător, și asta o convinse că avea dreptate.

Mary, funcționara brunetă, îi confirmă acest lucru.

– Ați ajuns în sfârșit, domnule Smith! exclamă ea punându-și mâinile în șolduri. Domnișoara Talbot era gata să creadă că nu sunteți decât un personaj imaginar.

Pentru prima dată de când intrase în camera de așteptare își dădu seama de prezența ei și o privi. Ochii lui erau de un verde adânc, culoarea intensă și impenetrabilă a jadului.

Un fior stânjenitor o străbătu pe Leah când privirea lui rece o studie din cap până-n picioare, studiind-o fără jenă, după care o abandonă pentru a se întoarce spre funcționară.

– Am fost reținut, zise el fără a da altă explicație sau a se scuza. Valizele mele sunt afară. Sunteți gata de plecare, domnișoară Talbot? După ce-l așteptase trei ore, Leah se întrebă uimită cum mai avea tupeul să rostească aceste cuvinte! Stingându-și nervoasă țigara în scrumieră, își stăpâni impulsul de a-i aminti că el este cel care a întârziat.

Ieșind afară din clădire, vântul deșertului bătu cu putere în deschizătura rochiei ei de culoarea cămilei, lăsându-i piciorul descoperit. Leah își ținu cu o mână crăpătura rochiei în formă de tunică, în timp ce în cealaltă ținea geanta, încercând din răsputeri să oprească vântul care-i desfăcea rochia.

Gândindu-se acum, realiză că trebuia să poarte pantaloni. Obiceiurile nu sunt lepădate ușor și ea trăise în multe țări unde femeile îmbrăcate în pantaloni nu erau privitre cu ochi prea buni.

Tocurile pantofilor ei făceau mult zgomot, în timp ce bărbatul de lângă ea rămânea extrem de tăcut. Privindu-l pe cel de lângă ea, realiză că tocurile nu o făceau prea înaltă în comparație cu el. Creștetul capului ei abia ajungea la bărbia lui.

Își lăsă privirea să cadă pe mâna lui stângă, în care ducea o geantă. Nu era nici o verighetă pe degetele lui. Într-un fel, Leah știa de mult acest lucru… probabil din cauză că Grady îi spusese că Reilly Smith este un lup singuratic.

Fixându-și privirea drept înainte, Leah își spuse că probabil existau o grămadă de femei care roiau în jurul lui, încercând să-l cucerească. Era un bărbat extrem de atrăgător. Nu că asta avea vreo importanță pentru ea. Făcea această călătorie pentru a-și revedea fratele.

Câțiva metri mai încolo se afla Grady, care stătea în fața unui avion vopsit în alb și portocaliu. Cele două motoare ale avionului erau lustruite și performante. Zâmbetul înflori pe fața pilotului când îi văzu apropiindu-se.

– Nu ți-am spus că va veni, Leah? zise el cu voce afectată, apoi se adresă bărbatului de lângă ea: Bună, Reilly.

– Bună, Grady. Avea o voce caldă și prietenoasă, deosebită de cea cu care-i vorbise mai devreme lui Leah și care avea un ton impersonal. O strângere puternică de mâini fu urmată de alte urări politicoase.

– Lasă-mă să-ți iau bagajul, zise Grady întinzând mâinile spre genții și servieta lui Reilly.

– Iau servieta la bord. Reilly Smith îi întinse numai cele două genți mari, păstrând servieta. Ochii lui verzi studiară

cu atenție cerul albastru senin, care începea să se întunece. O singură stea strălucea în lumina înserării. Cum ți se pare vremea, Grady?

Pilotul scrută cerul, oftă și își îndreptă atenția spre cei doi pasageri.

– Vine un front atmosferic. Avem totuși șansa de-a ajunge la Austin înaintea lui. Dacă nu, va fi o călătorie grea, dar vom reuși să aterizăm. Cu mâinile acum libere, Grady le făcu semn spre ușa deschisă a avionului. Urcați la bord.

Cele două trepte mici o ajutară pe Leah să urce ușor în avion, în ciuda rochiei strâmte pe care-o purta. Trecu de prima banchetă și se așeză pe cea de-a doua, găsind locul mai confortabil. Reilly Smith o urmă cu o ușurință la care ea nu se așteptase.

Se așeză pe bancheta de lângă ea. Luând în considerare aparenta prietenie dintre el și pilot, Leah se așteptase întrucâtva să se așeze în cabină cu Grady. În timp ce-și aranja spătarul scaunului, observă servieta pe care el o luase în avion și realiză că probabil avea de gând să lucreze în timpul călătoriei.

Grady se urcă agil la bord și se aruncă pe scaunul pilotului, aflat chiar în fața lui Leah. Privirea lui rapidă îi studie pe amândoi în timp ce își punea centura de siguranță.

– Vreți să vi le legați și voi? întrebarea nu-l opri din pregătirea pentru zbor.

– Nu prea, răspunse Leah.

– Zboară la Austin pentru a-și vizita fratele. Informația fusese dată când motoarele avionului erau pornite; elicea ezita, după care începu să se învârtească foarte repede.

Leah îl privi indiferentă pe toavarășul ei de zbor.

– Fratele meu lucrează pentru o companie minieră. Face parte dintr-o echipă însărcinată pentru un timp să studieze acea zonă. I se părea o ocazie excelentă de a afla dacă Reilly Smith era un membru al vreunei companii rivale cu cea pentru care lucra fratele ei. Grady mi-a spus că aveți legături cu una dintre companiile miniere interesate de acea zonă. Probabil că-l cunoașteți pe fratele meu. Numele lui este Lonnie Talbot. În ochii lui verzi ca jadul stăruia o expreie dezinteresată când îi întâlni pe-ai ei. Zâmbetul lui era numai politicos, dar avu darul de a-i îmblânzi trăsăturile.

– Nu, nu-l cunosc.

Zgomotul celor două motoare făcu imposibilă conversația la momentul potrivit. Se simțea oarecum în siguranță presupunând că Reilly Smith nu lucrează la aceeași companie cu fratele ei.

Pe scaunul pilotului, Grady vorbea în stație:

– Turnul de control McCarren, sunt George 92 și cer instrucțiuni de zbor.

Entuziasmul pusese stăpânire pe ea. După lungile ore de așteptare, se va afla în sfârșit în aer. Privind pe geam, Leah zâmbi amuzată când se gândi la reacția lui Lonnie când o va vedea și când va afla că a venit numai pentru a fi împreună cu el de ziua lui.

Văzu luminile albastre ce treceau pe lângă ei în momentul în care avionul rula spre pista de decolare. Spre sfârșitul acesteia, viteza crescu. Apoi veni permisiunea de decolare a turnului de control.

Grady se uită peste umăr, cu o figură extrem de serioasă.

– Acum vom zbura cu această pasăre.

Avionul pivotă pe pistă în timp ce motoarele atingeau puterea maximă. Leah simți viteza mare și golul de aer format la ridicarea de la pământ. Botul se ridicase. După câteva secunde, întreg avionul se afla în aer și se ridica în înălțime.

Pe fereastră, Leah putea vedea luminile îndepărtate ale orașului în înserarea de afară. Strălucirea de neon a hotelurilor și cazinourilor din Las Vegas părea să iradieze în mii de culori ireale.

Aerul rece al nopții ce venea din spatele capului ei, îi răscoli buclele castanii. Luminile infraroșii ale panoului de comandă străluceau în avion împreună cu cele de citit de lângă fiecare scaun.

Însoțitorul ei nu privea lumea care se pierdea sub ei. Servieta îi era deschisă în poală. Conversația politicoasă se încheiase și Leah n-ar fi trebuit să încerce să abordeze un alt subiect, pentru că n-ar fi mers. Simțea nevoia să se uite peste umărul lui pentru a vedea hârtiile pe care le studiază. Rezistă tentației și își îndreptă atenția spre fereastră. Acum nu-și mai putea vedea decât reflecția propriului chip în noaptea de afară.

Se gândi să scoată revista pe care o avea în geantă și să citească, dar se răzgândi. Era prea nerăbdătoare să ajungă la destinație pentru a se concentra asupra cititului.

Avionul coborî. Grady se întoarse spre ei.

– Vrei să vii puțin lângă mine, Leah?

– Mulțumesc, sigur că da, zise ea entuziasmată. Conversația va face ca timpul să treacă mai repede.

În timp ce Leah își desfăcea centura de siguranță, Grady zâmbi strengărește bărbatului de lângă ea.

– Nu ai nici o obiecție, nu-i așa, Reilly?

– Absolut nici una. În replica lui era un ton amuzat, iar ochii verzi îi străluciră când o priviră pe Leah.

Se gândi supărată că poate Reilly Smith se întreba dacă dorește să înceapă o relație cu pilotul. Își putea da și singur seama că Grady era destul de în vârstă pentru a-i fi tată.

– Nu apăsa pe nici un buton, o avertiză Grady când Leah se aplecă puțin pentru a încerca să se strecoare pe locul copilotului, în spațiul extrem de strâmt al cabinei.

O mână o ajută să se așeze, ținând-o de un cot. Surprinsă, realiză că mâna îi aparținea lui Reilly Smith. Atingerea lui era plăcută și îi transmitea încredere, dar și răceală.

Evitând panoul de control dintre scaune, Leah se strecură în scaunul din dreapta pilotului și își trase rochia peste genunchi. Schimbul de locuri fusese ușor și ea reușise să nu atingă nimic.

– Mulțumesc, spuse ea peste umăr mâinii care rămânea pe brațul ei. Sper că eu și Grady nu vă vom deranja din lucru dacă vorbim, domnule Smith.

– De fapt, cred că mă voi opri puțin din muncă și voi dormi. Sunetul de închidere al servietei confirmă acest lucru.

Când lumina pentru citit se stinse, Leah își spunea că ar fi fost mai bine să nu se miște de la locul ei. Ar fi putut astfel să-și satisfacă o parte din curiozitatea pe care i-o trezea Reilly Smith.

– E uimitor, zise Grady întorcând capul spre ea și zâmbindu-i.

– Ce anume? i-o întoarse Leah, neînțelegând.

– El. Făcând semn cu capul spre spatele avionului, pilotul îl indică pe bărbatul care se afla pe banchetă.

Era îngrijorată că bărbatul ar putea auzi cu ușurință vocea pilotului. Privi peste umăr pentru a vedea reacția lui Reilly Smith la acest comentariu. El se rezemase cu capul de spătarul scaunului, cu ochii închiși. Pieptul i se mișca într-un ritm constant.

– A adormit deja, oftă Grady. Abia a închis ochii. Nu se răsucește, nu se întoarce, doarme doar.

– E foarte bine, încuviință Leah rezemându-se mai bine de spătarul scaunului ei. Privi panourile de comandă luminate de lumini infraroșii. Avionul e pus pe pilotul automat?

– Da. Dar Leah văzu cum Grady supraveghea încontinuu panoul pilotului automat. Ai mai stat în cabina pilotului unui avion particular?

– Tata m-a luat cu el de câteva ori, dar n-am zburat niciodată cu un aparat atât de sofisticat ca acesta, admise ea.

– Avioanele moderne se conduc pe baza computerelor, zâmbi Grady. Fac totul în afară de aterizare și sunt aproape de această performanță. E uimitor, dar tot acest echipament se poate strica. Hai să nu mai vorbim despre zbor acum… am auzit astfel de lucruri toată ziua. Luând în considerare vârsta ta, curajul și experiența ta pentru zbor, cred că ar fi cazul să-mi spui cum ți-ai petrecut copilăria.

– Nu-mi va lua prea mult timp. Leah râse încet. Eu și fratele meu eram copii de trupă ai Trupelor Aeriene.

Adăugă faptul că toată copilăria se mutase dintr-o bază militară în alta, fără a avea o casă a ei.

– Cum ai ajuns la Las Vegas?

– Tata a fost transferat la baza aeriană de la Nellis. Am absolvit liceul și am făcut un curs de secretariat înainte de a veni detașarea pentru Alaska. Am vrut să mă perfecționez și în loc să plec împreună cu ai mei, am rămas aici.

– Atracția exercitată de luminile strălucitoare? o tachină Grady.

– În nici un caz. Îmi place munca de secretară, zise ea mulțumită. Nu vreau să iau parte la viața din cazinouri sau hoteluri de lux în nici un fel. Munca ar fi prea grea și orele de noapte nu mă favorizează.

– Ai perfectă dreptate, fu el de acord. Te asemeni cu restul locuitorilor din Las Vegas, care pășesc rar într-un cazinou, asta numai dacă nu lucrează acolo.

– Exact! Apoi își clarifică răspunsul. Dacă aș fi o celebritate, poate că aș frecventa aceste locuri, dar așa, nu am nici o șansă. Dar așa stând lucrurile, las cazinourile în seama turiștilor și a jucătorilor.

– Vrei să spui... Grady făcu o pauză, privind-o curios... că până acum câtva timp te-ai aflat în sudul Pacificului?

– În Guam și Hawaii.

– Am fost acolo în timpul armatei… și n-o să-ți spun cât timp a trecut de-atunci!

Grady începu s-o bombardeze cu întrebări care o stimulau să reconstituie locurile pe care le vizitase și să compare amintirile lui cu descrierile ei.

Cu timpul, conversația se stinse și tăcerea deveni apăsătoare. Leah privea pe geamul de lângă ea la stelele

care străluceau pe cerul mai luminos spre est. Se simți extrem de relaxată.

– Dacă nu te simți bine aici, zise încet Grady, te poți întoarce la locul tău. Acolo cel puțin îți poți întinde picioarele în voie, fără să-ți faci griji că atingi vreun buton.

Oftând mulțumită, spuse:

– Cred că asta voi face.

Nu-i era prea ușor să se deplaseze prin spațiul mic din interiorul avionului, dar Leah avu grijă să nu-l trezească pe Reilly. În timp ce se așeza pe scaunul ei, văzu cerul negru aflat chiar în fața lor.

– E foarte întunecat, nu-i așa? îl chestionă ea în șoaptă pe Grady.

– Probabil de frontul de aer rece. Ar fi mai bine să telefonez biroului care se ocupă cu vremea pentru a vedea cât timp mai avem la dispoziție.

El dădu telefon în timp ce ea își lega centura de siguranță. Răspunsul robotului nu se auzi prea clar până la ea, dar Grady îi transmise mesajul.

– Frontul ne va ajunge până la Austin. Ar fi bine să-ți legi strâns centura de siguranță. Apoi privi peste umăr figura bărbatului adormit. Reilly!

– Te-am auzit, veni replica înceată. Cu un calm deliberat, Reilly își strânse centura de siguranță.

– Credeam că ai adormit, spuse Leah fără să se gânească.

– Chiar așa a fost.

În vocea lui nu era nici urmă de toropeală. Leah își spuse că el se trezise la fel de repede cum adormise.

Capitolul 2

Hăul negru se adâncea sub ei. Fulgerele puternice semănau cu o ploaie de foc. Curenții turbulenți de aer făceau avionul să se clatine și să devieze de la rută.

Avionul vibra din toate încheieturile și Grady încerca din răsputeri să-l redreseze. Furtuna creștea din ce în ce mai mult în intensitate.

– Reilly! strigă Grady de pe scaunul lui fără să-și ia ochii de la fulgerele și ploaia care se dezlănțuiau în fața geamului cabinei. Pasagerul brunet își desfăcu centura de siguranță și se grăbi să ajungă lângă pilot. Furtuna e din ce în ce mai puternică. Voi încerca s-o ocolesc. Bine?.

– Bine. Vocea care-l aprobă nu părea deloc îngrijorată din cauza vremeii.

Leah, în ciuda încrederii în competența și experiența acestui pilot și a credinței că orice furtună putea fi ocolită, se trezi tremurând din toate încheieturile. Încercă să-și

alunge frica pe care o simțea și pericolul iminent de care numai un prost nu se putea teme.

Totuși, își ținu respirația când Grady întoarse avionul spre est, încercând să păcălească furtuna strecurându-se pe lângă ea. Aruncând o privire bărbatului de lângă pilot, își spuse că în spatele acestei figuri de piatră existau nervi de oțel.

Golul de aer prin care trecură aproape că întoarse pe dos stomacul lui Leah când avionul pierdu brusc din înălțime. Întunericul adânc de care erau înconjurați nu era străpuns decât de fulgere înfricoșătoare și de tunete puternice. Avionul își continua încercarea de ocolire.

– Nu reușesc în felul acesta! strigă Grady. Voi încerca se cobor mai mult de două sute de metri pentru a vedea dacă mai jos atmosfera e mai calmă.

Nu se auzi nici o replică. Leah se îndoia că ar fi putut scoate vreun sunet, din cauza gurii și gâtului care erau uscate. I se părea că se prăbușesc, dar știa că era o manevră controlată de coborâre.

Privind geamul care acum i se părea ca o oglindă, văzu cum pilotul coboară încet avionul. Fulgerele brăzdau cerul deasupra lor și lumina puternică, alb-gălbuie, lumina întunericul pentru câteva secunde.

– Dumnezeule! murmură Grady nevos, iar în momentul în care această rugă ajunse la urechile ei, Leah văzu în față o masă solidă, neagră.

Era un munte, își dădu seama îngrozită, în momentul în care era violent aruncată pe banchetă din cauza manevrei bruște de ocolire prin dreapta pe care o execută Grady.

Următorul fulger lumină și celelalte creste care le stăteau în cale.

– N-ar trebui să existe munți la o asemenea altitudine! începu Grady să strige, privind cu atenție în fața sa. Blestematul de altimetru cred că…

Nu-și termină propoziția. Un fulger puternic îi arătă un drum de scăpare, o șa muntoasă joasă care făcea legătura între două vârfuri. Grady orientă botul avionului în acea direcție, acum cuprinsă de întuneric. Leah aștepta înghețată următorul fulger care va arăta dacă se îndreptaseră în direcția potrivită.

Era prea târziu. Aproape că ajunseseră acolo când lumina le arătă că pilotul greșise drumul. Avionul se va zdrobi de creasta muntelui.

Grady încercă din răsputeri să-și corecteze greșeala. Leah gemu îngrozită… Își lipi degetele de ceafă și își puse capul între genunchi așteptând prăbușirea.

– Stai acolo. Vocea blândă a lui Reilly îi mai alungă puțin frica.

Pe partea dreaptă a avionului se auzi un zgomot. Aripa se zgâriase de versantul muntelui și metalul scrâșni, gata să se rupă în două.

Avionul începea să coboare.

– Haide, scumpule! strigă Grady respirând accelerat.

Burta avionului atinse ceva solid și se lovi puternic. Alunecă pe suprafața solidă până când aripa dreaptă întâlni un obiect care-i opri înaintarea. Viteza făcu avionul să se rotească de mai multe ori.

Metalul care scrâșnea înfiorător o îngrozea pe Leah, care credea că nu va scăpa în viață. De ce totul se petrecea atât de încet? zbieră o voce în mintea ei. Geamurile se

spărgeau. Se auzeau zgomote infernale de metal zdrobit din partea stângă a avionului, partea în care se afla ea.

Simți o mare durere când văzu în fața ochilor numai întuneric. Însă rămase pe jumătate conștientă, știind foarte bine ce se întâmplă. Nu mai auzea bine și zgomotele de afară nu mai erau distincte.

Apoi întunericul începu să dispară. Ceva o ridica în sus cu putere. O secundă mai târziu, realiză că nu era vorba de vreo bucată de metal desprinsă ci de niște brațe musculoase.

– Haide. Trebuie să ieșim de aici. Vocea hotărâtă părea să vină de la o distanță foarte mare.

Dar Leah știa că trebuie să se supună ordinului. Își scutură capul pentru a se trezi la realitate. Picioarele îi tremurau și brațele care o susțineau o ajutau să meargă.

Respirând greu, își dădu seama că era în viață. Brațul lui Reilly Smith era cel care o ajuta să treacă prin ușa deschisă a avionului prăbușit. În timp ce trecea prin deschizătura mică ce era acoperită de scaune, se întrebă de ce nu era deschisă mai mult.

Când piciorul atinse terenul de dedesubt își dădu seama de ce. Avionul se oprise chiar la marginea muntelui stâncos. Peretele acestuia nu lăsa ca ușa să fie deschisă mai tare.

Vântul îi răscolea părul când încerca să se țină pe picioare. Simți ploaia care-i uda obrajii și auzi zgomotul furtunii de deasupra lor. Dorea să se rezeme de avionul zdrobit, mulțumită că încă mai era în viață, dar brațul care-i înconjura talia o opri.

– Nu ne putem opri aici, spuse Reilly.

Înțelegând spusele lui, nu protestă când el o ducea mai departe. Începea să-și revină. Îi era încă greu să meargă pe solul denivelat, din cauza pantofilor cu toc.

La ceva distanță de avion, el se opri într-o zonă de pășune. Brațul care-o ținea se ridică pentru a ajunge pe umăr și-l împinse în jos pentru a o face să se așeze pe iarbă.

– Așteptă aici, ordonă el. Mă întorc la avion. Și stai jos, pentru că altfel vei fi o țintă bună pentru fulgere.

Leah încuviință, după care-și regăsi vocea.

– Așa voi face. Când el se întoarse să plece, își aminti de pilot. Unde este Grady?

Nu veni nici un răspuns la întrebarea ei, în timp ce bărbatul dispărea în întuneric. Probabil că n-o auzise, își spuse ea, sau se ducea înapoi pentru a-l salva pe pilot.

Fulgerul lovi din nou. La lumina lui, îl putea vedea îndepărtându-se. Mai departe se afla avionul zdrobit. Își zise că era un miracol faptul că supraviețuiseră unei astfel de prăbușiri.

Ploaia care cădea cu putere din cauza vântului nu era deloc plăcută și cum Leah aștepta singură în întuneric, putea simți cum hainele îi sunt pătrunse treptat de apă. Își strânse și mai mult sacoul de aceeași culoare cu rochia în jurul trupului.

O durere acută își făcu simțită prezența la brațul stâng. Mâna ei dreaptă pipăi suprafața pe care simțea durerea. Mâneca bluzei ei era udă și fierbinte. Apoi degetele îi îndepărtară materialul și pipăiră carnea moale a brațului. Nu-și aducea aminte să fi fost rănită. Mâna ei studie mai bine rana pentru a-și da seama cât de mult sânge pierdea.

În întunericul adânc, nu putea vedea gravitatea acesteia. Numai în momentul în care o descoperi începu să simtă durerea supărătoare. Leah se simți dintr-o dată înfrigurată și singură.

Privirea ei încercă să vadă prin noapte o urmă a bărbatului care o lăsase acolo. Nu putea vedea decât avionul zdrobit, vopsit în alb.

Tunetul o speria. Un fulger îl urmă atunci când ecoul lui se stinse între munți. Leah promisese că va aștepta, dar dacă Reilly Smith nu se va întoarce curând, nu va putea să-și țină promisiunea.

O pală de foc țâșni din direcția avionului, împrăștiindu-se pe solul din apropierea lui. După câteva secunde în care fusese încremenită, Leah realiză că totul se întâmplase din cauza fulgerului. Îi venea să plângă de disperare.

Putea distinge destul de bine statura înaltă a bărbatului care căra ceva pe umăr. Grady? Așteptă cu răsuflarea întretăiată ca bărbatul să ajungă lângă ea.

Orbită de lumina lanternei care izbucnise brusc în întuneric, își întoarse ochii din direcția lui. Lumina se mișcă în timp ce bărbatul înalt ajungea lângă ea și lăsa jos povara pe care o căra. Leah privi pachetul… o haină cu mânecile legate care nu lăsau să cadă obiectele din ea.

– Unde este Grady? Ochii ei surprinși studiară expresia figurii atrăgătoare a bărbatului, pentru a găsi acolo un răspuns.

– E mort. Degetele lui lungi începură să desfacă mânecile hainei.

– Nu! șopti ea, neacceptând vestea pe care o primise. Nu era un lucru despre care puteai glumi. Încercă să-și stăpânească tremurul vocii. Doar nu l-ai lăsat în avion, nu-i așa?

– Ba da. Ploaia îi udase complet pielea bronzată. În ochii verzi ca jadul nu era nici o urmă de regret. Lasă-mă să văd ce pot face pentru brațul tău.

Absentă, Leah își atinse rana care n-o mai deranja atât de mult. I se părea o greșeală faptul că el îl lăsase pe Grady în masa de fiare zdrobite. Îi era greu să accepte faptul că acel bărbat plin de viață și entuziast era mort.

– Trebuie să ții tu lanterna. Când nu veni nici un răpsuns din partea lui Leah, Reilly oftă. Genele ude din cauza ploii confereau ochilor lui o și mai mare frumusețe. Ține-o!

– C… ce?

– Ți-am spus să ții lanterna ca să-ți pot bandaja rana, repetă el cu răbdare.

Ochii ei căprui erau plini de lacrimi. Se grăbi să-i închidă când degetele ei atinseră metalul rece al lanternei. Direcționă lumina spre rana ei. Prin această lumină văzu cum Reilly Smith își scoase cuțitul din buzunar și deschise punga cu plasturi.

– Voi rupe mâneca. După ce-i dădu această explicație, se auzi cum materialul este sfâșiat. Luă repede în mână o bucată de tifon sterilă.

Folosind tifonul, îndepărtă cu grijă sângele pentru a vedea cât de mare e rana. Gaura din pielea ei nu era o priveliște prea plăcută și Leah își întoarse privirea. Putea simți cum el extrage din carne o bucată de sticlă sau metal. În acel moment, simți cum durerea o ardea.

Se întoarse și deschise o cutie de metal care avea rol de trusă de prim ajutor, pe care o așeză lângă el. Luă o sticlă cu dezinfectant și închise repede cutia pentru ca ploaia să

nu strice restul de medicamente. Apa care persista în părul lui negru strălucea ca niște diamante.

– O să te doară, o avertiză el.

Pregătită într-un fel, Leah nu se putu abține să nu țipe de durere, dar Reilly Smith o ignoră.

– Și ține lanterna cum trebuie pentru că nu pot vedea ce fac.

Nesuferitul! își spuse Leah, supărtată. Putea spune măcar că îi pare rău pentru că nu avea altă soluție în afară de a-i provoca durere.

Strângând din dinți își concentră atenția spre lanterna pe care-o ținea în mână. De această dată nu mai strigă când el turnă antisepticul pe rana deschisă pentru că altfel lumina s-ar fi mișcat. După aceea el o bandajă, dând impresia că e expert.

– Mulțumesc, spuse Leah când simți mai puțină durere.

– Cu plăcere. Un zâmbet distant apăru pe buzele lui.

Luă lanterna și o așeză pe pământ, astfel că lumina scăzu în intensitate. Desfăcând din nou haina, luă din ea un pistol și îl vârî în cureaua de la pantalonii maro, după care își îmbrăcă jacheta pentru a-l feri de ploaie. Scoase apoi o canistră și o cutie mică pe care le înfășură într-un material roșu. Se ridică și scutură haina.

– Asta te va proteja de ploaie, zise el întinzându-i-o lui Leah.

– Dacă n-ai observat până acum, sunt deja leoarcă. Își înfășură brațele în jurul taliei, simțind cum o cuprinde frigul în hainele ude.

– Nu vreau să se ude bandajul. Îi aruncă pe umeri un balonzaid bărbătesc, ridicându-i gulerul în jurul gâtului.

Noaptea este frig în acești munți din deșert… primăvara, dar și în celelalte anotimpuri. Această haină te va proteja puțin de frig și de ploaie.

Ceea ce-și dorea erau haine uscate, dar apelând la logică, Leah realiză că și acestea aveau să se ude curând. Își introduse cu grijă brațul rănit pe una dintre mâneci, cealaltă mână fu băgată repede în cea de-a doua mânecă și nasturii balonzaidului încheiați.

– Al cui este acest balonzaid? întrebă ea când văzu că este o măsură foarte mare.

– Al lui Grady.

Leah păli. Nu se mai simți bine în acea haină. Începu să-i desfacă nasturii.

– O poți purta dumneata, murmură ea încordată.

– Nu. Vocea lui era fermă în timp ce ochii îi cercetau cu atenție fața. Grady nu are de gând să obiecteze, domnișoară Talbot.

Calmul ei se risipi la remarca lui aparent zeflemitoare.

– Cum poți să fii atât de crud?

– Ăsta e adevărul… oricât de dur ar părea, replică liniștit Reilly Smith. Furia ei creștea, nedorind să-i ia în seamă comentariile indiferente. Nu mai putem face nimic pentru Grady. Trebuie să ne gândim cum ne vom descurca noi. Trebuie să folosim ce avem pentru a supraviețui acestei nopți.

Logica lui rece îi potoli puțin mânia. Începu să-și încheie haina.

– Ai putea aprinde un foc pentru a ne încălzi și a ne usca hainele, declară ea, încă puțin revoltată.

– Plouă, îi reaminti el sec.

– Bine, zise ea fără a se calma de tot, în timp ce își îndepărta șuvițele castanii ude care-i cădeau pe față, ești pe jumătate indian. Cred că nu ești într-o situație prea dificilă pentru tine.

Își ridică o sprânceană, măsurând-o cu privirea. Ea își mușcă buxele. Cuvintele ei nu erau potrivite și nu dorise ca el s-o înțeleagă greșit. Privirea lui parcă îi intra prin piele și o făcea să se gândească la ceea ce spusese.

El se aplecă și ridică legătura de cârpă roșie.

– Putem face focul, zise el cu un amuzament cinic în voce, după ce voi găsi niște lemne uscate și voi încerca să aprind niște surcele. Poate că după câteva ore voi reuși să-l aprind… și dacă nu cumva vom ceda nervos în timpul acestei încercări, probabil că vom fi fericiți lângă el.

– Îmi pare rău, nu m-am gândit, zise Leah privind în pământ. Respiră adânc și lăsă aerul să iasă încet. Nu putem rămâne aici, în ploaie. Nu ar fi mai bine să ne adăpostim? Poate în ce a mai rămas din avion?

– Metalul din care este fabricat poate atrage ușor fulgerele. E prea periculos. În afară de asta, undeva mai sus, pe munte, se află adăposturile unei mine părăsite. Ploaia va face probabil să alunece lemnele de acolo și vom rămâne blocați în avion. Aici vom fi udați în continuare și ne va fi frig – cu toate că nici în avion nu este mai cald - dar nu vom fi blocați înăuntru de ceea ce va antrena căderea de apă în drumul ei.

Din nou, Leah fu nevoită să admită că el are dreptate. Dar era udă leoarcă și îi era din ce în ce mai frig. Dinții începură să-i clănțăne și brațul rănit începuse să se ude și s-o doară.

– Ce vom face? Privirea ei îngrijorată se îndreptă spre el. Din moment ce toate ideile ei erau greșite, aștepta sugestiile lui.

– Ridică-te.

Mâinile lui erau pe coatele ei pentru a o ajuta. Leah se ridică în picioare, așteptând nesigură următoarea mișcare. Pătura mică, de dimensiunea unei banchete de avion, fusese înfășurată în jurul ei și trasă deasupra capului ca o glugă.

– Ține de partea asta, zise Reilly introducând o bucată de material între degetele ei. Ezită privindu-i expresia curioasă. Nu vom face altceva decât să ne înfășurăm amândoi în această pătură pentru a ne încălzi cu temperatura corpurilor, în timp ce pătura impermeabilă ne va feri destul de mult de ploaie.

– Vrei să spui că vom dormi împreună? interpretă Leah sensul cuvintelor lui.

Se simțea rău și era prea udă și înfrigurată pentru a-i păsa că părinții ei cu concepții rigide ar fi îngroziți dacă ar ști că fiica lor doarme sub aceeași pătură cu un bărbat pe care-l cunoaște foarte puțin.

Tremura și încerca să-și oprească dinții din clănțănit dar nu reușea.

– Este singurul lucru logic și practic pe care-l putem face, nu-i așa? adăugă ea, tremurând.

– Da, încuviință el cu un zâmbet vag pe fața udă.

– Bine, hai s-o facem și pe asta, fu ea de acord, întorcându-i zâmbetul.

O mână înconjură materialul hainei mult prea larg pe talia ei și cu cealaltă trase capătul lui de pătură pentru a-și înveli capul. La semnalul lui, se lăsară amândoi deodată la pământ.

Reilly se întinse pe spate, punând capul și umerii lui Leah pe pieptul lui și lipindu-i restul trupului de al lui. Rafalele de ploaie cădeau pe pătură, dar materialul impermeabil nu lăsa apa să pătrundă până la ei.

La început, Leah nu realiză decât răceala formelor lui musculoase, apoi simți cum treptat corpul lui se încălzește sub hainele ude și se strânse mai mult lângă el, tremurând incontrolabil. Mâinile lui îi frecau spatele, umerii și talia stimulându-i circulația, în timp ce avea grijă să nu-i lovească brațul rănit care acum o durea și mai tare.

– E mai bine? Respirația lui caldă îi atinse fruntea.

– Mult mai bine. Respiră adânc, mulțumită. Parfumul lui bărbătesc era mai puternic prin hainele ude.

Mâinile lui mențineau ritmul încet și apăsat. Sângele începea să i se încălzească. Se trezea din nou la viață. Gândurile ei nu se mai îndreptau spre disconfortul fizic, ci spre alte subiecte.

– O echipă va începe căutările mâine, nu-i așa? întrebă ea încet.

– Da.

– Cât timp crezi că le va trebui ca să ne găsească?

– E greu de spus. Pentru un minut, Leah crezu că aceasta era ultimul răspuns pe care i-l oferea Reilly, după care el începu să comenteze. N-am avut timp să lansăm un semnal SOS prin care le-am fi oferit coordonatele unde ne aflăm. Grady a fost prea preocupat cu evitarea munților de care ne puteam izbi. Dacă și-ar fi făcut un plan de zbor, ar fi zburat pe alt traseu, încercând să evite centrul furtunii. Cei care ne vor căuta vor urma ruta normală și abia apoi se vor îndepărta de ea, în momentul în care nu vor găsi avionul.

– Atunci, înseamnă că abia mâine seară ne vor găsi?

Un moment de ezitare urmă întrebării ei.

– Au o zonă prea mare pe care trebuie s-o cerceteze. Ne pot găsi abia duminică… sau luni.

Leah tremură, de această dată nu din cauza frigului.

– Sunt bucuroasă că nu i-am spus lui Lonnie că vin. Așa nu-și va face griji pentru mine, întrebându-se dacă am murit sau nu.

Autoritățile îi vor anunța mai întâi pe părinți. Apoi ei îl vor anunța pe fratele ei. Cu puțin noroc, până atunci va fi salvată.

– Aveai de gând să-i faci o surpriză?

Leah încuviință, mișcându-și capul pe haina lui.

– De ziua lui, care este mâine, zise ea oftând, după care încercă să nu mai fie atât de dezamăgită. Tu ești așteptat, nu-i așa?

– Da, de niște prieteni cu care fac afaceri.

– Pentru cine lucrezi? Își ridică puțin capul pe umărul lui pentru a încerca să vadă prin întunericul păturii, trăsăturile feței lui. Intimitatea pe care i-o sugera faptul că se afla în brațele lui n-o mai făcea să pună întrebări diplomatice. Curiozitatea o făcea să vorbească deschis. Sunteți rivalii firmei de minerit la care e angajat fratele meu?

– Eu lucrez pe cont propriu, replică el.

– Ești proprietarul unei companii?

– Nu. În vocea lui joasă era o răbdare amuzată. Fac design de bijuterii.

În timp ce Leah asimila informația, își reaminti de pepita din turcoaze pe care el o purta la gât.

– Din turcoaze?

– Sau bijuterii indiene, depinde cum preferi să le spui. Tonul lui era zeflemitor.

Leah începu să se apere.

– N-am avut intenția ca acel comentariu de mai devreme să sune jignitor. Mi-era frig și eram udă, de aceea m-am gândit că focul ar fi singurul remediu. Pur și simplu eu nu știu cum se face un foc… cel puțin nu unul improvizat. Ezită, iritată că el se referise indirect la remarca ei lipsită de logică. Grady mi-a spus că ești pe jumătate indian. M-am referit la asta numai pentru că am crezut că ai experiență pentru aprinderea unui foc, experiență pe care eu n-o am.

– Nu e nevoie să-mi explici. Mi-am dat seama de asta, i-o întoarse satisfăcut Reilly Smith.

Nervoasă, Leah ar fi vrut să-i ceară socoteală pentru că o lăsase să-și ceară scuze când știa deja care e adevărul. Nu avea rost să înceapă să se certe acum pe tema asta, își spuse ea, din moment ce greșeala fusese numai a ei.

– Atunci de ce zburai spre Austin? întrebă Leah, schimbând subiectul cu unul mai puțin personal și ascunzându-și enervarea.

– Acolo există mine de turcoaze pe care le vizitez periodic, zise el cu un aer indulgent. Fac afaceri direct cu proprietarii care îmi permit să-mi aleg exact pietrele potrivite.

– Nu știam asta, murmură ea surprinsă, încercând să-și amintească dacă Lonnie îi menționase aceste mine de turcoaze în scrisorile lui. Vreau să spun, despre aceste mine.

– Sunt zăcăminte de turcoaze chiar în centrul statului, care încep de la muntele Battle și continuă până la Austin. La Tonopah se îndreaptă spre nord-nord-vest. Linia lor poate fi trasată ca un J pe harta minereurilor.

– Cred că întotdeauna am crezut că cele mai multe turcoaze se găsesc în Arizona.

– Arizona produce foarte puțin din acest punct de vedere pentru că majoritatea exploatărilor mari sunt minele de cupru. Degetele lui blânde îi îndepărtară părul lung de pe gât și-l întinseră pe spate pentru a se mai usca. Cred că e timpul să dormim. Mâine vom avea o zi lungă.

Adevărul era că Leah dorea să vorbească în continuare. Cât timp mintea ei era preocupată de alte lucruri, nu se mai gândea la prăbușire.

– Presupun că ai dreptate, oftă ea adăugând mai încet: din nou. Își simți pleoapele grele. Cât e ceasul?

– Cred că e aproape miezul nopții. Te simți bine?

– Da, răspunse ea îngropându-și capul la pieptul lui. Noapte bună.

– Noapte bună.

Se lăsă liniștea. În ciuda tunetelor, a fulgerelor și a zgomotului făcut de rafalele ploii, era liniște. Nu existau zgomotele traficului sau cele făcute de oamenii care treceau toată noaptea prin fața ferestrei ei și care nu prea o lăsau să doarmă.

Pământul era tare și șoldul care se sprijinea pe el amorțise. Perna ei, pieptul lui Reilly, se ridica și cobora o dată cu respirația. Ritmul încet al inimii lui se auzea chiar sub urechea ei.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi dormit într-un pat străin în această noapte, dar nu la fel de ciudat ca acesta. Și Lonnie ar fi fost lângă ea. I se puse un nod în gât când își aminti că dacă lucrurile decurgeau altfel, și Grady ar fi fost în viață acum.

– Dacă am fi plecat mai devreme, murmură ea cu vocea somnoroasă, am fi putut depăși furtuna în drum spre Austin.

– Ai fi cu fratele tău acum. Eu aș fi cu prietenii mei și Grady n-ar fi mort. Leah simți vibrațiile vocii lui joase lângă urechea ei și tonul indiferent, lipsit de emoție. Nu s-a întâmplat așa. Ar fi mai bine să accepți realitatea.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji când recunoscu dezamăgită că Reilly avea din nou dreptate. Dar nu-i era mai ușor să accepte. Genele ei se lipiră și lacrimile cădeau printre ele.

Toată noaptea somnul îi fusese întrerupt, dar la un moment dat simți că zgomotul făcea pământul de sub ei să se cutremure. Se sperie și deschise ochii, clipind îngrijorată.

– Ce-a fost asta? șopti ea înfricoșată. Încercă să se ridice într-un cot dar brațul care o înconjura o opri și cealaltă mână îi apăsă capul la loc, pe pieptul lui.

– N-ai de ce să-ți faci griji, răspunse încet Reilly. Dormi.

Nefiind complet trează și cum mușchii refuzau s-o asculte, Leah îl ascultă. Era numai vibrația pământului la zgomotul produs de tunete, își spuse ea.

Capitolul 3

Nu fusese așa.

Soarele dimineții o trezise, dar n-o orbise până într-atât încât să nu poată privi spre stânca la marginea căreia se oprise avionul. Pământul care alunecase de sus îl acoperise complet.

Mai sus de peretele stâncos care se termina brusc, văzu gaura neagră a minei părăsite. Lemnele care-o sprijineau pentru a nu cădea abia dacă mai susțineau greutatea. Noaptea trecută, ceilalți bușteni fuseseră luați de ploaie și împreună cu pământ, alunecaseră pe stâncă.

Leah își aminti că Reilly îi spusese acest lucru. Dacă s-ar fi adăpostit în avion, acum ar fi rămas acolo sau ar fi fost zdrobiți sub greutatea viiturii.

În această dimineață, oasele îi erau amorțite din cauză că dormise pe pământul tare și mușchii o dureau pentru că se încordaseră prea mult când încercase să se lipească de

căldura corpului lui Reilly. Însă undeva sub mormanul de noroi și bușteni se afla avionul strivit de stâncă, și senzația ei de disconfort era un lucru puțin important.

Îl urmărea sobră pe Reilly Smith care-și croia cale prin noroi. La fiecare pas pământul se prăbușea sub picioarele lui și pietrișul aluneca o dată cu el. Apoi se opri pentru a îndepărta bucățile de stâncă.

Reuși să elibereze o porțiune din avion și lărgi intrarea. Folosind puterea brațului stâng reuși să împiedice căderea bucăților de lemn peste intrare. Cu greu reuși să îndepărteze celelalte bucăți de stâncă ce-i stăteau în cale, săpând și mai adânc spre avion, cu mâinile goale.

Încercase să elibereze partea din față a avionului, unde se afla compartimentul bagajelor. Prăbușirea de pământ îndoise ușa lăsând-o parțial deschisă în partea de jos. Leah privi cum Reilly, care avea numai o mână liberă, o deschide complet.

Când reuși schimbă mâna cu care împiedica alunecarea pământului și a pietrișului. Întinzând-o pe cealaltă, scoase repede valiza lui și cele două genți ale ei.

Pietrișul începea să se scurgă și antrena buștenii care abia mai rezistau. Aruncă bagajele pe pietrișul de mai jos, lăsându-le să fie duse de acesta departe de avion. Leah își ținu respirația când el închise încet ușa. Stâncile de deasupra erau gata să cadă.

Deasupra lui erau multe pietre, dar nici una nu căzu, ușa fiind măi întâi acoperită cu rapiditate de pietriș și pământ. Întorcându-se, el își croi încet drum peste stânci și bușteni pentru a ieși de acolo.

Când el ajunse pe pământul solid din fața avionului, Leah respiră din nou și lăsă să-i scape un oftat adânc. Reilly luă toate cele trei bagaje și se îndreptă spre ea, aflată la o distanță destul de mare, în siguranță.

– Acum ne putem schimba aceste haine. El îi zâmbi slab.

– Abia aștept, zise Leah bucuroasă. Cu toate că hainele se mai uscaseră în timpul nopții, încă le mai simțea reci și puțin umede pe piele.

– Ai în geantă și vreo pereche de blugi? întrebă el așezându-i geanta și trusa de cosmetice pe pământ, în fața ei.

– Am niște pantaloni, îi spuse ea.

– Ar fi bine să te îmbraci în ei și într-o pereche de pantofi fără toc.

Leah privi în jur. Muntele era acoperit cu nisip și pietriș. Nu exista nici o stâncă mai mare pentru a o folosi drept paravan.

– Unde mă pot schimba? întrebă ea după o lungă cercetare a împrejurimilor.

În ochii lui verzi se zărea o licărire amuzată.

– Unde vrei, îi sugeră el.

– Vreau să spun că îmi trebuie un loc ferit, i-o întoarse Leah. Nu am intenția să mă dezbrac în fața cuiva.

– Atunci, presupun că trebuie s-o faci în spatele unei tufe. Expresia lui se schimbă într-una complet indiferentă în timp ce începea să desfacă curelele prinse cu catarame ale valizei. Sunt mult mai interesat să-mi schimb propriile haine ude decât să te privesc cum te dezbraci.

Strângând din buze, Leah se aplecă să-și ia geanta. Își ținea brațul rănit în jurul taliei. O durea foarte rău în această dimineață. Avu grijă să nu-l lovească atunci când începu să caute prin geantă lenjerie uscată, pantaloni și o bluză.

– N-am vrut să spun că vei sta în fața mea și vei aplauda în timp ce mă dezbrac, se răți ea, îmbufnată.

– Ah? Dar ce-ai vrut să spui? o tachină Reilly.

– Că am nevoie de puțină intimitate. Leah își puse hainele de schimb pe marginea genții și peste ele adăugă o pereche de pantofi fără toc.

– Poți avea toată intimitatea pe care ți-o oferă peisajul sălbatic din jurul nostru. Trăsăturile lui puternice și atrăgătoare erau imposibile.

– Mulțumesc. Închise cu zgomot capacul genții, din cauza enervării.

Ridicându-și hainele se îndreptă spre un tufiș de salvie, ținându-și nasul pe sus. La naiba! își spuse ea. O făcuse din nou de oaie.

Remarca lui zeflemitoare cu privire la faptul că se poate schimba oriunde nu avea sensul la care se gândise ea. Fusese jignită și bătuse în retragere în loc să-și apere modestia. Ieșirea ei indignată nu-și avea rostul și era nejustificată. Rezultatul era că acum părea o proastă ignorantă.

De ce nu pot să-mi țin gura? oftă ea, nervoasă.

– Domnișoară Talbot?

Vocea lui gravă îi opri pașii. Se întoarse ezitând spre el, știind că ar trebui să-și ceară scuze, dar fiind prea supărată pe sine ca să poată rosti niște cuvinte sincere.

– Ce dorești? întrebă ea brusc.

– Înainte să-ți pui o bluză curată aș vrea să mă uit la rana ta.

– Bine, încuviință ea și își continuă drumul până la tufa mare din fața ei.

Abia după ce-și schimbă hainele ude punându-și lenjerie de corp curată și perechea de pantaloni măslinie, realiză că el vrea să-i cerceteze bandajul nu înainte de a-și schimba hainele și înainte de a îmbrăca o bluză curată. Mânecile largi ale acesteia îi dădeau acces liber spre bandaj.

Sutienul micuț lăsa prea mult din sânii ei la vedere pentru a-l lăsa să se uite la rană fără a avea bluza pe ea. Nu avea importanță dacă trebuia să-i ridice puțin mâneca. Se uită supărată la rochia udă și șifonată pe care o purtase. Era prea murdară și prea stricată pentru a mai putea fi îmbrăcată.

– Ai darul de a te vârî în niște situații grave câteodată, Leah Talbot! se certă ea.

Luându-și rochia altădată frumoasă și punând-o pe brațul sănătos, își strânse părțile bluzei galbene imprimate peste sâni, ținându-le cu mâna dreaptă pentru ca nu cumva să se desfacă. Strâmbând din buze, își spuse că era destul de decent acoperită și ieși de după tufiș.

Aerul dimineții era încă rece din cauza ploii care căzuse toată noaptea și care udase rău pământul. Umerii îi erau străbătuți de un fior. Leah nu știa dacă era din cauza răcorii sau a neliniștii.

Reilly se afla pe iarba unde-și petrecuseră noaptea, cu spatele în direcția din care venea ea. Se părea că-și încheie nasturii cămășii albe curate care atârna peste blugii albaștri cu care se schimbase. Soarele dădea reflexe albăstrii părului lui negru ca tăciunele.

– Vreți să vă uitați la brațul meu acum, domnule Smith? îl întrebă Leah cu o politețe voit exagerată.

El o privi peste umăr, apoi se întoarse spre ea cu nasturii cămășii închiși pe jumătate. Fără a termina cu îmbrăcatul, se aplecă spre trusa de prim ajutor.

– Da, asta vreau, îi răspunse el aspru.

Leah se apropie de el ținându-și capul într-o atitudine mândră care spera să-i ascundă bătăile repezi ale inimii. Privirea lui se mișcă încet peste breteaua albă și îngustă a sutienului care stătea pe umăr. Obrajii i se înroșiră, simțindu-se dezbrăcată din priviri.

– Am înțeles greșit ce mi-ai spus mai devreme. Am uitat de mânecă, îi spuse ea scuzându-se.

– Mi-am dat seama. În ochii lui verzi, întunecați acum, nu mai putea citi dacă râde sau nu de prostia ei. Aveam de gând să-ți explic, dar m-am gândit că vei începe din nou să mă ataci prin cuvinte înainte să pot termina.

– Îmi pare rău. Leah își aplecă puțin capul.

Dar Reilly începuse deja să desfacă banda adezivă a bandajului pentru a-i examina rana, acceptându-i scuzele fără să comenteze. Atingerea ușoară a degetelor lui o făcu să se încordeze.

– Doare? Privirea lui se îndreptă repede spre fața ei.

– Desigur. Își mușca buzele cu dinții pentru a nu se mai gândi la durerea care-i cuprinsese tot brațul.

– Pare în regulă. Ai impresia că e ceva înăuntru? Vreo bucată de sticlă? o chestionă el.

– Nu. Mă doare numai, spuse Leah scuturând din cap.

Îl privi cum îi schimbă bandajul cu unul curat. Ochii ei se uitau la linia gâtului lui și urmări lanțul de argint de care era legată pepita din turcoaze. Apoi se îndreptă spre decolteul format pe pieptul lui unde nu apucase să-și închidă nasturii cămășii și unde jucau mușchii bronzați care erau atât de bine conturați ca și cum ar fi fost sculptați. Nu realiză că el terminase de bandajat brațul. Se simți vinovată și roși pentru că fusese surprinsă.

– Mulțumesc. Degetele ei strânseră bluza când privirea lui îi fixă fața.

– Cu plăcere. Capul lui înclinat îi arăta că se amuzase. Apoi Reilly se întoarse cu spatele la ea. Acum îți poți încheia nasturii bluzei, dacă îmi promiți că nu mă vei privi cât timp îmi vâr cămașa în pantaloni, continuă el pe același ton amuzat.

Râzând ușor, Leah promise și se întoarse cu spatele la el. Își protejă brațul și încercă să încheie cu o singură mână nasturii.

Când ajunse la ultimul, Reilly o întrebă.

– Ai terminat?

– Da, acum te poți întoarce. Ea zâmbea amuzată când el se întoarse cu fața la ea și îi văzu ochii verzi ca jadul în care nu era decât căldură.

– Te simți mai bine? Se aplecă și își luă haina de la costum care era întinsă lângă valiză.

– Curată și schimbată în haine uscate mă simt minunat, îl încredință Leah. Singurul lucru care m-ar mulțumi acum ar fi să iau micul dejun.

– În cutia mică se află câțiva biscuiți, îi sugeră el. Este singurul lucru pe care ți-l pot oferi înainte de-a strânge niște lemne și de-a aprinde focul. Nu avem prea multă apă în bidon, deci folosește-o cu chibzuință, o avertiză el.

– Așa voi face. Se așează lângă cutie și-i desfăcu încet capacul. Nu erau numai biscuți înăuntru. Erau câteva pachete cu mâncare deshidratată care trebuie preparată în apă fiartă, și fripturi de vițel. Nu știam că avioanele particulare au și alimente pentru supraviețuire în caz de accident.

– Nici nu au, o asigură Reilly. Grady era superstițios.

– Sueprstițios? Ce vrei să spui? îl chestionă Leah.

– A luptat în războiul din Coreea. A zburat cu un avion de recunoaștere. Trusa de supraviețuire făcea parte din echipamentul standard, îi explică el. Într-o zi, Grady și-a uitat rezerva de alimente și avionul lui a fost doborât de artilerie. A căzut în junglă și și-a rupt un picior. A avut noroc pentru că nu a căzut pe teritoriul dușmanilor, dar au trecut trei zile până când l-au găsit. Era aproape mort de foame. Niciodată după aceea n-a mai plecat fără provizii și n-a mai avut nici un accident. Când a fost trecut în rezervă s-a întors înapoi în America și s-a angajat ca pilot. A continuat să ia provizii la bord, considerând că acest lucru îi aducea noroc.

Celofanul pe jumătate despachetat în care se aflau biscuiții rămase în mâna ei încremenită. Pofta ei de mâncare dispăruse.

– Însă de această dată n-a mai avut noroc, murmură ea tristă.

Reilly nu mai comentă pe această temă.

– I-am spus o dată că mâncarea deshidratată nu-l va ajuta prea mult în aceste ținuturi secetoase unde apa este o raritate. Mi-a spus că oricum nu va avea vreun motiv s-o folosească și că ia alimente după el numai pentru a se simți în siguranță.

Leah privi îndurerată spre avionul acoperit cu mormanul de pământ și stânci.

– Nu-l putem scoate de acolo?

– Nu. Ne-ar trebui încă vreo trei oameni și un excavator care să ridice bușteniii și pietrele. Știa că acesta va fi răspunsul lui, dar simțise nevoia să-l audă. Mă duc să caut niște lemne pentru a încerca să fac un foc, continuă Reilly pentru a schimba subiectul. Tu stai aici. Nu ți se va întâmpla nimic.

– Bine. Leah încă mai privea grămada de pământ și lemne care acoperea avionul.

– Uită-te după avioanele care ne vor căuta. Mă îndoiesc de faptul că vor ajunge atât de repede spre est, dar fii atentă.

Vocea lui fermă îi reaminti că nu trebuie s-o intereseze decât propria lor salvare. Pilotul nu mai avea cum să fie ajutat. Respirând adânc, își îndreptă atenția spre micul pachet de biscuiți pe care-l ținea în mână.

– Așa voi face, promise ea.

– Strigă dacă ai nevoie de mine, adăugă el.

Când Leah încuviință, el zâmbi pentru a o asigura că totul va fi bine, după care privi spre munte, mai sus de stânci, la mina abandonată.

Având grijă să nu rupă ambalajul biscuiților, Leah deschise pachetul. Gustul lor sărat îi uscase gura și-i făcuse sete. Mâncă numai un singur biscuit și restul îi împachetă la loc. Când luă canistra, își aminti că Reilly îi spusese să folosească apa cu chibzuință.

Ezitând, luă o înghițitură mică pentru a-și stăpâni setea și puse dopul la loc. Ironia sorții era că o persoană era mult mai însetată atunci când știa că nu are prea multă apă la dispoziție. Canistra așezată pe solul arid i se părea acum mai mică dcecât seara trecută.

Dând-o la o parte, luă trusa de cosmetice. Își curăță fața cu o loțiune demachiantă înainte de a-și reface machiajul. După ce își strânse părul lung și creț care acum îi cădea pe umeri ca o cortină de mătase castaniu-aurie, începu să se simtă mai bine.

Ochii ei căprui străluceau din nou de entuziasm când privi cerul senin de deasupra ei. Nu exista nici un nor pe orizontul albastru. Norii furtunii de noaptea trecută fuseseră complet risipiți.

O pasăre plana alene deasupra deșertului care se întindea la poalele muntelui. Leah privea în depărtare și nu vedea nimic în afară de pământ arid. Deșertul părea să se întindă pe sute de kilometri. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era faptul că nu vedea nici un semn de civilizație, nici o casă, nici o șosea sau drumeag.

Senzația de izolare în pustietate o îngrozi. Liniștea incredibilă a muntelui aflat în mijlocul deșertului era apăsătoare. Dacă nu vor fi găsiți? Înainte ca acest gând s-o copleșească, se ridică în picioare. Nu trebuia să intre în

panică, își spuse ea. Exista o echipă care venea să-i salveze. Nu va rămâne pentru totdeauna în această sălbăticie.

Privi spre vârful stâncii, unde-l văzuse ultima dată pe Reilly. Își dorea ca el să se întoarcă repede. Îi spusese să strige dacă avea nevoie de el. În acest moment voia să știe dacă el este acolo. Dar se stăpâni să-l strige.

Trebuia să facă ceva. Dacă stătea degeaba, imaginația ei putea născoci lucruri îngrozitoare. Echipa de căutare îi va salva. Era numai o chestiune de timp. Până atunci, nu putea decât să-și găsească o preocupare, măcar până la întoarcerea lui Reilly. Protejându-și brațul rănit, Leah privi în jur pentru a găsi ceva. Privirea îi căzu pe hainele aruncate deasupra genții ei.

Nu se vor usca niciodată aruncate una peste alta. Rochia se afla deasupra. Leah o ridică și o duse spre boschet agățând-o de crengi pentru a se usca la soare. Apoi se întoarse după următoarea piesă de îmbrăcăminte. Făcând totul fără grabă, începu să agațe toate hainele, netezindu-le colțurile și întinzând materialul peste crengile tufișului. În acest fel, reuși să-și mai umple timpul.

După ce termină de întins hainele, începu să se uite după cele ale lui Reilly. Îi îndrepta mânecile hainei maronii când pietrele începură să cadă de pe stânca din spatele ei. Întorcându-se îl văzu pe Reilly croindu-și drum pentru a coborî, ținând în brațe bucăți de lemn. Păreau să fie bucăți din stâlpii care susțineau intrarea în mină.

– Hei! exclamă ea bucuroasă și liniștită când el ajunse mai aproape. Era mai mult decât bucuroasă. Văd că ai găsit niște lemne.

– Sunt destule acolo sus, așa că nu avem de ce ne îngrijora din cauza focului. Îi aruncă un zâmbet și masca lui rece dispăru. Am mai găsit și altceva.

– Ce? întrebă Leah cu respirația întretăiată.

Realiză că ceea ce găsise îl mulțumise. Acest lucru îi făcuse ochii să strălucească satisfăcuți și îi relaxase trăsăturile. Probabil că văzuse un drum sau o șosea de cealaltă parte a muntelui.

– Apă, o anunță Reilly trântind lemnele pe pământ, în mijlocul porțiunii de iarbă. Sus, stânca formează un fel de platou destul de întins. Are forma unui bazin. Ploaia de noaptea trecută l-a umplut pe jumătate cu apă.

– Se poate bea? Nu găsise nici un semn de civilizație, dar gâtul ei uscat îi spunea că apa era o șansă pentru ei.

– E apă de ploaie.

– Simt că aș putea bea toată canistra, spuse el în timp ce se așeza în genunchi pentru a se ocupa de lemne.

– Acum, când știu că am destulă apă de băut, nu-mi mai este atât de sete, oftă ea.

Reilly luă o bucată ascuțită de lemn și o folosi pentru a săpa pământul în formă de cerc.

– Îmi poți aduce niște pietre pentru a le așeza pe acest cerc ca să protejeze focul? Sunt bune și cele de lângă tine.

Protejându-și brațul rănit, i se păru o treabă extrem de ușoară adunarea unor pietre de dimensiuni medii care să formeze cercul focului. Când Reilly termină mulțumit acest aranjament, își scoase cuțitul din buzunar și începu să cioplească lemnele. Le așeză pe toate în cercul format din pietre.

– Ai vreo bucată de hârtie? o întrebă Reilly.

– Am niște șervețele în trusa cosmetică, îi oferi Leah.

– Sunt bune și acestea. În timp ce ea se duse să le aducă, el scoase o cutie de chibrituri din buzunarul interior al hainei.

Îi întinse unul dintre șervețelele albe și-l urmări cum îl îndeasă între bucățile de lemn. Scoțând un băț de chibrit, îl frecă de una dintre marginile cutiei. Închise flacăra între palme pentru a o proteja și o duse până lângă șervețel ca să-l aprindă. Șervetul alb se înnegri și începu să ardă. Vântul slab încerca să-l stingă.

Reilly îl protejă repede și-i menținu flacăra.

– Există o singură problemă când aprinzi un foc și aceasta este că de oriunde ar bate vântul, atunci când începi treaba, el își va schimba direcția în momentul în care ai reușit să aprinzi o scânteie. Îi aruncă lui Leah o privire atotcunoscătoare și începu să râdă amuzat. Și din această cauză tot fumul se îndreaptă spre persoana care încearcă să aprindă focul.

– Este o dovadă a înțelepciunii indienilor? Ea râse, știind că acesta e adevărul.

– Normal. În timp ce lemnele începură să se aprindă, Reilly adăugă câteva bucăți mai mari, făcând o piramidă în jurul bețelor deja aprinse.

Nu bătea decât un vânticel slab care aproape că nu se simțea. Leah privi în jur pentru a vedea dacă mai există și altă vegetație în afară de tufișurile uscate de salvie care acopereau muntele. Din loc în loc, mai erau câțiva pini care împodobeau pantele, dar nu erau numeroși.

– Nu există riscul ca focul să se răspândească, nu-i așa? întrebă ea încercând să nu-și imagineze cum va încerca îngrozită să fugă din calea lui.

– Riscul e minim, răspunse Reilly. Cercul de piatră va opri împrăștierea focului dacă vântul va crește în intensitate. E destul de ciudat, dar se întâmplă rar ca focul să se împrăștie prin deșert, cu toate că plantele sunt foarte uscate și se aprind repede.

– De ce? întrebă Leah aplecând capul într-o atitudine curioasă și dându-și părul după urechi fără să-și dea seama ce face.

– Tocmai pentru că totul e atât de uscat, veni replica lui. Apoi îi explică. În deșert există foarte puțină umezeală și plantele nu pot crește unele lângă altele. Rădăcinile lor sunt lungi și împrăștiate pentru a putea absorbi fiecare picătură de apă pe care o găsesc în pământ, deci împiedică răsărirea oricărei plante în apropierea lor. Distanța dintre plante nu lasă focul să treacă mai departe și de aceea nu se răspândește.

Se ridică în picioare, așteptând ca piramida de lemne să se aprindă. Leah înțelese acum ce vrusese el să spună noaptea trecută în legătură cu faptul că îți trebuie mult timp pentru a aprinde un foc atunci când nu ai la îndemână benzină sau ckerosen.

– Acum, când am găsit apă, putem prepara din mâncarea deshidratată, constată el.

– Să văd ce avem. Leah deschise cutia de metal și începu să studieze pachetele din ea. Avem câteva fripturi de vită, dar în ce le vom fierbe?

– Sunt câteva bucăți de metal din avion care s-au desprins când ne-am târât pe sol. Probabil că putem folosi una dintre ele ca pe o cratiță.

– Mă duc să văd. Începu să se ridice când el îi făcu semn să rămână la locul ei.

– Dacă mă gândesc mai bine, mă duc eu, zise el. Nu vreau să te zgârii din greșeală în marginile ascuțite de metal.

Mai adăugă două bucăți de lemn mai mari decât celelalte și le rezemă de piramidă, asigurându-se că rămâne loc între ele pentru ca aerul să circule și să întrețină flacăra.

Leah nu obiectă când el se ridică în picioare. Neavând decât o singură mână validă, descoperise când adunase pietrele pentru foc că se mișca mai greu ca de obicei.

În câteva minute, Reilly se întoarse cu o bucată îndoită de metal. Folosind două dintre pietrele ce înconjurau focul, una drept ciocan și cealaltă drept suprafață dură, bătu marginile bucății de metal și le îndoi spre interior. Apoi bătu în centrul ei pentru a o curba în jos, reușind astfel să creeze forma unei tigăi. Când marginile erau perfect drepte, examină cratița improvizată și apoi o privi pe Leah.

– Crezi că te va ajuta la gătit? întrebă el ridicând amuzat o sprânceană.

– Așadar eu sunt bucătăreasa, nu-i așa? zise Leah amuzată de această constatare.

În ochii lui verzi ca jadul văzu o licărire.

– Gătitul este o treabă de femeie, nu-i așa?

Leah zâmbi dând din cap, ușor mirată de faptul că puteau glumi în ciuda faptului că făcuse acea remarcă jig-

nitoare asupra sângelui indian care-i curgea în vine. Nu fusese frumos ceea ce făcuse noaptea trecută, dar era într-o situație disperată.

– Și eu am auzit același lucru, admise ea.

– Atunci iei tu tigaia? Îi întinse tigaia improvizată și ea o studie.

– Cred că e bună. Leah o mai privi o dată, după care o așeză lângă ea, pe pământ. Dă-mi canistra și voi turna apă în ea în timp ce tu trebuie să ațâți focul.

Mai întâi, Leah clăti tigaia improvizată cu puțină apă și o șterse cu un șervețel. Puse în ea o cantitate de apă pe care nu avu cu ce s-o măsoare și adăugă supa dintr-un pliculeț.

– Ce-aș putea folosi pentru a amesteca? Îl privi pe Reilly cu o figură pe care era întipărit un zâmbet. Mai mult decât atât, cum vom reuși să mâncăm fără a avea măcar o lingură?

– Uite cuțitul meu de buzunar. El i-l dădu, ținând lama în direcția lui. Presupun că-l putem folosi pentru carne și cartofi și lichidul îl putem bea.

– Presupun că și tigaia trebuie folosită în toate aceste scopuri, zise ea râzând.

Abia după o oră Reilly reuși să ațâțe focul pentru ca apa să fiarbă. Propti tigaia la câțiva centimetri de foc, folosind câteva pietre plate.

Lichidul începu să fiarbă și împrăștie o aromă îmbietoare.

Între timp, Reilly modelă două boluri din alte fragmente de metal ale avionului și-i explică faptul că margi-

nile tigăii vor fi prea încinse pentru a putea bea direct din ea. Când supa fu fiartă, el luă rochia pe care Leah o întinsese pe tufiș și o folosi drept cârpă pentru a lua tigaia de pe foc.

Turnă cu grijă o parte din supă în cele două boluri și-i întinse unul lui Leah. Ea refuză să folosească acel cuțit, preferând să se ajute de mâini. Nici unul dintre instrumente nu era perfect, dar folosiseră scopului lor.

– O țigară? îi oferi Reilly când își terminară masa în timp ce scotea din buzunarul cămășii un pachet de țigări cu filtru.

– Da, te rog. Leah acceptă țigara și se aplecă s-o aprindă de la una din flăcările ce treceau printre lemne.

Își fumară țigările într-o liniște binevenită. Leah o termină prima și aruncă filtrul fumegând în foc.

– Presupun că trebuie să spăl vasele, oftă ea.

– Cred că da, încuviință el. Probabil că le vom folosi și diseară. Comentariul lui îi atrase atenția spre cerul pe care nu se vedea nici un avion de căutare. Nisipul va fi mai bun decât apa în acest caz.

Îndepărtându-și privirea de la cer, Leah luă tigaia și turnă în ea un pumn de nisip fin. După ce o frecă, o limpezi cu puțină apă.

– Mă duc să umplu canistra din bazin. În timp ce voi fi plecat, vreau să torni apa pe foc în cazul în care vei vedea un avion care ne caută, îi spuse el.

– Dar focul se va stinge, protestă Leah.

– Dar va face și foarte mult fum care-l va ajuta pe pilot să ne vadă și să se apropie, o asigură Reilly.

– Înțeleg. Obrajii i se înroșiră. Vechiul truc indian.

– Ai dreptate, zise el îndreptându-se spre stâncă.

Începu să curețe bolurile și le clăti cu puțină apă, după care le șterse cu șervețele. După ce termină de spălat vasele se îndreptă spre hainele pe care le întinsese pe crengile tufișului și le găsi uscate complet. Le împături și le puse în geantă. Pe ale lui Reilly le împachetă și le așeză deasupra valizei. Folosindu-și numai mâna stângă, toate treburile pe care le făcuse îi luară mult timp, dar Reilly tot nu se întorsese. Soarele începea să se îndrepte spre vest și nu mai era mult timp până la apus. Leah mai puse câteva lemne pe foc și se așeză lângă el, așteptându-l cu nerăbdare.

Într-un târziu, îl văzu apărând pe stâncă. Îl urmări cum coboară cu pași siguri, ținând canistra într-o mână și în cealaltă o scândură destul de lungă.

– M-am întrebat ce te reține atât de mult! strigă Leah când el se afla la jumătatea coborârii. Ai mai căutat lemne de foc?

Ajuns la baza stâncii, Reilly îi răspunse:

– Nu, n-am de gând să pun această scândură pe foc. Așează canistra lângă cutia cu mâncare. Voi încerca s-o rup în două pentru a face un adăpost. Se va face din ce în ce mai cald și va trebui să ne adăpostim de soare.

După ce înfipse cuțitul în mijlocul ei, încercă să-l bată cu o piatră pentru a face scândura să se rupă. Pătura din avion pe care o folosiseră pentru a se încălzi noaptea trecută, va fi folosită acum drept umbrelă. Capetele ei erau

agățate de cele două scânduri și Reilly le fixă pe celelalte două de pământ cu ajutorul a două pietre.

– Un vânt mai puternic va face să cadă adăpostul, dar până atunci ne va proteja de soare, declară el după care se așeză jos, sub adăpost, invitând-o și pe Leah.

Ea se așeză repede la umbra răcoroasă pentru că era deja amețită de razele soarelui. Reilly luă o bucată de lemn dintre cele pentru foc și începu s-o cioplească folosindu-și cuțitul.

– Ce mai faci acum? îl întrebă ea curioasă.

– Cred că încerc să fac o lingură.

Întinzându-se pe spate și folosindu-și brațul sănătos drept pernă, Leah îl privi cum cioplește lemnul cu cuțitul. Ritmul încet și susținut în care făcea acest lucru părea s-o hipnotizeze. Se trezi că-și simte pleoapele grele.

– De ce nu dormi puțin? sugeră Reilly când ea încercă să clipească pentru a-și alunga oboseala. Voi fi eu atent la avioanele care ne caută.

– Cred că așa voi face. Nu mai luptă împotriva oboselii și își închise ochii.

Capitolul 4

Leah se trezi în căldura după-amiezii. Auzi același zgomot ritmic pe care-l auzise și când adormise. Reilly stătea tot la umbra care acum era mai lungă și cioplea lemnul care căpătase deja forma unei linguri.

Clipind pentru a-și alunga somnul, începu să se ridice. Fără să-și dea seama, se sprijini în amândouă brațele și gemu de durere când simți cum brațul stâng parcă îi era străpuns de un cuțit fierbinte. Își lăsă repede greutatea corpului numai pe brațul drept.

– Ce prostie! se certă ea.

– Rana de la braț te doare atât de tare? o întrebă Reilly, privind-o cu ochii verzi îngustați.

– Numai când fac asemenea mișcări. Se ridică în capul oaselor și își așeză brațul stâng în poală, în timp ce durerea începea să se atenueze. Își simțea gura uscată și avea senzația că mestecă lână. Își încruntă fruntea, privind în jur.

– Trebuie să beau apă. Unde este canistra?

– În umbra din spatele tău.

Leah trebui să se aplece destul de mult după ea. Desfăcându-i dopul, luă o înghițitură zdravănă. Apa era caldă, însă o răcori. Gustul ciudat pe care-l avusese în gură dispăruse.

– Cum merge cioplirea lingurii? La această întrebare, cuțitul lui Reilly se opri pentru ca cealaltă mână să-i arate ce realizase. Seamănă cu o lingură. El își reîncepu treaba cu aceeași ritmicitate. O muscă zbură cu zgomot chiar deasupra ei și Leah își îndreptă privirile spre cerul limpede. Nu ai văzut nici un avion de căutare?

– Nu, zise el fără a comenta. După câteva minute de tăcere, așeză lingura cioplită pe pământ, își puse cuțitul în toc și-l băgă în buzunar. Vom mai avea nevoie de lemne pentru foc în această seara. Nu voi lipsi prea mult.

În timp ce el urca stânca, Leah ieși din umbră și se ridică pentru a-și dezmorți picioarele, arcuindu-și apoi spatele care o durea din cauza pământului tare pe care dormise. Acest lucru o făcu să dea capul pe spate și văzu pe cerul limpede ceva negru care zbura.

Era un uliu care plana. Leah își îndreptă privirile spre partea de jos a stâncii. Era bucuroasă că stâncile și lemnele acoperiseră avionul în care se afla Grady. Prădătorul deșertului nu avea cum să ajungă acolo.

Nu avea de gând să se lase impresionată de prezența lui amenințătoare, așa că își întoarse privirile spre orizontul vestic. Ferindu-și ochii de lumina puternică a soarelui ce strălucea pe cer, studie orizontul albastru. Nu se vedea nici

o mișcare. Era sigură că până acum echipa de salvare cercetase deja ruta pe care trebuiau s-o parcurgă.

Probabil că părinții ei primiseră vestea dispariției ei și fratele ei fusese, de asemenea, anunțat. Ah, Lonnie, ce cadou urât de ziu a ta! Lacrimile îi apărură în ochi când se gândi la neliniștea prin care trecea acum familia ei.

Sunetul unei explozii ajunse până la ea. Primul ei gând a fost că era zgomotul unei mașini care se lovise de ceva, dar realiză că aici nu existau mașini. Era un foc de pistol.

Își aminti repede de pistolul pe care Reilly îl purta pe cureaua blugilor. Oare în ce trăsese? Un șarpe? Probabil că în această zonă mișunau o grămadă de șerpi veninoși. Frica puse stăpânire pe ea. Dacă fusese mușcat?

Se îndreptă repede spre stâncă. Ochii ei căprui, măriți de groază, studiau suprafața ei și mai ales marginea de sus, în locul unde dispăruse el.

– Reilly! Reilly! strigă ea.

Replica lui veni imediat, extrem de calmă.

– Totul în regulă! îi strigă la rândul lui.

După câteva secunde, apăru pe marginea stâncii, înalt, bronzat și foarte încrezător în puterile lui. Genunchii ei tremurau și se așeză pe jos când îl văzu. Transpirația îi udase cămașa albă și o lipise de pieptul lui musculos. Părul îi strălucea în lumina soarelui, căpătând nuanțe albastre.

– Am auzit o împușcătură, zise Leah cu vocea tremurând.

– Cina noastră, îi explică el mulțumit. Mă voi întoarce cât pot de repede cu lemnele de foc.

După aceste cuvinte dispăru din nou. Arăta atât de puternic și de încrezător în sine, Leah mai observase și altă dată acest lucru, dar acum părea mult mai evident ca atunci. Începu să se gândească la femeile din viața lui și se întreba dacă exista vreuna la care el ținea în mod special.

Amintindu-și cum brațele lui o ținuseră strâns la piept noaptea trecută și corpul lui puternic lipit de al ei, realiză că o invidia pe această femeie, dacă exista. Ca amant, Reilly… Se opri, dând din cap. Gândurile ei deveniseră prea indecente.

Întorcându-și privirea de la stâncă, se îndreptă spre adăpost. Se așeză lângă cutia cu provizii, încercând să se concentreze asupra a ceea ce va prepara și la ce se potrivea drept garnitură cu iepurele pe care-l împușcase el. Luând din cutie o pungă cu legume deshidratate și una de piersici, introduse piersicile în apa din tigaie.

După câteva minute, Reilly cobora stânca ținând în brațe multe lemne, iar ea încă mai apăsa piersicile în apă pentru ca acestea să absoarbă cantitatea necesară de apă într-un timp mai scurt. Îi era greu să-l privească, fiind îngrijorată de felul senzual în care se gândise la el.

Făcu tot posibilul pentru a-și ignora aceste porniri.

– Sper că nu te aștepți să curăț eu iepurele. Habar nu am cum să-i jupoi pielea, zise ea privind dezgustată animalul mort.

– Atunci poți privi cum fac eu acest lucru, se strâmbă Reilly.

– Nu, mulțumesc. Se întoarse repede cu spatele și se ocupă de piersicile ei, încercând să evite ochii lui strălucitori.

tori care o priveau. Tu ocupă-te de iepure, iar eu voi avea grijă să pregătesc garnitura.

Nu-și luă ochii de la treaba pe care o făcea. Nu-i făcea plăcere vederea sângelui și micul animal nevinovat care era curățat nu era deloc o priveliște frumoasă.

– Când am auzit împușcătura, mi-am imaginat că te-a atacat un șarpe veninos, zise ea.

– E prea cald pentru ca ei să iasă din vizuină. Ies să vâneze numai înainte de răsărit și la puțin timp după apus, îi explică Reilly. În afară de asta, nu atacă. Sunt niște reptile destul de timide. Singura clipă în care o persoană trebuie să-și facă griji din cauza lor este atunci când se află suficient de aproape pentru a-i călca.

– Atunci, amintește-mi să nu mă îndepărtez fără să fiu atentă, zise ea pe un ton serios.

Reilly râse ușor și sunetul acesta plăcut o încântă pe Leah. Privindu-i cu coada ochiului trăsăturile atrăgătoare, atât de frumoase și puternice, descoperi că-l place foarte mult.

Mai târziu, după ce mâncară iepurele fript cu garnitură, se așezară pentru a privi soarele portocaliu care dispărea încet-încet sub linia orizontului. Cerul vestic părea pictat în nuanțe portocalii strălucitoare și munții din depărtare parcă se aprinseseră în lumina incandescentă.

Leah studie pustietatea și sălbăticia care-i înconjura de pretutindeni. Avea impresia că ea și Reilly erau singurele persoane de pe acest pământ.

Privi clipind apusul.

– Crezi că avioanele de căutare ne vor găsi mâine?

– Probabil.

I se făcu deodată frică. Se întoarse spre el.

– Și dacă nu ne găsesc, Reilly? Dacă vom rămâne aici pentru totdeauna?

El își întoarse privirea spre ea și îi studie îndelung ochii căprui. Apoi zâmbi fermecător și scutură din cap.

– Nu va fi așa. Vom scăpa de aici.

– Desigur, oftă ea acuzându-se că se lăsase purtată de acea teamă necontrolată.

Avionul se prăbușise cu numai douăzeci și patru de ore în urmă și nu avuseseră destul timp de căutare, de aceea nu fuseseră salvați. Mâine vor fi găsiți, își spuse ea, nu mai târziu de mâine.

Ridicându-se, Reilly mai puse două lemne pe focul aproape stins și dădu jos pătura agățată de cele două scânduri pentru a o putea folosi drept învelitoare. În timp ce soarele încă mai oferea destulă lumină, așeză pătura lângă stâncile unde urmau să doarmă.

După apusul soarelui, aerul începu să se răcorească. Leah se apropie de foc, privindu-i flăcările. Căldura lui nu-i ajungea și la spate. Când începu să tremure, Reilly îi spuse că era timpul să se culce. Se întinse lângă el și privi cerul înstelat de deasupra lor.

*

* *

Cea de-a doua zi părea mai lungă decât prima. O mare parte a primei zile fusese plină pentru că se ocupaseră de recuperarea lucrurilor din avion, găsiseră apă, făcuseră focul, improvizaseră instrumentele de gătit și ridicaseră adăpostul. Timpul trecea greu și Leah se enerva.

Căldura soarelui era mult mai mare și transpirația îi curgea pe piele. Toată ziua ochii ei s-au îndreptat spre cer, sperând că va vedea avioanele care-i căutau. Inactivitatea și așteptarea o enervau la maximum, dar calmul și atitudinea stoică a lui Reilly îi spuneau că el nu e deloc afectat.

Avu impresia că zărește ceva. Sări în picioare și arătă spre o licărire care părea o rază de soare reflectată de aripile unui avion.

– Acolo! E un avion, nu-i așa?

El se apropie de ea și studie atent cerul înainte să se convingă.

– Da, este un avion, încuviință el calm.

– Să-l înștiințăm de prezența noastră. Se întoarse repede, luă canistra și vru să toarne conținutul pe foc pentru ca fumul să-i semnaleze pilotului localizarea lor.

Mâna lui puternică o luă de talie și o opri.

– E prea departe acum.

Leah se opri și urmări avionul cu privirea, rugându-se din tot sufletul să vină și alte avioane în urma lui, sau ca acesta să se apropie. Însă avionul își continuă drumul spre sud, făcându-se din ce în ce mai mic până când dispăru în depărtare.

– Se va întoarce, declară ea cu o voce gravă, pentru a-și risipi dezamăgirea și disperarea care începeau s-o cuprindă.

Dar nu se întoarse.

Toată noaptea, Leah dormi prost. Pământul tare nu-i putea face decât rău pentru că mușchii îi amorțeau și o dureau deja din cauza celor două nopți pe care le petrecuse tot într-un pat tare. Reilly dormea într-o liniște enervantă și nu se trezi decât o dată pentru a mai pune câteva lemne pe focul din apropierea lor.

Trezindu-se din somnul agitat, Leah descoperi că era dimineață. Mormăi căscând, pentru că nu se odihnise bine, și se sprijini cu ceafa de brațul lui Reilly pentru a privi dezgustată cerul strălucitor de albastru. Brațul stâng o durea îngrozitor. Îl mișcă puțin, încercând să-l așeze într-o poziție confortabilă.

Când se mișcă pentru a se așeza mai bine, privirea îi rămase pe figura lui. Aproape că ura calmul cu care putea el să doarmă. Primul impuls fu să-l trezească de ciudă că ea nu dormise aproape deloc. În timp ce se gândea la acest lucru, el deschise pe jumătate pleoapele care-i dezvăluiră ochii de jad strălucitori.

– Bună dimineața, zise el cu o voce dezgustător de vioaie și calmă.

În ochii ei se citea iritarea.

– Bună? i-o aruncă ea și încercă să dea la o parte colțul păturii, pentru a se elibera de îmbrățișarea lui. Habar nu am ce poate să mai fie bun.

Când el o eliberă, se dezveli și se ridică puțin cam ametită în picioare. El o urmă repede, cu o ușurință care trăda faptul că mușchii lui nu erau deloc amorțiți și că se simțea bine.

– N-ai dormit bine, zise el privind-o amuzat.

– Se vede cu ușurință! Însă ai dormit tu pentru amândoi, murmură ea cu răutate.

– Nu prea cred, spuse el amuzat în continuare. În patul meu s-a zvârcolit ceva toată noaptea.

Ea îl privi în timp ce își îndepărta părul de pe față. Era obosită și nervoasă, de aceea îi vorbise așa lui Reilly. Nu era corect dar se părea că nu se poate abține.

– Ai avut noroc că nu te-a și mușcat, i-o întorse ea.

Se îndreptă spre valiza ei, scotocind pentru a găsi o bluză curată cu care s-o schimbe pe cea murdară de pe ea. Își jură în sinea ei că dacă Reilly va râde în fața replicii ei grosolane, va arunca în el cu ceva.

Ca și cum ar fi simțit faptul că ea nu-și poate controla nervii, Reilly nu insistă.

– Pune niște apă la fiert ca să mă bărbieresc, vrei? Era mai mult un ordin decât o întrebare.

Leah reacționă pe același ton.

– Încălzește-ți singur! Apoi se dojeni în sinea ei pentru că era atât de nervoasă și se certa cu el, cu toate că n-avea nici o vină pentru insomnia ei. Ochii lui îngustați o surprinseră în timp ce se învinovățea. N-are importanță, mormăi ea, o voi încălzi eu. Dar se pare că nu-și putea opri limba să nu mai rostească și alte cuvinte. Oricare ar fi situația, e treabă de femeie, nu-i așa?

Linia dură a buzelor lui îi spunea că întrecuse limita.

– Încerci să începi o ceartă? o chestionă Reilly.

– Nu, oftă iritată Leah.

– Bine. El se întoarse și porni spre tufiș.

Ea ațâță puțin focul și mai adăugă lemnele rămase. Tigaia cu apă era sprijinită de patru pietre mari care nu-i dădeau voie să se balanseze.

După ce făcu aceste lucruri, își scoase bluza murdară, având grijă să nu bruscheze brațul care o ardea de durere. Îl introduse încet prin bluza galbenă pe care o găsise în geantă. Își încheia ultimul nasture când Reilly se întoarse. Privind spre tigaie, Leah observă că din apă ieșeau deja aburi.

– Apa ta s-a încălzit, îi spuse ea cu răceală.

– Mulțumesc, zise el, indiferent față de tonul ei. Ținând în mână batista pe care o scosese din valiză, luă tigaia de pe foc și se opri. Vrei să te speli tu prima?

Scuturând din cap, Leah își deschise geanta cu cosmetice și scoase o sticlă cu loțiune pentru a-și curăța fața. Oglinda din capacul genții fusese așezată în așa fel încât să-și vadă propriul chip, dar și pe cel al lui Reilly.

Era o experiență destul de intimă studierea unui bărbat în timp ce se rade. Degetele lui lungi, arămii, mișcau aparatul de ras pe fiecare milimetru al feței acoperit cu barba care crescuse destul de mult. Cu fiecare mișcare cu care îndepărta spuma de ras, descoperea pielea bronzată de pe obraji, bărbie și de pe linia fermă a maxilarelor, până când i se văzu întreaga față cu trăsături minunate.

După ce el vărsă apa murdară, vocea lui Leah se auzi pe un ton care o îngrijora și pe ea:

– Credeam că indienii nu se rad.

– Chiar nu se rad. Reilly își curăță mașina de ras, o șterse și o așeză în valiză. Vocea lui era lipsită de sentimente și distantă. Ei își smulg părul de pe față. Leah se îngrozi. Te-a mai durut brațul în această dimineață? o întrebă el pe același ton.

– Puțin, zise ea ridicând dintr-un umăr, ascunzând cu grijă faptul că brațul o ardea îngrozitor de tare.

– Lasă-mă să mă uit la el, spuse el apropiindu-se.

– Nu e nevoie, refuză repede Leah. Răceala lui o făcuse să-l respingă, și faptul că dormise foarte prost noaptea trecută o făcea să fie nervoasă. Cred că totul se datorează numai faptului că se vindecă.

Reilly ezită gânditor.

– Nu prea mai este bandaj în trusa medicală. Ar fi mai bine să nu ți-l schimb timp de câteva zile dacă nu te doare atât de rău.

– Am spus că durerea se datorează numai faptului că se vindecă, repetă ea.

– Foarte bine. Îi acceptă explicația strâmbându-se puțin. Mă duc să mai aduc lemne. Mănâncă puțin în acest timp.

– Nu mi-e foame.

– Poate că dacă înghiți ceva te vei simți mai bine, i-o întoarse el.

– Îmi va schimba dispoziția, asta vrei să spui? critică Leah sugestia lui. Ei bine, nu mi-e foame.

Un moment de liniște tensionată urmă constatării ei provocatoare.

– Mi-am dat seama că n-ai dormit bine noaptea trecută, spuse Reilly pe un ton extrem de liniștit, dar îți sugerez, domnișoară Talbot, să încetezi să-ți verși nervii pe mine.

"Domnișoară Talbot", zise ea oftând, când el se îndrepta cu pași mari spre stâncă. Nu-i mai spunea Leah. Merita această răceală, își reaminti ea, dar n-o făcea să se simtă mai bine.

După ce-și aplică machiajul ușor și-și perie părul lung și mătăsos până când străluci, își scoase pantofii și scutură nisipul care intrase în ei. Scoțându-și șosetele, se strâmbă când văzu nisipul și mizeria adunate pe degetele și pe tălpile ei. Picioarele îi erau fierbinți și transpirate.

Tigaia cu apă caldă se afla chiar lângă ea și spuma de ras plutea deasupra. Ezită numai o secundă. Era o prostie să-și pună ciorapi curați în picioarele foarte murdare, înainte de a le spăla.

Întinzându-se cu grijă pe pământul tare fără a se ridica în picioare, ajunse la batista pe care Reilly o agățase la uscat pe crengile tufișului. O va folosi drept prosop și se va spăla cu micul săpun pe care-l avea în geanta cosmetică. Luă tigaia și folosi toată apa din ea. Clăti săpunul cu apă curată din canistră și își șterse picioarele cu bluza murdară pe care o schimbse mai devreme. Apa murdară o vărsă pe nisipul de lângă ea.

Se simțea la el de bine ca după o baie, își spuse ea. Își zise că atunci când vor fi salvați va sta într-o cadă plină cu apă și spumă mai mult de o oră. Își trase ciorapii curați și mai scutură încă o dată nisipul adunat în pantofi.

Când își încălță primul pantof, auzi un sunet ciudat. Se uită în jur și ascultă cu atenție, încercând să-și dea seama cine-l făcea. Nu putea să-și dea seama din ce direcție vine sunetul, cu toate că mai crescuse în intensitate.

Ochii ei se măriră de uimire. Era motorul unui aeroplan. Privi imediat cerul senin. Se afla aproape de locul în care stătea ea și nu avea de gând să vireze. Briza din est adusese cu ea zgomotul motoarelor până când avionul ajunsese foarte aproape, chiar deasupra ei.

Strigându-l bucuroasă pe Reilly, Leah luă canistra și turnă apă pe foc. Ieși numai puțin abur, o mică urmă de fum și nimic mai mult. Privi dezamăgită cum se năruie ultima speranță.

– Proasto! se certă ea. De ce a trebuit să folosești toată apa pentru a-ți spăla picioarele?

Zgomotul motoarelor se auzea chiar de deasupra capului ei. Luându-și privirile de la foc se uită în sus. Nu avea nici un indiciu că fuseseră văzuți pentru că aeroplanul își urma cursa spre est.

– Suntem aici! țipă ea alergând după umbra avionului și dând disperată din mâini. Suntem aici! Aici, jos!

Reilly coborî repede de pe stâncă provocând o mică avalanșă de pietricele în urma lui.

– Toarnă apă pe foc! țipă el.

Leah se opri.

– Nu mai e apă. Am folosit-o pe toată.

Expresia lui înmărmuri când o auzi ce spune, dar nu făcu nici un comentariu asupra prostiei ei. Alergând

repede luă pătura de lângă piatra unde dormiseră. O ridică și i-o dădu.

– Ridic-o în aer! își strigă el ordinul. Cu partea din folie de aluminiu în sus!

În timp ce făcea ce i se spusese, realiză că Reilly se îndreptase spre geanta de cosmetice, dar era prea îngrijorată că avionul va dispărea. Apoi Reilly ajunse lângă ea ținând în mână oglinda mică pe care o luase de acolo.

În momentul în care ea scutura pătura în aer, avea impresia că brațul i se frânge. El prinse în oglindă razele soarelui încercând să îndrepte lucirea către avion. Dar acesta nu se abătu de la ruta lui.

– Întoarce-te! urlă Leah. Își lăsă brațele să atârne pe lângă corp, fără a mai ridica pătura în aer și-l sprijini pe cel rănit de talie.

Avionul dispăru în soare. Lacrimile începură să-i curgă printre gene, din ce în ce mai repede, până când se făcu liniște. Buzele îi erau sărate din cauza lacrimilor care trecuseră peste ele.

– Nu ne-au văzut, șopti ea pe un ton sfârșit.

Bărbia îi tremura când se întoarse pentru a-l privi pe Reilly. Mâinile lui erau pe șolduri, parcă pus pe ceartă. Se uita fix la cerul pe care mai devreme zburase avionul. Își întoarse ochii verzi plini de gheață spre ai ei înainte de a porni spre foc.

– Îmi pare rău, Reilly. Leah îl urmă. Pătura groasă încă se mai afla între degetele ei și o târa pe pământ în urma ei. Este numai vina mea! Nu mi-am dat seama că am folosit toată apa pentru a-mi spăla picioarele.

– Picioarele? repetă el nervos în timp ce privirea lui spunea toate cuvintele pe care nu le rostea.

– Erau murdare, încercă ea să se apere.

Reilly începu să atâțe jarul rămas aprins și puse cele câteva lemnișoare din apropiere peste el. Liniștea lui era mai deranjantă decât orice cuvinte jignitoare. Leah n-o mai suportă și dezamăgirea împreună cu durerea o făcură să explodeze ca un vulcan.

– De ce nu spui ceva? îl acuză ea. De ce nu țipi la mine pentru a-mi spune că sunt o proastă și că am făcut o tâmpenie? Amândoi știm asta, așadar poți spune ceva! Enervează-te sau fă ceva! Nu mai aranja mereu lemnele pe foc ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic!

– N-ar avea nici un rost, răspunse calm Reilly ridicându-se în picioare și punându-și mâinile în șolduri. Mă duc să umplu canistra și să aduc lemne pentru foc.

Din gâtul ei uscat ieși un oftat din cauza frustrării.

– Dacă avionul se întoarce cât timp vei fi plecat?

– Scutură pătura și strigă-mă.

După ce el dispăru pe stâncă, Leah căzu în genunchi. Degetele eliberaseră pătura pe care se crispaseră și le așeză în poală privind cum razele soarelui se reflectă în folia de aluminiu. Era extenuată fizic și psihic.

Voia să-și îngroape capul în mâini și să plângă în liniște pentru prostia ei, dar nu îndrăzni. Exista șansa ca avionul să se întoarcă pe această rută. Nu voia să riște pierderea celei de-a doua șanse.

Ștergându-și lacrimile care îi săraseră obrajii, începu să privească cerul. Își ciuli urechile pentru a auzi zgo-

motul motoarelor aeroplanului. Nu vedea decât munții deșertului și nu auzise decât o liniște imensă până când pietrișul începu să curgă sub picioarele lui Reilly care se întorcea.

După ce așeză brațul de lemne pe pământ, la câțiva metri de foc, Reilly îi dădu canistra lui Leah.

– Bea puțin.

Privi canistra ca și cum în ea era otravă. Era transpirată și obosită și foarte, foarte însetată, dar n-avea importanță cât de uscat îi era gâtul, nu avea de gând să bea apa care-i putea salva.

– Nu, refuză ea hotărâtă.

Buzele lui se crispară de exasperare.

– O înghițitură nu contrează. Bea, îi ordonă el.

Leah se supuse ascultătoare, luă o înghițitură mică și o lăsă puțin în gură pentru a o umezi înainte de a o da pe gât. Înmuindu-și buzele cu limba, îi înapoie canistra, îngrijorată de felul urât în care o priveau ochii lui verzi, dar incapabilă să-i întâlnească.

Canistra fusese pusă la umbra lemnelor de foc. Fără a spune vreun cuvânt, Reilly luă pătura întinsă pe pământ lângă Leah. Oftă, întrebându-se ce are el de gând să facă, apoi îl văzu ridicând-o pentru a o agăța de cele două scânduri.

Ea oftă adânc.

– Nu vom avea nevoie de ea pentru a semnaliza avionului?

Reilly nu se întoarse spre ea, ci își văzu de treabă în timp ce-i răspundea.

– O vom putea da jos imediat ce vedem avionul. Între timp, ne va fi mult mai folositoare pentru a ne adăposti de soare.

Leah privi focul. Ardea încet, făcând foarte puțin fum care se ridica și dispărea aproape imediat în aerul clar al deșertului. Valurile de căldură se unduiau deasupra lui.

– Avionul a zburat chiar deasupra noastră, zise ea încet. Nu l-am auzit venind până când s-a apropiat foarte mult. De ce nu ne-au putut vedea?

– În primul rând, zise Reilly agățând și cel de-al doilea colț al păturii, pentru că zburau direct spre soarele dimineții. Nu puteau vedea prea bine pentru că-i orbea. Și în al doilea rând, căutau epava avionului dispărut. Capul lui arată spre mormanul de pământ, pietre și lemne. Și el este îngropat acolo.

– Ar fi văzut fumul, nu crezi? oftă ea privind cerul senin al dimineții. E numai vina mea.

– Încetează să te autocompătimești, îi ordonă cu fermitate Reilly.

– Nu fac asta, protestă indignată Leah.

– Ba da, asta faci și nu vei putea schimba nimic.

– Nici n-am crezut, i-o întoarse ea.

– Atunci hai să nu mai discutăm despre ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi stat altfel, și fii pregătită pentru cazul în care avionul se va întoarce.

Leah făcu o pauză. Ceva din vocea lui o făcu să întrebe:

– Crezi că se va întoarce?

– Nu știu. Nimic din expresia lui nu-i spunea ce crede sau la ce se gândește.

Capitolul 5

Un nor se așeză peste soarele aflat acum la vest. Un halou auriu se formă în jurul culorii lui alb-gri și razele se îndreptau spre pământul acoperit de nisip și pietriș.

Bluza lui Leah era udă de transpirație și se lipise de ea, dându-i senzația că este o a doua piele. Brațul o durea extrem de tare. Mișcările bruște pe care le făcuse dimineața îl obosiseră și acum nu știa dacă mai poate scutura pătura la venirea avionului.

Îngrijorată, își presă mâna dreaptă pe frunte pentru câteva secunde, după care își ridică puțin capul și își îndepărtă șuvițele de păr care-i căzuseră pe față. Toată ziua așteptaseră și avionul nu se întorsese. Era aproape de apusul soarelui.

Ochii ei căprui, acum încețoșați, se îndreptară spre Reilly, care privea atent cerul și părea la mile distanță cu gândurile.

– Cât timp crezi că vor continua să ne caute? Vocea ei era plină de teamă, așa cum fusese toată ziua.

Expresia gânditoare rămăsese în ochii lui verzi când se întoarseră pentru a o privi.

– E greu de spus. O căutare îndelungată e costisitoare și nu aduce profit, replică el. Probabil că ne vor mai căuta cel mult câteva zile. După aceea vor ruga toți piloții care efectuează curse în zonă să se uite după epava avionului și vor mai trimite unul sau două avioane de căutare.

Cuvintele lui o întristară. Posibilitatea de a rămâne blocată în această sălbăticie pentru mai multe zile se contura din ce în ce mai mult. Leah știa că nu se poate gândi la asta fără să se simtă vinovată pentru greșeala ei. Și Reilly avea dreptate, asta nu rezolva nimic.

– Cred că trebuie să prepar ceva de mâncare, murmură ea.

Mâncarea n-o mai interesaa. La prânz luase numai câteva înghițituri din carnea de vițel, spunându-și că trebuie neapărat să mănânce ceva. Acest lucru era singurul motiv care o făcea acum să pregătească masa de seară. Se va ocupa de ceva și va uita pentru moment situația critică în care se află.

După trei zile, mânc area uscată nu mai avea nici o atracție și bolurile arătau foarte urât. Leah căută printre pungile rămase, încercând să găsească ceva care să-i stimuleze apetitul.

Privind cu coada ochiului, îl văzu pe Reilly stând în fața valizei și căutând ceva. Curioasă, se întoarse puțin pentru a vedea ce face și gura i se deschise, surprinsă. El deschisese geanta ei și căuta prin ea.

– Ce crezi că faci? De ce umbli în geanta mea? îl certă ea, ridicându-se nervoasă în picioare și îndreptându-se

spre el. Reilly nici măcar n-o privi. Se întâmplă ca acolo să se afle lucrurile mele personale și nu ai dreptul să cauți prin ele.

El puse lenjeria de corp deoparte și începu să caute prin celelalte lucruri pe care ea le așezase cu grijă. Încercă să i le ia din mână și să le pună în geantă la locul lor, dar el le ridică mai repede și le puse deoparte înainte ca ea să-l poată opri.

– Ai auzit ce ți-am spus?

– Nu-ți iau nimic, îi răspunse Reilly într-un târziu. Încerc să găsesc ceva potrivit pentru un drum lung.

– Puteai să întrebi dacă am așa ceva! replică ea nervoasă. Încercă să împacheteze lucrurile răvășite. Nu trebuia să răscolești printre lucrurile mele!

– Am mai văzut haine de femeie. Nu e nevoie să lași modestia să te copleșească. Ridică o pereche de pantaloni strâmți din material subțire și o bluză lungă și albă, brăzdată de dungulițe aurii și maro. Acestea se vor potrivi.

Leah își înfipse picioarele în nisip, privindu-i uimită figura impasibilă.

– Se vor potrivi pentru ce? oftă ea. Un fragment din remarca lui de mai devreme îi reveni în minte. Ce-ai vrut să spui prin "ceva potrivit pentru drum?"

– Plecăm, o anunță Reilly calm, întorcându-se spre geanta de cosmetice. Ai vreo cremă de față înăuntru? întrebă el deschizând capacul.

– Da. Se aplecă și luă cutia. La ce-ți trebuie? Răspunsul la această întrebare nu mai avea importnață când își aminti de anunțul lui. Cum vom pleca?

– Cu picioarele, desigur. El o privi repede, după care deschise cutia și îndepărtă foița de protecție luând cu degetele din cremă și frecându-le pentru a vedea cât de consistentă este. Această cremă îți va proteja fața albă de razele soarelui.

– Cu picioarele? Cred că ești nebun! Leah privi vastul deșert și munții din depărtare, cu vegetație sălbatică.

– Ar fi o nebunie să rămânem aici. Reilly plecă de lângă geanta cu cosmetice pentru a-și deschide propria valiză.

– Știu că mă consideri proastă... începu Leah să protesteze.

– Nici nu m-am gândit la așa ceva, o întrerupse brusc Reilly.

– Dar știu, continuă ea după o pauză, că atunci când ești pierdut și lumea te caută, se presupune că trebuie să stai într-un loc și nu să te plimbi. Nici măcar nu știm unde ne aflăm!

El scoase cele două cămăși murdare din valiză și-i închise capacul.

– Am o idee destul de vagă.

– Minunat, murmură sarcastic Leah. Când el se ridică în picioare, îl urmă ținându-se aproape de umbra lui.

– Asta înseamnă că suntem undeva în Nevada? Asta am ghicit și eu.

Reilly se opri brusc și ea era cât pe ce să se lovească de spatele lui lat. Când o privi, ochii lui erau reci ca oțelul.

– Suntem la est de Monitor Range, ceea ce înseamnă că nu ne aflăm decât la șaptezeci de kilometri de un orășel. Mergând pe jos și neștiind cel mai scurt drum, vom merge vreo sută de kilometri.

În această pustietate, îi era imposibil să creadă că în ciuda celor o sută de kilometri sunt atât de aproape de civilizație.

– Am putea muri în mijlocul deșertului, se răți Leah.

– Putem muri și aici, o încredință el.

– Da, dar… replica lui o făcu să ezite o clipă... aici avem măcar șansa de a fi găsiți, de a semnaliza următorului avion.

– Când va veni acesta, Leah? Reilly îi studie expresia furioasă, dar înfricoșată. Mâine? Poimâine? Peste trei zile? Când?

– Nu știu. Mâinile ei se îndepărtară de corp, într-o atitudine întrebătoare. Părinții mei și Lonnie nu vor înceta să mă caute până când nu mă vor găsi. Știu că nu se vor opri!

– Sunt de acord, dar timpul e factorul determinant.

– De ce?

– Pentru că în trei, cel mult patru zile vom rămâne fără mâncare, fără apă și nu vom mai avea puterea să plecăm de aici. Vocea lui joasă și calmă părea potrivită pentru a-i reda gravitatea situației.

Uimită, privi stânca în direcția în care el spusese că găsise apă.

– Dar…

– Apa pe care am găsit-o în bazinul stâncii începe să se evapore, îi explică Reilly. Căldura e prea mare.

În prostia ei, crezuse că rezerva de apă pe care o aveau era interminabilă. Uitase de comentariul lui Reilly asupra faptului că apa e un lucru extrem de prețios în mijlocul deșertului.

Se simți mai nesigură și fără speranță.

– Trebuia să-mi spui.

– Probabil.

Reilly adoptă aceeași atitudine indiferentă asupra acestei discuții ca atunci când Leah se învinovățise pentru că folosise apa pentru a-și spăla picioarele. Ce făcuse fusese bun făcut, și în ce-l privea pe el nu avea de gând să comenteze în vreun fel lucrurile deja petrecute.

– Dacă încercăm să mergem după ajutor, continuă Leah ideea ei fixă, în ciuda motivelor logice ale lui Reilly, cum vom ști încotro ne îndreptăm?

– Vom merge spre sud.

– De ce? insistă ea încăpățânată. De ce nu spre vest? Când am zburat am venit din est. Sunt sigură că trebuie să facem cale înoarsă.

Reilly respiră adânc, ca și cum răbdarea cu care-i răspunsese la nenumăratele întrebări începea să dispară.

– Șirul de munți merge din nord spre sud. Nu știu pe câți dintre ei va trebui să-i traversăm până vom găsi o șosea sau un oraș. Găsind o cale mai sigură pentru a-i traversa vom economisi mult timp. Din aceste motive nu ne îndreptăm spre est. La nord se văd mulți munți. Dacă ne îndreptăm într-acolo va trebui să-i trecem pe toți. Dar la sud este teren plat. Ne va fi mai ușor să mergem și vom face mai puțin timp.

– Dar ne putem rătăci, zise Leah neliniștită.

– Mie nu mi se va întâmpla asta, o asigură el.

Încrederea lui în sine o enervă. Era extrem de sigur că are dreptate. Cum toate argumentele ei fuseseră înlăturate, adăugă sarcastic.

– Cât de proastă am fost să uit că ești pe jumătate indian. Sigur că nu te vei rătăci.

Trăsăturile lui se înăspriră și mai mult.

– Ai absolută dreptate.

Ea strânse din buze. Se părea că nici un cuvânt de-al ei nu-l putea scoate din sărite. Respirând repede din cauza enervării, privi în altă direcție.

– Nu mă interesează ce crezi, se răți ea. Nu e bine să plecăm de aici. Avioanele de căutare ne pot găsi destul de repede.

– Plecăm mâine dimineață la prima rază de soare, o anunță calm Reilly.

Leah întoarse capul pentru a-l privi cu răutate.

– Poți pleca dacă vrei. Eu rămân aici.

– Nu, nu rămâi, zise el încruntându-se.

– Și cum ai de gând să mă împiedici? îl întrebă ea supărată. Nu cred că ești atât de puternic încât să mă cari în spinare tot acel drum, și sunt sigură că nu mă voi răzgândi în privința plecării. Ceea ce înseamnă că suntem în impas, nu-i așa? Eu nu voi pleca și tu nu vei merge fără mine, ceea ce înseamnă că vom rămâne aici.

– Faci o greșeală. Ochii lui se îngustară în timp ce se gândea cum s-o convingă.

– Nu prea cred. De această dată ea era cea care avea mai multă încredere în judecata ei.

– Bine, încuviință el politicos. Poți rămâne aici. Eu voi pleca de dimineață.

Ochii ei se măriră de surprindere.

– Ce?

– Probabil că e cea mai bună soluție. Pot merge mai

repede fără tine și tu poți fi aici pentru a semnaliza avionului, în cazul în care vor mai căuta în această zonă. Dacă nu, în trei zile voi ajunge într-un oraș și voi reuși să trimit pe cineva să te salveze, concluzionă Reilly cu ochii plini de satisfacție.

– Vrei să spui că mă lași aici… singură? repetă Leah, fără a-i veni să creadă.

– E singurul lucru logic pe care-l putem face. În acest fel putem să avem amândoi șanse, zise el făcând apoi o pauză pentru a se gândi mai profund la această idee. Va trebui să iau canistra cu mine, dar tu poți folosi tigaia pentru apă. Poți păstra mâncarea uscată din moment ce eu tot nu voi avea destulă apă pentru a o pregăti. Cred că voi lua numai fripturile de vită.

– Nu!

Sprâncenele lui negre se ridicară instantaneu în fața protestului ei viguros și o privi arogant.

– Îmi va trebui puțină mâncare, comentă el uimit.

– Nu-mi pasă de asta, oftă Leah. Nu e cinstit să mă părăsești.

– De ce? Își înclină capul într-o parte. Mergi cu mine?

– Nu.

– Atunci vei rămâne aici, concluzionă el și-i întoarse spatele.

Degetele ei se prinseră de brațul lui musculos, oprindu-l chiar în momentul în care avea de gând să se îndepărteze. Îi privi figura impasibilă, trăsăturile fine și atrăgătoare, liniile puternice și mândre.

– Chiar ai de gând să mă lași singură, nu-i așa? murmură Leah.

– Da, răspunse el scurt.

– Ei bine, faci o greșeală teribilă dacă te gândești că mă poți lăsa singură aici în timp ce tu vei merge zile întregi prin deșert, se plânse ea. Dacă pleci, voi merge și eu cu tine.

– Dar tu voiai să rămâi aici pentru a semnaliza avionului, îi reaminti el scuturând din cap.

– Merg cu tine, concluzionă emfatic Leah. Nu mă interesează dacă e bine sau nu. Nu mă poți face să rămân singură aici.

După ce rosti ultimele cuvinte, își mușcă limba. Cu numai câteva minute în urmă insistase asupra faptului că nu o poate face să plece cu el mâine dimineață.

– În acest caz, continuă Reilly, presupun că vei merge cu mine.

Cum el îi întoarse din nou spatele, Leah nu reuși să vadă decât strălucirea din ochii lui.

– M-ai păcălit, îl acuză ea supărată. Nu ai avut deloc intenția să mă lași singură aici!

El se opri și ridică o sprânceană, în timp ce ochii îi deveniseră și mai strălucitori.

– Chiar ai crezut că-mi pot părăsi femeia? o tachină el liniștit.

Ea îi eliberă brațul și palma ei deschisă făcu un arc spre obrazul lui frumos. Reilly nu-i urmări mișcarea. Pur și simlu se dădu înapoi pentru ca ea să nu-l poată plesni.

Când mâna ei trecu pe lângă fața lui, el îi prinse încheietura cu degetele, zâmbind amuzat de faptul că ea își pierduse calmul. Leah încercă să se elibereze de degetele lui, care păreau o menghină. Brațul stâng o durea prea tare pentru a se putea ajuta de el.

El o strânse mai ușor. Furia ei nu făcea altceva decât s-o apropie de pieptul lui puternic. Dintre buze îi ieși un suspin de neputință.

Reilly râse cu poftă.

– Nu cred că e amuzant! Leah își lăsă capul pe spate pentru a-l privi cu răceală.

Amuzamentul lui dispăru când o privi fix. Ochii lui scânteietori o ameți și o făcură să se oprească în loc. Inima începu să-i bată cu putere când atenția lui se îndreptă spre buzele ei.

Degetele îi mângâiau ușor încheietura. Cealaltă mână a lui se ridică repede pentru a-i îndepărta șuvițele de păr care-i cădeau pe față. Se opri apoi pe ceafa ei. Fiori de așteptare îi treceau de-a lungul spatelui. Ea era deja foarte aproape de el când îi apăsă ceafa cu mâinile pentru a-i aduce buzele lângă ale lui.

O sărută cu buzele fierbinți, hotărâte și posesive. Corpul ei era lipit de mușchii lui puternici. Sărutul lui dezlănțui un foc care acum îi făcea sângele să clocotească.

Chiar atunci când îmbrățișarea lor devenise mai pasionată, Reilly nu-i mai apăsă ceafa și ea nu mai putea sta pe vârfuri pentru a ajunge la el. Impresionată de sărutul lui, picioarele îi tremurau și din această cauză nu-și putea ține echilibrul și fu nevoită să se îndepărteze de buzele lui seducătoare.

Genele aurii îi erau închise pe jumătate. Printre ele îi putea zări figura minunată. Respirația îi era grea și neregulată. Privirea lui era blândă și prietenoasă, ascunzând totuși adevăratele sentimente.

– Vom fi împreună tot timpul, Leah, zise el încet. Vom pleca amândoi mâine dimineață.

– Da, încuviință ea.

Mâna lui se îndepărtă de gâtul ei și un deget îi mângâie obrazul în timp ce-i zâmbea. Leah nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă sărutul lui însemnase o mulțumire pentru faptul că fusese de acord cu plecarea fără alte argumente.

Reilly se îndepărtă un pas și căută în buzunarul cămășii pentru a scoate un pachet de țigări cu filtru. Scoase două dintre ele și le aprinse în același timp.

Îi dădu una lui Leah.

– Vrei să fumăm pipa păcii? o întrebă el zâmbind.

– De ce nu, zâmbi și ea întorcând capul și dorind să nu se simtă amețită și plină de pasiune din cauza felului în care o sărutase.

Mâna ei tremură când luă țigara aprinsă și acest lucru îi trăda toate sentimentele. Buzele încă îi mai simțeau atingerea fierbinte și ea trase cu sete din țigară.

Era un lucru bun, se decise ea, că plecau mâine dimineață. Era foarte atrasă de Reilly. Dacă mai rămân multe zile izolați în pustiu și dacă mai urmează și alte sărutări, s-ar putea ca tentația să devină prea mare. Oricum, oboseala drumului greu pe care-l aveau de parcurs îi va distrage destul atenția de la farmecul lui masculin.

Fumul țigărilor se afla ca un nor între ei.

– După ce terminăm de fumat, zise el, poți continua prepararea cinei în timp ce eu voi organiza plecarea punând deoparte numai lucrurile care ne trebuie.

Orele rămase până la lăsarea nopții fuseseră pline de activitate. Luna se afla deja pe cer când Reilly anunță că trebuie să se culce pentru a fi odihniți în vederea drumului pe care-l începeau mâine.

Aflată în brațele lui, sub pătură, Leah simți cum pulsul i se accelerează lângă trupul lui lipit de al ei. De după-amiază, de când se sărutaseră, se așteptase ca el să încerce să facă dragoste cu ea când se vor culca.

"Așteptase" era un cuvânt greșit. Era sigură că el va face dragoste cu ea și cu o sinceritate îngrijorătoare, admise că și ea își dorea acest lucru. Pieptul lui, care se ridica și cobora în spatele ei, o dezamăgea.

Ce fel de om era Reilly Smith? se întrebă ea. Știa că este o femeie atrăgătoare, dar în trei zile n-o sărutase decât o dată. Chiar și atunci sărutul fusese fierbinte și nu pasional.

Ceilalți bărbați cu care se întâlnise ar fi încercat repede să profite de avantajul situației în care erau ea și Reilly… singuri în pustietate, forțați să doarmă împreună pentru a înfrunta nopțile friguroase de pe muntele din mijlocul deșertului. Nu întâlnise prea mulți bărbați. Pur și simplu, date fiind împrejurările, i-ar fi fost ușor oricărui bărbat să profite de ea.

Dar Reilly n-o făcuse. Și asta nu pentru că n-avea experiență… sărutul lui îi dovedise că această teorie nu era valabilă. Când se întâlniseră prima dată în sala de așteptare a micului aeroport, văzuse admirația în ochii lui atunci când o studiase.

Propriul ei răspuns la acel sărut îi indicase că nu-l privește cu indiferență. Atunci de ce nu dăduse curs invitației ei nerostite?

Leah oftă supărată și își sprijini brațul stâng care o durea, de-a lungul stomacului. Era ridicol de feminină. Ar fi trebuit să se bucure că nu trebuia să lupte împotriva

avansurilor pe care el i le-ar fi putut face în orice secundă, în loc să-și dorească să-i fi făcut vreunul.

Forțându-se să închidă ochii, Leah își ordonă să doarmă. După noaptea de insomnie, adormi aproape insantaneu.

Degete puternice îi îndepărtară părul de pe frunte.

– E timpul să te trezești, auzi o voce de bărbat care vorbea insistent.

Pătura fusese trasă de pe ei. Leah tremură de frig și încercă să se cuibărească mai bine lângă umărul lui Reilly. Aceleași degete îi ridicară bărbia.

– Am spus că e timpul să te trezești, repetă Reilly indulgent și amuzat.

Mormăind un protest, ea privi printre gene peisajul care o înconjura. In afară de zgomotul lemnelor care trosneau pe foc nu se auzea nimic. Deasupra capului, Leah văzu milioanele de stele care străluceau pe cortina neagră a nopții și pe care le privise și înainte de-a adormi.

– Încă e noapte, mormăi ea.

– Nu pentru mult timp. Haide. Brațul lui îi înconjură umerii și o făcu să se ridice o dată cu el.

– Chiar trebuie să ne trezim de la această oră? protestă Leah, căscând de oboseală.

– Se crapă de ziuă. Ar fi mai bine să fierbi apă pentru a mânca ce ne-a mai rămas, ordonă el ridicând-o din patul improvizat.

– Cui îi este foame? se răți ea.

– Ți se va face foame când vom începe să coborâm muntele și atunci nu vom avea nimic de mâncare.

Leah admise pentru sine că probabil el avea dreptate, dar nu avea poftă de mâncare. Nu mai dorea decât câteva

ore de somn. Totuși, turnă apa din canistră în tigaia de metal și o sprijini pe pietrele din jurul focului pentru a fierbe.

Urletul lung al unui coiot, din depărtare, străpunse liniștea. Leah se apropie de focul mic pentru a se încălzi. Își îndreptă privirea spre orizont. Luna argintie și strălucitoare tocmai începea să dispară în spatele acestuia.

Apa începuse să clocotească scoțând aburi și fusese nevoită să se îndepărteze de foc pentru a aduce mâncarea, bolurile și cele două linguri de lemn. Îl privi pe Reilly și văzu cum acesta împachetează bine pătura și o adaugă celor câteva pachete mici pe care le pregătiseră pentru a le lua cu ei.

Leah turnă mâncarea uscată în apa care fierbea. Îi era greu să-și dea sema câtă apă îi trebuie din moment ce nu avea cu ce s-o măsoare, dar în această dimineață mâncarea nu era nici prea apoasă, nici prea uscată. Ajunsă la ultima porție, găsise combinația potrivită.

– Micul dejun este gata! strigă ea punându-și câteva linguri în bolul ei și dându-i lui Reilly porția mai mare.

În timp ce mâncau, linia orizontului căpătă culoarea roz și soarele începu să-și facă apariția. Razele lui risipeau noaptea și lăsau ziua să învioreze atmosfera. După ce Leah curăță bolurile cu nisip, văzu că întregul cer este luminat de soare.

Reilly îi dădu cansistra.

– Bea cât de multă apă poți, apoi mă voi duce s-o umplu.

După câteva înghițituri se opri.

– Cum ne vom descurca fără prea multă apă pe drum? Canistra asta nu are o capacitate prea mare.

– Va trebui să mai căutăm. O așteptă să bea. Există apă în nisipul deșertului și probabil că o vom găsi la poalele munților. O dată ajunși în vale vom merge pe linia lor.

După ce bău câtă apă putu, ea îi dădu canistra. După ce el dispăru pe stâncă, se schimbă în hainele pe care el le găsise potrivite pentru drum. Își încheie bluza când el reapăru.

Ochii lui îi studiară apreciator înfățișarea.

– Nu ai nici o pălărie, nu-i așa? Se strâmbă când ea scutură negativ din cap. Vreo eșarfă?

– Da. Căută repede prin geantă până când găsi eșarfa auriu-maronie și o ridică pentru ca el s-o poată vedea.

Reilly o studie un moment.

– Trebuie să te descurci cu ce ai. Leag-o în jurul capului ca pe un turban. Cel puțin îți va proteja capul de soare.

Leah făcu ceea ce i se spusese. Îi era greu din cauza brațului care o durea.

– Nu văd la ce e bună eșarfa, protestă ea.

– Dacă ai fi mers vreodată kilometri întregi prin soare cu capul descoperit, n-ai fi spus asta, replică el sec.

– Dar capul tău? Îl privi fix și descoperi că el tocmai își prindea o legătură bleu în jurul părului lung și negru.

Era mult mai frumos și mai expert legată decât eșarfa ei. Când termină, Leah îi putu vedea mai clar trăsăturile le de indian. Figura frumoasă îi căpătase o noblețe pe care n-o avusese până atunci.

Deschise capacul cutiei cu cremă și i-o oferi.

– Întinde-ți pe față, ordonă el.

– De ce? Leah oftă și luă cremă pentru a-și acoperi fața.

– Pentru a-ți proteja tenul de soare, îi răspunse el răbdător și făcu același lucru.

Crema albă arăta ciudat pe pielea lui bronzată.

– De când au nevoie indienii de protecție împotriva soarelui? îl tachină ea.

– Oricare are nevoie de această protecție, se strâmbă Reilly, chiar și indienii. Triburile care trăiesc la câmpie folosesc uleiul de floarea-soarelui pentru a-și proteja întreg corpul de arsuri. O privi pe Leah care-și întindea crema pe față. Nasul tău s-a înroșit deja. Tu ai mai multă nevoie de această cremă decât mine.

Trăsăturile lui frumoase și bronzate străluceau în lumina blândă a dimineții. Nu avea pe ce să-și șteargă crema care-i rămăsese pe mâini, așa că Leah îi urmă exemplul și se șterse pe pantaloni.

– Nu mai ai nevoie de nimic din valiză, nu-i așa? o chestionă el.

– Nu.

– Mă duc să le pun lângă stâncă și după aceea vom porni la drum.

În timp ce el se îndrepta spre stânca unde era avionul îngropat, Leah atinse ușor zona din jurul bandajului de pe brațul stâng. Totuși, nu-i dădea impresia că rana se vindecă. Se întrebă dacă trebuie să-l roage pe Reilly să se uite la el.

Comentariul lui de ieri dimineață cu privire la faptul că nu mai aveau prea mult banadj și dorința lui de a pleca imediat la drum pentru că acum era răcoare o făcu să se hotărască să nu-l mai deranjeze. Rana trebuia să se vindece și durerea provenea de acolo.

– Ești gata de plecare? Umbra lui subțire apăru pe nisip și privirea lui o cerceta atent.

– De ce nu? oftă Leah.

Improvizase două rucsacuri din cămășile lui murdare. Cel deschis la culoare, în care se afla pătura și ustensilele de gătit, era în spatele ei. Cel mai greu și cel mai plin, cu trusa de prim ajutor, cutia de mâncare și lanterna, era cărat de Reilly.

– Uite. Îi dădu unul din bețele folosite pentru sprijinirea păturii transformate în umbrar.

– Pentru ce este asta? mormăi ea. În cazul în care-mi iese vreun șarpe în cale?

– Pentru a te ajuta la mers. Îți va trebui dacă întâlnim pante abrupte și îl vei înfige în nisip pentru a te sprijini. Se îndreptă spre foc și stinse jarul, împrăștiindu-l cu celălalt băț, acoperind resturile de lemne cu nisip și pietriș. Ești gata? o întrebă el.

– Cred că da. Își aranjă povara de pe umeri într-o poziție mai confortabilă și râse. Mă simt ca o femeie indiană care-și cară bocceaua în spate.

Reilly râse ușor și numai după ochii lui puțin întunecați Leah putea vedea că-l deranjase această remarcă.

– Atunci hai să începem coborârea, femeie indiană.

Plimbându-și bățul o dată cu ea, Leah merse lângă el. Reilly începu coborârea alegând un drum ușor, dar unul cât mai scurt cu putință.

Părăsiră platoul și coborau versantul muntelui. Un iepure îndrăzni să le taie calea, în timp ce o șopârlă stătea pe o stâncă la soare și scotea limba spre ei. Soarele era o sferă galbenă deasupra orizontului.

Capitolul 6

Pe gât îi curgeau valuri de transpirație și bluza i se lipise deja de sânii printre care curgeau șiroaie de apă. Mânecile cămășii legate de umerii ei deveniseră insuportabile și contribuiau la starea de disconfort.

Soarele puternic arăta că este ora douăsprezece, pentru că razele lui băteau vertical pe pământ. Sprijinindu-și greutatea în băț, Leah se opri puțin pentru a-și potoli respirația. O dureau picioarele, care parcă nu mai doreau să coboare panta care din fața lor. Toată dimineața făcuseră zigzaguri pe munte și încă mai aveau mult până la poale.

– La naiba, cât mai e până jos? se plânse Leah pe un ton furios și exasperat.

Reilly se opri puțin mai jos de ea, făcându-și cu mâna umbră la ochi și privind-o.

– Dacă ne aflam la șes puteam măsura distanța. Își șterse transpirația din jurul gurii cu dosul mâinii.

– Mie-mi spui? se răți ea.

– Vrei să te odihnești aici, sau poți aștepta până jos?

Când se va întâmpla să ajungă jos… la anul? se întrebă Leah, obosită.

– Cât am mers de când ne-am oprit ultima dată?

De când începuseră coborârea se opriseră după fiecare oră pentru o pauză de zece minute.

– Vreo douăzeci de minute, răspunse Reilly.

Ei i se părea că trecuse un an, dar își încleștă dinții și își îndreptă bățul înainte.

– Hai să coborâm.

Se întreba de ce nu se așezaseră pe fund pentru a-și da drumul din vârf până jos. Temperatura crescuse destul de mult, dar Reilly menținea pasul, parcurgând ușor pantele abrupte ale muntelui.

Brațul stâng o durea și mai tare. Greutatea lui, care-i atârna pe lângă corp, părea să-i stopeze toate mișcările, îngreunându-i astfel mersul. Își puse brațul în mâneca ce forma breteaua rucsacului, pentru a-l susține într-un mod cât se poate de natural. O ajuta măcar la faptul că nu se mai balansa lovindu-se de stâncile din jur.

Amândoi pantofii o deranjau la degete. Leah știa că în curând va fi nevoită să-și pună plasturi peste răni. Se întoarse pentru a privi în spate, dar nu mai vedea nimic din cauza stâncilor. Așa că o luă înainte, punând cu grijă un picior înainteaceluilalt.

În afară de o singură privire aruncată pentru a vedea dacă Reilly se mai afla în fața ei, se concentră numai asupra terenului accidentat pe care călca. Se opri pentru a vedea cât mai aveau până jos. Timpul își pierduse semnificația. Leah nu mai știa dacă merge de o oră sau de

patru ore când în sfârșit simți pământ plat sub picioare. Reilly se așezase deja pentru a se odihni.

– Ne vom odihni aici câteva ore și vom rămâne departe de căldura toridă, o anunță el.

Dacă ar mai fi avut vreun pic de energie, Leah s-ar fi bucurat. În loc să facă acest lucru, căzu în genunchi și se sprijini cu brațul drept pentru a-și scoate rucsacul în timp ce-l proteja cu grijă pe cel stâng, care o durea.

Însetată, îl privi pe Reilly cum ia o înghițitură mică de apă înainte de a-i da ei canistra. Sunetul apei care se lovea de pereții ei era minunat. Era atât de însetată încât știa că o poate bea pe toată. Dar își aminti cât de prețioasă era apa și se opri după ce luă o înghițitură.

Deschizându-și rucsacul, Reilly scoase pătura și luă bățul pe care ea îl aruncase pe jos. Arăta dezgustător de odihnit, își zise ea, ca și cum ar fi putut coborî încă zece distanțe ca aceasta fără să-și piardă răsuflarea.

– De ce nu arăți la fel de obosit cum mă simt eu? oftă ea când se așeză la umbra păturii.

El zâmbi fermecător.

– Probabil pentru că nu-mi petrec cinci zile din săptămână în spatele unui birou. Și ultimul colț al păturii fusese bine prins de băț. Haide, vino mai la umbră.

Leah făcu ce i se spusese și se întinse pe spate. Singura ei dorință era să nu se mai miște niciodată. Apoi Reilly veni aproape de ea și ochii lui verzi străluceau amuzați.

– Uite, mănâncă asta. Îi întinse o bucată de friptură de vițel.

– Nu am putere să mănânc, zise ea făcând un semn cu degetul pentru a o îndepărta.

– Mănâncă! Era un ordin pe care trebuia să-l execute din moment ce el introdusese bucata de carne între buzele ei.

Se conformă ordinului, știind că mâncarea nu-i poate face decât bine. Dinții o dureau din cauza mestecatului când termină de rontăit friptura. Închise oftând ochii pentru a se odihni și adormi imediat.

O mână îi scutură umărul. Se forță să-i deschidă și-l văzu pe Reilly care stătea lângă ea. Avea rucsacul în spate și canistra în mână.

– E timpul să plecăm. Bea puțină apă în timp ce eu împachetez pătura, îi oferi el.

Leah se ridică greu, luptând pentru a vedea clar imaginea în fața ochilor adormiți. Ezită, dar apoi luă o înghițitură de apă și-i dădu canistra înapoi. În timp ce Reilly strângea pătura atârnată deasupra ei, își presă cu mâinile fruntea fierbinte și așteptă să-și revină după somn.

Mă simt îngrozitor, își spuse ea.

Își simțea brațul stâng umflat ca un balon, dar alungă repede această durere pentru ca el să nu se oprească din drum din cauza ei. Oricum, o durea tot corpul.

Soarele se afla la vest, dar căldura înăbușitoare își făcea stimțită prezența chiar și la umbră. Nu avea pe cine învinovăți decât pe ea însăși pentru fierbințeala și senzația de oboseală pe care le simțea. Se ridică încet în picioare și nu cedă faptului că amețise pentru a se așeza înapoi.

Reilly puse pătura împachetată în rucsacul ei și se pregăti să il pună în spate. Când el îl aranja pentru a-l așeza mai bine, atinse din greșeală rana ei. Leah suspină din cauza durerii ascuțite.

– Te doare? o întrebă el privind-o cu îngrijorare.

– Mă doare tot corpul, se strâmbă ea.

Îi înmână bățul care o ajuta să meargă.

– Ești gata pentru a merge mai departe?

Când ea încuviință, Reilly porni înainte. Păși la fel de încet ca și mai înainte și Leah nu-și făcu probleme că nu-l poate urma îndeaproape. Însă de două ori trebui s-o aștepte.

Razele soarelui păreau că-i prăjesc pielea și o ardeau prin haine până când simți că tot corpul îi era scăldat într-un râu de transpirație.

Cele zece minute de pauză după prima oră de mers nu-i fuseseră suficiente. Mica înghițitură de apă pe care o luase nu fusese de ajuns pentru a-i potoli setea și a-i răcori gâtul pe care-l simțea uscat și plin de nisipul din deșert. Își spunea că nu mai poate merge și plângea în sinea ei, dar cu o hotărâre nestăvilită se forță să meargă mai departe.

Își aminti glumele fratelui ei, Lonnie:

– Întotdeauna le-am spus femeilor că nu pot ține pasul. Vocea lui îi suna clar în minte și trebui să-și treacă o mână peste ochii căprui pentru a-și alunga imaginea neclară pe care o vedea.

Când văzu privirea îngrijorată a lui Reilly, zâmbi obosită.

– Mă simt bine, zise ea încet, mai mult pentru a se convinge pe sine.

– Ține pietricica asta în gură, îi zise el întinzându-i o bucată mică de stâncă. Va împiedica producerea salivei și te va ajuta împotriva setei.

O ajută să-și răcorească gura când porniră din nou la drum. Leah se chinui să urmeze pașii lui Reilly, dar se clătina pe picioare. Focul care o ardea pe dinăuntru o secătuise de puteri. Încercă să-și concentreze privirea pe Reilly, folosind umerii lui lați drept punct de reper pentru a înainta. Peisajul se înceţosa în jurul ei și la un moment dat nu-l mai putu vedea pentru că totul se întunecase. Începea să simtă cum își pierde cunoștința și se îngrozi.

– Reilly! Strigătul ei de ajutor care era mai mult o șoaptă, abia îi ieșea din gură. Se aplecă pe băț și-și lăsă toată greutatea pe el pentru a-și recăpăta echilibrul. Înainte de-a leșina din cauza căldurii toride și a setei pe care nu și-o putea stăpâni, îl mai strigă încă o dată cu disperare. Reilly!

Apoi puterile îi cedară. Genunchii i se înmuiară și numai cu ajutorul bățului reuși să stea în picioare. În timp ce încerca să-și alunge amețeala și ceața din fața ochilor, se întristă pentru că nu știa dacă el o auzise. Se afla cu mult în spatele lui.

Bățul cedă sub greutatea ei și se îndreptă încet spre pământ. O pereche de brațe puternice o apucă de talie și-i opri căderea.

– Reilly, oftă ea, incapabilă să-l vadă clar, dar recunoscând brațele lui care o ținuseră strâns în fiecare noapte. Îmi pare rău, nu pot merge mai departe.

– Nu vorbi, veni încet replica lui. O lipi strâns de pieptul lui.

Canistra îi era ținută lângă buze, dar multă apă îi curse pe bărbie când nu putu înghiți prețiosul lichid care-i era oferit. Începu să-i înlăture șuvițele ude de păr care-i

căderau pe față, după care își opri mișcarea mâinii pentru a-i prinde obrajii în palme.

– Dumnezeule, arzi de febră, murmură el.

Îi dădu repede jos rucsacul din spate și-i desfăcu nasturii bluzei. Durerea deveni insuportabilă când el începu să-i scoată mâneca. Leah țipă și luptă în continuare pentru a vedea clar în fața ochilor.

Totuși, auzi respirația lui accelerată de enervare.

– Femeie nebună! strigă el. De ce dracu' nu mi-ai spus cât de mult te doare brațul?

Limba ei abia se mișcă pentru a-i da răspunsul.

– Se vindeca.

– Se vindeca? Pe naiba… e infectat!

Îngrozită de ce-i spunea, Leah nu mai luptă împotriva răului și-l lăsă s-o care mai departe. Simți cum se ridică deasupra pământului, cum era ținută la pieptul lui Reilly de brațele lui puternice. Cunoștința îi reveni mult mai târziu și realiză că el o cară mai departe, după care leșină din nou.

Visa că în jurul ei este o lume frumoasă. Se afla lângă o piscină plină cu apă limpede și iarba înaltă și verde o înconjura. Deasupra ei, coroana de frunze a copacilor înalți oprea trecerea razelor puternice ale soarelui. Frunzele lor erau verzi, de un verde strălucitor ca jadul ochilor lui Reilly. O răcoare minunată îi alunga febra. În aer era miros de fum.

Apoi i se scoase bluza. Mormăi un protest când visul extrem de frumos îi fu întrerupt.

– Stai nemișcată, veni cererea blândă a lui Reilly.

Deschise puțin ochii și privi părul negru care-i încadra figura frumoasă.

– Am avut un vis minunat, murmură ea. Am visat iarbă, copaci și apă.

– Nu este un vis, îi spuse Reilly în timp ce-i scotea bandajul și începea să spele rana.

Era adevărat, oftă în sinea ei și căzu din nou în inconștiență.

Lumea verde dispăru și se afla iarăși în deșertul fierbinte. Razele puternice ale soarelui îi luau vederea și-i ardeau pielea, neavând cum să se ferească de ele.

La anumite intervale, apa rece îi atingea buzele întredeschise. Uneori, Lonnie era cel care-i ținea canistra la gură, tachinând-o ca atunci când erau mici pentru că nu putea ține pasul cu el deoarece avea picioarele prea scurte în comparație cu ale lui.

Alteori îl auzea pe Reilly spunându-i să stea nemișcată și să se odihnească. El nu părea să înțeleagă că e condamnată să meargă prin soarele orbitor. Așadar, merse mai departe prin căldura insuportabilă.

Răsăritul lunii nu adusese nici o schimbare. Strălucirea ei argintie aducea pe pământ raze albe și fierbinți. Noaptea din deșert nu mai era rece așa cum fusese întotdeauna. Transpirația îi ardea pielea.

La soare era și mai rău. Leah urlă când acesta se întoarse pe cer, știind că nu poate scăpa de arsurile lui. Singura protecție pe care o avea în fața razelor care păreau niște limbi de foc erau hainele cu care se îmbrăcase. Îngrozită, simți cum acestea îi sunt scoase și-și plimbă mâinile prin aer pentru a le reține.

– Leah, mă auzi? penetră vocea fermă a lui Reilly lumea ei de coșmar.

– Da. Se bucură când realiză că nu fusese abandonată. Ochii ei obosiți se deschiseră pentru a descoperi că se află într-o oază verde, cu Reilly întins lângă ea pe iarbă.

Privirea lui îngrijorată n-o lăsă să se afunde din nou în inconștiență.

– A trebuit să-ți scot hainele. Pronunța încet și apăsat fiecare cuvânt pentru ca Leah să le înțeleagă în delirul ei.

Își aplecă într-o parte capul ca pentru a protesta. Nu-l putea lăsa s-o vadă dezbrăcată. Era împotriva oricărui principiu moral pe care i-l insuflaseră părinții ei.

– Nu, nu trebuia, protestă ea cu o voce răpusă de febră.

– Ascultă-mă. Vocea lui era joasă și insistentă. Nu ai de ce să-ți fie rușine sau să te simți stânjenită pentru că te văd goală. Un indian nu privește un corp gol ca pe o formă de glorificare a senzualității. Este numai un lucru făcut de natură și nimic mai mult. Reilly lăsă ca această constatare să se întipărească în mintea ei înainte de a continua. Acum trebuie să-ți scad temperatura. Apa din bazin este rece și te voi băga în ea.

Focul care o ardea pe dinăuntru era cauzat de febră. Leah înțelese vag de ce nu era capabilă să scape de căldura neîndurătoare. Totuși, modestia n-o lăsa să se supună logicii lui.

– Lasă… Era prea slăbită chiar și pentru a rosti cuvintele. Lasă hainele pe mine.

– Nu pot. Trebuie să te îmbrac în haine uscate când vom ieși din apă, îi răspunse Reilly. Nu mi te împotrivi, Leah. Vei avea nevoie de multă putere.

Mintea încă mai opunea rezistență, dar corpul se predă în mâinile lui experte. Încă semiconștientă, era îngrijorată când Reilly o ridică în brațe, o duse spre apă și își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui gol.

Apoi fu băgată în apă și simți răceala ei din cap până-n vârfurile picioarelor. Brațul din jurul taliei o împiedica să se scufunde în adâncurile răcoroase ale piscinei naturale. Frunzele unei mici sălcii plângătoare de pe mal îi fereau de razele soarelui.

Leah nu mai putea măsura timpul, care-i părea nesfârșit. Când febra îi mai scăzu cu câteva grade, deveni îngrijorată că și Reilly era dezbrăcat, dar asta nu avea importanță atâta timp cât minunata apă rece continua să-i învăluie corpul fierbinte.

Simțindu-se mai puternică, încercă să scape din brațele lui care o susțineau. Voia ca apa s-o răcorească din nou. O mână i se plimbă cu blândețe pe tâmple și-i trecu apoi pest gât. Se afla întinsă pe pământ în brațele lui Reilly care trăsese pătura peste ei.

– Dormi, îi șopti el la ureche. Febra a scăzut. Ai nevoie de odihnă. Închizând ochii, Leah se relaxă lângă el. Corpul lui cald îi dădu o senzație de siguranță și nu încercă să se dezlipească de el. Dormi fără vise frumoase sau coșmaruri.

Reilly o trezi numai o dată, când se lumină, pentru a-i da puțină supă. Apoi adormi imediat. Mai târziu, simți cum el se întidnea lângă ea sub pătură.

Când deschise ochii din nou, Leah descoperi că era singură sub pătură și soarele se afla sus pe cer. Zgomotul

lemnelor care trosneau pe foc o făcu să-și întoarcă privirea spre micile flăcări. Reilly stătea lângă ele pe vine și amesteca în tigaie.

Pieptul lui bronzat era gol și mușchii de pe umeri căpătaseră o nuanță aurie în lumina soarelui. O pereche de blugi albaștri îi acopereau restul corpului. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, își aruncă ochii spre ea. Figura lui încântătoare părea mult mai atrăgătoare decât își amintea. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

– Bună. Zâmbetul lui familiar o învălui ca altădată.

– Bună, răspunse Leah, simțindu-se încrezătoare în puterile ei fără să știe de ce.

– Ți-e foame? El turnă lichidul din tigaie într-unul din micile boluri.

– Puțin, admise ea, încercând să se ridice numai pentru a realiza că era mai slăbită decât credea.

– Stai întinsă. Îți dau eu să mănânci, zise el ridicându-se și venind spre ea.

– Este treabă de femeie, nu-i așa? îl tachină ea, zâmbind.

El îi răspunse tot printr-un zâmbet.

– Este, dar uneori un indian e nevoit să preia acest rol atunci când femeia lui delirează din cauza febrei.

Inima ei se opri când îl auzi spunând "femeia lui". El nu răspunsese decât la figurat întrebării ei amuzante și nu avea de ce să ia în serios aceste cuvinte. Totuși, acest gând o emoționase profund.

Punând bolul pe pământ, lângă ea, Reilly își luă rucsacul, îl înveli cu cămașa lui și-l așeză sub capul ei ca pe o pernă. Se așeză lângă ea încrucișându-și picioarele și luă bolul.

– Câte nopți am dormit? îl întrebă Leah, după ce înghiți o lingură de supă care-i fusese turnată printre buze.

– Trei. Încă o lingură de supă se afla la gura ei.

– Atât de mult? întrebă ea surprinsă.

– Încearcă să mănânci fără să vorbești, îi sugeră el amuzat. Va merge mult mai repede.

Când jumătate de bol fusese golit, Leah nu mai reuși să mănânce și Reilly puse bolul de o parte, neforțând-o să înghită mai multă supă decât putea.

– Cum mai e brațul tău? Capul lui cu păr negru era aplecat într-o parte și o studia cu privirea.

Își mișcă încet brațul, testându-l. Era inflamat, dar nu o mai durea. Zâmbi, fericită de acest lucru.

– Mult mai bine, îl încredință ea.

– Ar fi mai bine să mă lași să-l văd, zise el. Nu mai am încredere în opinia ta. Privirea aspră din ochii lui n-o mai lăsă să comenteze.

Fără a protesta, Leah începu să-și desfacă nasturii bluzei. Ajunsese la al treilea când realiză că nu purta sutien. Obrajii i se înroșiră de rușine și abia îndrăzni să-l privească pe Reilly.

– Îți amintești că atunci când delirai de febră te-am dezbrăcat pentru a te răcori în bazin? o întrebă el, ridicând o sprânceană.

Degetele îi rămaseră peste nasturi fără a continua să-i desfacă și fără a-i încheia pe cei trei.

– Da, îmi amintesc, zise ea fără să-l privească.

– Umerii îți erau inflamați din cauza rucsacului și de aceea nu ți-am mai pus sutienul înapoi, îi explică el.

– Înțeleg, murmură ea în timp ce strângea cu degetele bluza desfăcută.

Degetele lui puternice îi cuprinseră bărbia și-i ridicară puțin capul pentru ca ea să-i întâlnească privirea blândă și amuzată.

– Asta a trebuit să fac. Am văzut tot ce era de văzut. Ea se înroși și mai tare când îl auzi vorbind astfel. Acum nu mai are nici un rost să te rușinezi, nu crezi?

Răspunsul lui Leah veni prin faptul că-și desfăcu și ceilalți nasturi în timp ce se simțea extrem de încurcată. Când Reilly o ajută să scoată mâneca de pe brațul stâng, își acoperi discret sânii cu mâna dreaptă. Își putea auzi în urechi pulsul accelerat.

Chiar dacă găsise gestul ei amuzant, Reilly nu spuse nimic. Examină atent rana și o bandajă la loc ajutând-o apoi să-și îmbrace bluza.

– Acum cred că se vindecă, o anunță el privind în altă parte când ea își încheie nasturii de pe piept. Te puteam strânge de gât pentru că nu mi-ai spus cât de rău te doare.

– Credeam că se vindecă, se apără Leah știind că greșise.

– De acum încolo lasă-mă pe mine să judec. Luă bolul și se ridică iute în picioare, reamintindu-i astfel grația lui de felină. Ar fi mai bine să te odihnești în continuare.

– Am dormit mai multe zile. Mă gândesc că ar trebui să mă ridic de jos înainte de a mă obișnui să stau întinsă, constată ea luptând împotriva slăbiciunii pentru a se ridica în capul oaselor.

– Vei avea destul timp la noapte pentru a te ridica, dar va trebui să te odihnești toată după-amiaza, insistă Reilly.

Nu avea puterea să se ridice fără ajutor. Trebuia să se întindă la loc. În ciuda orelor lungi pe care le dormise, ațipi aproape imediat.

Când se trezi, cerul de deasupra ei era purpuriu și dădea apei reci din bazin o culoare violet. Bucăți de carne sfârâiau deasupra focului mic. Din nou, cel de-al șaselea simț îi spuse lui Reilly că Leah se trezise.

– Mâncarea e aproape gata, zise el. Vrei să vii lângă foc?

– Da, răspunse ea.

Când o ridică în picioare, Leah își simți picioarele tremurând sub greutatea corpului. Se mișcă nesigură până lângă foc. Se îndoia că ar fi putut parcurge mica distanță dacă el n-ar fi ajutat-o ținând-o strâns de talie.

Se așeză lângă foc, încrucișându-și picioarele care-i tremurau și realizând cât de slăbită era. Chiar și mâinile îi tremurau când luă bolul cu verdeață pe care i-l oferi Reilly.

– Ce sunt astea? întrebă ea.

– Am găsit niște trestie care creștea de cealaltă parte a bazinului, răspunse el punând-o pe cea rămasă în bolul lui. Poate că e puțin cam tare, dar este extrem de hrănitoare.

Leah o găsi foarte gustoasă și nicidecum tare, așa cum o avertizase Reilly, însă extrem de bună. Dar carnea albă prăjită perfect în țepușe fusese cea care-i făcuse poftă de mâncare. Se săturase când își termină și ultima bucată lingându-și degetele satisfăcută.

– A fost delicioasă, oftă ea.

– Ți-a plăcut? întrebă el studiindu-i figura cu atenție.

– A fost minunată! Leah își apăsă o mână pe stomacul

plin. Cum ai reușit să prinzi prepelița? Ai făcut o capcană? Nu auzise nici un foc de armă și nu credea să fi dormit prea adânc.

– Prepeliță? întrebă el strâmbând uimit colțurile gurii.

– Asta a fost, nu-i așa? Îl privi curioasă.

– Nu, zise încet Reilly. Nu vreau să-ți stric plăcerea acestei mese, dar a fost un șarpe.

Închizând ochii, Leah abia reuși să-și potolească stomacul care se contractase și mâncarea care-i venea înapoi, după care respiră încet pentru a se calma. Se întoarse încet spre el când fu sigură că nu vomită.

– Consideri mâncarea la fel de delicioasă? El îi privise expresia cu amuzament în ochi.

– Poate nu atât de mult ca atunci când am crezut că mănânc prepeliță, admise Leah.

Reilly zâmbi aprinzând o țigară și oferindu-i-o, pentru a-și aprinde și el una. Fumul lor se contopi cu cel al focului care se ridica spre cer. După ce șocul că mâncase șarpe fusese depășit, Leah dori să schimbe subiectul pentru a uita ce mâncase.

– Știi că în tot acest timp în care am fost izolați în sălbăticie, nu mi-ai spus aproape nimic despre tine? Eu ți-am vorbit despre părinții mei, despre Lonnie și despre copilăria mea rătăcitoare, dar n-am aflat aproape nimic despre tine. Știu doar că faci bijuterii din turcoaze.

Erau multe lucruri pe care le observase la el, calmul în situații de criză, cunoștințele lui despre natură, dar nu știa nimic despre felul în care își ducea viața.

– Cam ce-ai vrea să afli? o întrebă el sec, nerefuzând totuși să divulge informații personale despre el.

– Nu știu. De fapt, Leah dorea să știe totul, dar încercă să pară nonșalantă și nu foarte curioasă. De exemplu, cum a reușit cineva pe jumătate indian să capete numele de Reilly Smith?

– Te așteptai la un nume mult mai obișnuit, se amuză Reilly, dând afară un nor de fum albastru.

– Cam așa ceva, râse ea în fața replicii lui sincere.

– Mama mea era metisă. De la ea am luat trăsăturile de indian. Numele îl am de la tatăl meu, care era irlandez. Când Leah ridică întrebător o sprânceană, Reilly zâmbi și continuă. Da, chiar dacă numele lui era Smith, era irlandez get-beget.

– Cum?

– În trecut, se obișnuia ca bărbații care aveau ceva de ascuns să-și schimbe numele. Asta a făcut și bunicul meu. Tatăl meu nu și-a știut niciodată numele adevărat, dar în familie existau păreri că bunicul meu omorâse un bărbat într-un bar înainte de a pleca din est. Nimeni nu avea dovezi concrete în acest sens. Se știe numai un singur lucru. S-a căsătorit cu o irlandeză pe nume Maureen O'Reilly, care a fost bunica mea. Tatăl meu a omis litera O când m-a botezat.

– Părinții tăi mai trăiesc?

– Nu. Tatăl meu a murit într-un accident de mașină la scurt timp după nașterea mea. Mama nu m-a putut crește și le-am fost încredințat părinților ei care trăiau într-o rezervație. A murit când eu aveam opt ani. Reilly își studie în liniște țigara, după care o privi pe Leah și zâmbi aproape absent. Mai vrei să știi și altceva?

Leah privea focul. Amintindu-și comentariile lui Grady despre faptul că Reilly este un lup singuratic, rămase sur-

prinsă că îi destăinuise atât de multe lucruri despre trecutul lui. Dar ultima lui întrebare o invita să ceară mai multe informații și nu aștepta nici o clipă.

– Cum este să crești într-o rezervație?

– Simplu. Știind că răspunsul lui n-o lămurea, continuă. Am mers la școală împreună cu copiii indieni, am avut grijă de oile bunicilor și i-am ajutat la toate treburile. Casa lor se afla într-un loc izolat, pe un teren semideșertic. Bunicul meu făcea bijuterii din turcoaze nu numai din plăcere, dar și pentru a-și suplimenta veniturile. Când îmi terminam treburile care-mi reveneau, mă lăsa să-l ajut. Când își aminti acele clipe deveni mai trist. Eu trebuia să le scot.

– Ce înseamnă asta? oftă ea.

– Trebuia să separ turcoazele de stâncile în care le găseam folosind un ciocan și clești cu care îndepărtam piatra, îi explică Reilly. Bunicul meu își lua materia primă dintr-o mină de pe dealurile din apropiere, care era abandonată și care fusese scoasă din uzul comercial cu mulți ani în urmă.

– Asta înseamnă că așa ai căpătat interes pentru confecționarea de bijuterii?

– Da. El aruncă țigara în foc și privi în sus pentru a vedea cum în depărtare apar primele stele pe cerul întunecat. Sub multe aspecte am crescut gândind ca un indian, respectând tradițiile și obiceiurile, însă știind că sunt aproape alb. Nu aparțineam rasei lor. Când el făcu o pauză, Leah nu se grăbi să vorbească, aștepta doar. Nu m-am hotărât niciodată asupra a ce mă împingea să părăsesc rezervația. N-am știut dacă de

vină era sângele indian însetat de libertate sau materialismul albilor, care mă făcea să fiu ambițios și să-mi doresc o altă viață.

– Nu te poți împărți în două, șopti Leah. Ești produsul complet al ambelor lumi.

În mintea ei adăugă mai multe lucruri. Era un bărbat puternic și competent, creativ și inteligent, mândru și plin de idei. Toate aceste calități minunate se împleteau pentru a-i oferi o mare încredere în sine și pace interioară.

– Am devenit prea filozofici, îi spuse el ferm. Cred că e timpul să mergem la culcare. Voi aduce pătura mai aproape de foc.

În timp ce făcea acest lucru, Leah privi focul care ardea la câțiva centimetri de picioarele ei.

– De ce întotdeauna faci un foc atât de mic? N-ar fi mai puternic dacă ar fi mai mare? Nu ne-ar fi mai cald?

Reilly puse pătura lângă ea și mai adăugă câteva lemne pentru ca focul să nu se stingă peste noapte.

– Albii fac focuri mari, apoi trebuie să doarmă destul de departe pentru că le este prea cald. Indienii fac focuri mici și se culcă lângă ele. Îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice în picioare, în timp ce flăcările focului îi jucau în ochii verzi ca jadul.

Capitolul 7

Apa din bazin era ca o oglindă, clară și rece, nimic nu-i tulbura suprafața de cristal. Micile trestii se curbau peste ea ca pentru a se admira în această oglindă. O briză slabă îi mișca suprafața și atunci apa se înfiora și trecea puțin peste maluri, formând mici valuri argintii.

Leah se sprijinea de un trunchi îngust de copac ce creștea din iarba înaltă. Nu mai era atât de slăbită cum fusese ieri, dar mai avea până să-și recapete puterile.

O sfoară fusese introdusă în apă și arăta că e confecționată dintr-o mânecă sfâșiată dintr-una din cămășile lui Reilly. La capătul de sus era agățată de unul dintre bețe și la cel din afară avea montat unul din acele care se aflau în trusa de prim ajutor, îndoit ca un cârlig.

Ea zâmbi întrebător.

– Chiar ești convins că sunt pești în această apă?

– Nu. Reilly îi aruncă o privire ciudată și-i zâmbi. Dar e o scuză excelentă pentru a sta la marginea apei și a gândi.

– La ce?

– La unele lucruri, zise el ridicând din umeri.

– Ce lucruri? îl chestionă Leah.

El își încreți buzele, lăsând-o să creadă că se gândea la lucruri serioase. Nu-i răspunse imediat.

– E un loc bun aici. Privirea lui rapidă studie împrejurimile. E apă din belșug, lemne de asemenea, de la copacii uscați de mai încolo.

– Și extrem de frumos și liniștit, adăugă Leah. Am avut noroc că l-am găsit.

– În deșert nu găsești un astfel de loc decât după ce mergi zeci de kilometri. Și unde e verdeață e și apă, replică el. L-am observat încă de când ne aflam la poalele muntelui.

Întorcându-și privirea spre munți, Leah încercă să-și dea seama care este cel pe care se prăbușise avionul. Însă cei trei munți erau ca trei picături de apă și habar n-avea care este cel pe care-și petrecuseră trei zile.

– Unde ne aflăm? întrebă ea.

– La treizeci de kilometri de poiana de pe munte, zise Reilly arătând spre munții care nu păreau atât de departe. Vezi micuța adâncitură de pe versantul acelui munte? Acolo s-a prăbușit avionul.

Oftând, Leah se rezemă de copac.

– Îmi imaginam că nu vom mai fi în viață după atâtea zile.

Era a opta zi. Acum i se părea un timp scurt, dar dacă se gândea la tot ce se întâmplase în acest interval, putea spune că trecuse o veșnicie.

– Vor mai trece trei sau patru zile până când îți vei recăpăta puterile pentru a putea pleca de aici, constată el.

– Cel puțin aici nu avem de ce să ne facem griji cu privire la rezervele de apă, zise Leah. Și să sperăm că vom găsi de mâncare.

În această dimineață, Reilly anunțase că cele trei pahcete de mâncare uscată care mai rămăseseră vor fi folosite numai în ultimă instanță. Vor mânca numai ce vor găsi prin apropiere. Făcuse mai multe capcane pe care le înșirase pe malul bazinului. Dacă nu se prindea nici un animal în ele, va putea vâna cu ajutorul pistolului și existau destui șerpi care se târau printre trestii. Leah se îndoia că ea mai poate mânca din carne cu aceeași plăcere ca atunci când nu știa ce avea în bol.

– Pentru că o împărțim, mâncarea pe care o avem nu va ajunge mai mult de trei zile. Ar dura șase zile dacă n-ar fi decât o persoană care să mănânce, zise el încet, privind atent suprafața nemișcată a apei.

Tonul lui o îngrijoră.

– Ce vrei să spui?

Figura lui impasibilă se întoarse pentru a-i vedea fața palidă.

– Spun că ar trebui să stai aici în timp ce eu voi căuta ajutoare.

– Am mai discutat acest lucru, zise ea supărată.

– Împrejurările sunt foarte diferite. Nu ești capabilă să mergi mai departe cel puțin câteva zile. Reilly își îndreptă atenția spre undița improvizată. Am observat un drum la câțiva kilometri de aici. Trece chiar prin centrul văii. Probabil că duce la o fermă sau la o șosea.

– Cât de lung este?

– Nu știu. N-am văzut nici o urmă de fum dinspre sud care mi-ar fi putut indica existența unei așezări, răspunse

el gânditor. A doua zi în care am stat aici am mers până la drum. Am studiat urmele și am ajuns la concluzia că nu a fost folosit de câteva săptămâni sau mai mult. Poate a fost abandonat o dată cu mina. Dar cu siguranță duce undeva.

– Nu voi rămâne singură aici, Reilly. Vorbesc serios. Strânse din dinți cu hotărâre.

– Nu putem ști ce se mai poate întâmpla pe parcursul drumului. Dacă rămâi aici vei fi în siguranță.

– Ai spus că vom rămâne împreună, îi reaminti Leah. Nu te las să pleci fără mine.

– Ești prea slăbită pentru a porni la drum.

– Ba nu! protestă ea viguros, chiar dacă știa că Reilly spunea adevărul. Pot merge la fel de repede și la fel de mult ca și tine! Nu mă mai simt rău. Nu mai am febră și sunt sănătoasă ca un cal!

Pentru a-i demonstra spusele, se ridică iute în picioare și păși repede spre el, dar mișcările bruște pe care le făcu o ameți. Își puse o mână pe frunte și încercă să-și mențină echilibrul pe picioarele instabile.

Reacționând imediat, Reilly se ridică în picioare și-i cuprinse talia pentru a o susține. Se sprijini greoaie de el, luptând din răpsuteri cu amețeala care n-o lăsa să stea în picioare. El o ridică în brațe și o așeză din nou lângă trunchiul copacului.

– Acum vrei să recunoști că am dreptate? Ochii lui verzi îi cercetau fața palidă. Ești prea slăbită.

– M-am ridicat brusc, se apără Leah sprijinindu-și capul de copac și întorcându-și privirea spre bărbatul care stătea pe vine în fața ei. Jur că nu vei pleca fără mine, Reilly. Dacă

pleci, te voi urma și eu. Era foarte îngrijorată și abia putea rosti cuvintele, însă vocea îi era controlată.

Figura lui deveni amuzată.

– Cred că vorbești serios. Ridicându-se, încercă să se îndepărteze de ea.

Dar Leah avea nevoie de asigurări că el nu se va răzgândi și că n-o va părăsi. Se agăță de cămașa lui pentru a-l opri.

– Reilly? Se aplecă spre el căutându-i privirea cu ochii căprui.

El îi susținu privirea, nelăsând-o să vadă nimic din gândurile și sentimentele lui. În ochii lui erau fulgere de supărare și mâna lui puternică de bărbat îi mângâie încet, aproape fără să vrea spatele, după care alunecă pe talie.

Inima ei începu să bată mai repede și nu știa dacă din cauza pasiunii sau a fricii. Apoi buzele lui se aplecară peste ale ei și le sărutară sălbatic, ca pentru a le pedepsi. Acest lucru dură numai câteva secunde pentru că Reilly îl transformă într-un sărut foarte pasionat. Răspunsul lui Leah era fierbinte și simți cum sângele îi clocotește când se lipi de pieptul lui tare ca un zid.

Greutatea corpului lui o împinse înapoi, întinzând-o pe covorul de iarbă în timp ce continua să-i sărute fără să se grăbească buzele. Pasiunea ei era uimitoare. Nu-și dăduse niciodată seama că sărutul lui posesiv poate fi atât de impresionant. Sentimentele ei explodau sub asaltul lui plin de dorință.

Corpul ei mătăsos se mulă plin de dorință pe formele lui masculine. Nici o porțiune a trupului nu rămăsese

imună în fața pasiunii lui. Degetele lui tandre îi mângâiau gâtul și umerii mișcându-se în ritmul lent al buzelor lui. Respira rareori, nelăsând nimic să strice plăcerea acestor clipe minunate pe care nu le cunsocuse până acum și care-i erau oferite.

Trezindu-se puțin la realitate, își dădu seama că-și pierduse controlul și că nu avea puterea să-l recapete atâta timp cât buzele lui le stăpâneau pe ale ei. Pe neașteptate, Reilly se întoarse pe spate, trăgând-o deasupra lui. Ajunsă acolo el îi luă fața în mâini și o ținu departe de el.

Buzele ei întredescise tremurau de dorință. Știa că ochii îi sunt plini de pasiunea pe care i-o trezise el. Genele lăsate îi ofereau întreaga imagine a răspunsului ei. Totuși, nu putea nega adevăratele ei sentimente.

– Voiam să faci asta. Vocea îi tremura din cauza bătăilor repezi ale inimii.

– Leah. Tonul lui aspru îi trăda pasiunea pe care o menținea sub control. N-ai făcut niciodată dragoste cu un bărbat, nu-i așa?

Întrebarea lui blândă o sperie mai mult decât orice îmbrățișare. Părul mătăsos îi acoperi fața. Ascundea acum obrajii roșii, în timp ce se ridica din brațele lui irezistibile și încerca să-și mențină echilibrul pe picioarele tremurânde. Putea simți îngrijorarea din ochii lui care-o urmăreau, dar era incapabilă să-i privească. Întorcându-i spatele, își vârî mâinile tremurânde în buzunarele pantalonilor și respiră adânc pentru a se calma.

– Așa este? repetă Reilly.

Întrebarea veni chiar din spatele ei. Nici măcar nu-l auzise când se ridicase cu grația lui de felină pentru a veni

lângă ea. În următorul moment, talia îi fu curpinsă de mâinile lui. Respiră adânc pentru a se opri să se întoarcă spre el și a-i cădea în brațe.

– Nu… nu văd de ce ar trebui să răspund la această întrebare, ezită ea închizând ochii și dorindu-și să-și poată controla toate sentimentele cât timp el se afla lângă ea.

– Vreau să știu, zise el simplu.

– Ai fi putut afla și singur. Aș putea țipa ca din gură de șarpe și tot nu m-ar auzi nimeni în această pustietate. Ce te-a oprit? îl provocă Leah pe un ton vehement.

– La naiba, Leah! O întoarse spre el privind-o exasperat.

Petele roșii de lângă nasul și gura ei îi trădau inexperiența pentru că de cum le văzu, Reilly îi eliberă talia pe care o strângea prea tare și privirea i se înmuie când văzu supărarea și rușinea din ochii ei.

Îi zâmbi blând.

– Nu trebuie să-ți fie frică.

– De cine? clipi ea. Atingerea lui o afecta extrem de mult. De tine? Sau de mine?

Pieptul lui musculos se ridică pentru că respiră adânc și ochii verzi i se îngustară.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri.

– De ce? îl provocă Leah. Nu pot nega că acum câteva clipe doream să faci dragoste cu mine!

– Ei bine, încearcă! i-o aruncă el supărat, îndepărtându-se de ea.

Trăsăturile feței îi erau crispate de nervi, dar se relaxară când Leah își concentră privirea asupra lui. Masca de calm pe care și-o compunea îi ascundea acum toate sentimentele.

Leah simți că se afla în mijlocul unui labirint din care nu putea să iasă. Era confuză și nu știa ce să mai creadă despre comportamentul lui. Reilly o dorise… nu era atât de lipsită de experiență ca să nu-și dea seama de asta. Totuși, când descoperise că e virgină, o respinsese. De ce? Pentru că-i plăceau femeile cu experiență?

Lacrimi fierbinți îi umplură ochii.

– Nu te înțeleg, Reilly Smith! strigă ea în fața supărării lui.

El ridică sprâncenele furios când își întoarse privirea spre ea.

– E simplu, replică el nervos. Când sunt în deșert încep să gândesc numai ca un indian.

Răspunsul lui criptic avea mai mult sens decât acțiunile lui. Leah își frecă ceafa, simțindu-se frustrată, și încercă să-și alunge lacrimile amare. Le reținu, dar nu-și putu face bărbia să nu mai tremure.

Reilly oftă. Briza bătea prin iarbă când se îndreptă spre ea. Mâinile lui îi atinseră umerii și Leah se îndepărtă. El nu făcu altceva decât să-i strângă și mai tare ca la început.

– Te rog, nu încerca să mă convingi că ești vreun sfânt, declară ea caustic, întorcându-și privirea pentru ca el să nu-i poată vedea lacrimile din ochi.

– Nu sunt virtuos în nici o privință, încuviință Reilly ironic de calm, de altfel nu vreau să-mi amintesc numărul femeilor pe care le-am cunoscut.

– Ce ușurare! exclamă ea plină de sarcasm.

– Dacă un bărbat face dragoste cu o fecioară înainte de căsătorie, în ochii unui indian ea devine murdară și e respinsă. Cinismul tonului lui părea direcționat spre el

însuși. Era un obicei ciudat care s-a mai atenuat o dată cu civilizația, trebuie să admit. În ceea ce mă privește, adăugă el rostind încet cuvintele, nu voi încălca niciodată învățăturile de la bunicul meu pe care-l respect foarte mult. Am trecut împreună prin prea multe lucruri în ultimele zile pentru ca tocmai eu să fiu acela care să-ți ia inocența.

Un zâmbet tremurând se întipări pe buzele ei. Cuvintele lui îi alungară norii de pe inimă și lăsară soarele strălucitor s-o încălzească.

– De aceea m-ai întrebat?

– Da, zâmbi Reilly, fără a fi amuzat.

Îmbrățișându-i mijlocul cu mâinile mici, ea oftă liniștită în timp ce-și punea capul pe pieptul lui. Brațele lui o strânseră cu putere și o mână fermă îi mângâie umerii când buzele se apropiară pentru a-i săruta părul. Degetele lui trecură prin el pentru a-l împinge pe spate. Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut blând și tandru. Pasiunea începu din nou să pună stăpânire pe ea.

Când o eliberă din îmbrățișare, ochii lui ardeau posesiv.

– Cred că e timpul să ai grijă de undiță, cât timp eu voi verifica capcanele, zise brusc Reilly.

– Lasă-mă să merg cu tine, șopti Leah.

Degetele lui îi acoperiră buzele și își scutură negativ capul cu păr negru.

– Vreau să fiu sigur că te-ai odihnit destul pentru a putea să prepari cina în această seară. O așeză pe pământ, lângă locul în care era înfiptă undița.

Leah nu opuse rezistență și rămase în liniște acolo în timp ce el pleca. Știa că se îndrăgostea de el, dacă n-o făcuse deja. Oare din cauză că nu putea supraviețui în deșert fără el? Își spuse că nu. Îi admira competența resursele și puterea, dar sentimentele pe care le avea pentru el erau mai presus decât acestea. Ca să nu mai vorbim de dorință și pasiune.

Așadar, eliminând toate celelalte posibilități, își spuse că era îndrăgostită de el. Încercă să realizeze că opt zile era un timp prea scurt pentru a iubi deja o persoană. Însă inima îi spunea că ea și Reilly trecuseră prin mai multe decât un cuplu care trăise o viață împreună.

Singura incertitudine pe care o avea era cu privire la ce simte Reilly pentru ea. Dacă pentru el nu era decât o atracție fizică? Leah oftă, știind că nimeni nu l-ar fi putut face să rostească acele cuvinte sau să răspundă atât de prompt la întrebările ei. Dar, în acest moment, îi era de ajuns să știe că îl iubește.

Într-una din capcane se prinsese un iepure. Reilly îl curățase și-i arătă lui Leah cum să-l frigă pe foc. Din nou în meniul lor era trestia, un aliment pe care Leah se decise să-l servească la fiecare masă pe care o luau împreună.

Munca pe care o făcu înainte de cină și spălatul vaselor o lăsase fără puteri. Așeză vasele lângă foc pentru a se usca. Trecându-și îngrijorată mâna prin părul castaniu-auriu, își dori cu disperare o baie fierbinte și șampon.

– Ești obosită? o întrebă blând Reilly.

– Puțin, admise Leah. Se așeză lângă el în fața focului și își încrucișă picioarele sub ea. De fapt, mă gândesc la faptul că sunt o povară.

Brațul lui îi înconjură talia și o trase lângă umărul lui încrucișându-și mâinile în jurul taliei ei în timp ce își ațintea privirea asupra focului. Leah studie flăcările și un sentiment trist puse stăpânire pe ea.

– Nu ai de gând să-mi spui că nu-i așa? îl tachină ea, mulțumită că se află în brațele lui.

– Nu am de gând să recunosc evidența, râse Reilly.

– O replică plină de tact! exclamă ea, mișcându-și capul exasperată, cu toate că tonul îi era amuzat.

Un coiot urla în depărtare la luna care răsărise. Pe unul din dealurile apropiate de ei un altul îl îngână. Deasupra lor, stelele străluceau puternic pe cerul de catifea.

Bărbia lui îi mângâia părul.

– Vrei să-ți spun că părul tău miroase a fum și a praf? Că această culoare a lui seamănă cu blana unei căprioare ce strălucește în lumina soarelui? Tonul vocii lui blânde care-i a murmura la ureche îi făcu inima să bată mai repede.

– Chiar asta crezi? întrebă Leah, ținându-și respirația.

Reilly zâmbi în părul ei.

– Ochii tăi au culoarea celor de căprioară, sunt rotunzi și încrezători, speriați și umbriți de gene lungi. O mână îi înconjură încheietura pentru a-i prinde palma în mâna lui, în timp ce o trăgea și mai aproape de el. Chiar și oasele tale sunt fine ca cele de căprioară.

– Cred… ezită ea cufundată în zeci de emoții și încă mai gândindu-se să se elibereze din îmbrățișarea lui puternică și tandră… că unul dintre strămoșii tăi a fost un mare orator, Reilly Smith.

– Chiar așa? mormăi el în părul ei. Este un lucru natural din partea celor doi strămoși ai mei. Unii dintre marii oratori ai istoriei au fost indieni – Norul Roșu, Pană Pătată – asta dacă i-ar fi ascultat cineva.

În constatarea lui nu era nici un resentiment și nu cerea nici un răspuns. Liniștea deșertului era deplină și îi cufundă și mai mult în intimitatea lor.

Stătură mult timp îmbrățișați, până când Reilly declară încet că venise timpul să meargă la culcare. Singurul lucru care-o făcu pe Leah să fie de acord era faptul că știa că se va întoarce în brațele lui, sub pătura călduroasă.

În această seară, când fusese luată în brațe, ridică puțin capul pentru un sărut. Buzele lui o apăsau ferm și dorința din corpul ei începea să crească. Micul foc aprins nu se stinse nici după ce el se îndepărtă, lăsând-o să-și dorească în continuare un sărut. Bătaia ritmică a inimii lui, care se afla chiar sub urechea ei, o făcu să adoarmă imediat.

Aerul rece intră sub pătură. Leah mormăi înfrigurată și cu ochii închiși încercă să se apropie de corpul musculos al lui Reilly. Acesta nu era acolo!

Se trezi imediat. Lumina blândă a dimineții umplea poiana. Flăcările focului cuprindeau lemnele proaspete care-i fuseseră adăugate. Trăgând pătura de pe ea, se ridică în picioare. Nu era nici urmă de Reilly.

Canistra dispăruse. Privirea i se îndreptă spre bazinul cu apă de mai încolo, gândindu-se că Reilly era acolo ca s-o umple. Nu era. Împleticindu-se puțin, Leah privi din nou în jur.

Inima îi îngheță.

– Nu putea. Nu ar face asta! murmură ea, protestând împotriva gândului care o îngrozea.

Dar era posibil. Reilly nu se vedea nicăieri. Numai spre deșert nu se uitase. Oftând, Leah realiză că nu-i promisese că nu va pleca fără ea. De fapt, nici nu spusese că nu va pleca.

Își îndreptă privirea spre centrul văii. Se furișase din tabăra lor chiar la prima rază de soare, gândindu-se probabil că ea va fi prea speriată și prea slăbită pentru a-l urma.

Leah scrâșni din dinți.

– Vei avea o surpriză, Reilly Smith! se răți ea.

Spunându-și că el nu poate fi prea departe, aruncă nisip pe foc, strânse lucrurile și mai puse niște nisip pe jarul stins. Dacă se va grăbi, îl va prinde din urmă.

Totuși, nu avea nici un rost să care cu ea lucrurile rămase. Greutatea lor o va încetini. Reilly avea canistra și acesta era cel mai important lucru.

Fără a se mai gândi, Leah acționă la primul impuls și părăsi tabăra fără să se mai uite înapoi. Singurul ei gând era să-l prindă pe Reilly din urmă cât mai repede posibil. Începu să alerge pentru a micșora distanța care-i despărțea.

Nisipul deșertului îi obosi tălpile și încheieturile. Un stol de păsărele zbură din tufișurile ce-o înconjurau. Toată atenția îi era concentrată pe pământul dinaintea ei.

Leah țipă în aer când o putere necunoscută îi opri mișcarea. Pașii i se opriră la impactul cu ceva tare, de neclintit.

– Unde naiba crezi că te duci? o chestionă Reilly, scuturând-o cu putere de umeri.

Privi fix figura lui supărată, fără a-i veni să creadă.

– Reilly! Începu să râdă printre lacrimi, pentru că-l găsise pe cel care o proteja.

– Răspunde-mi! exclamă el, privind-o rece.

– Am crezut… respirația i se acceleră și nu mai râdea. Am crezut că ai plecat după ajutor. Am crezut că m-ai părăsit.

– Ești nebună… Reilly nu mai continuă să rostească și celelalte cuvinte dure, lăsând fraza neterminată să plutească în aer. Și veneai după mine.

Leah își aplecă puțin capul, încercând să-și calmeze respirația.

– Ți-am spus că așa voi face, îi reaminti ea.

Degetele lui nu-i mai strângeau oasele cu aceeași putere.

– Ar fi fost mai bine să verifici înainte de a crede că am plecat, replică el supărat, în loc să alergi printre tufișuri ca o nebună.

– M-am uitat după tine, se apără ea. Unde ai fost?

– Am verificat capcanele. Îi eliberă complet umerii și rămase în fața ei cu mâinile în șolduri și cu o figură supărată.

Ochii ei căprui în care se citea remușcarea se aplecară în fața privirii lui serioase. Uitase complet de capcane în momentul când intrase în panică pentru că fusese părăsită.

– Nu mi-am amintit de ele, recunoscu ea.

Reilly respiră adânc, lăsând-o să înțeleagă că știa foarte bine la ce se gândise ea.

– Să ne întoarcem în tabără și să aprindem focul, zise el tăios. Erai atât de hotărâtă să mă urmezi, încât sper să mergi înapoi cu mine.

Leah încuviință. Nu era nici un dubiu că era supărat pe ea. Dacă privea în urmă, trebuia să recunoască acțiunea ei drept impulsivă și prostească. Putea să se rătăcească foarte ușor.

– Cum… Trebui să se grăbească pentru a se ține după el. Cum ți-ai dat seama că am plecat?

– Nu mi-am dat seama, replică el blând, dar am auzit ceva care fugea printre tufișuri și mi-am spus că ori ești tu, ori este o turmă de vite.

– Am fost o proastă, oftă Leah.

Îi aruncă o privire rece.

– Dacă te aștepți să te contrazic, femeie, îți spun doar că ai greșit.

Înainte ca furia lui să dispară, Leah își spuse că era mai bine să tacă din gură. Liniștea tensionată se lăsă între ei cât timp el aprinse focul și curăță o pasăre care se prinsese în capcană. Nu-i adresă lui Leah nici un cuvânt și nici o privire.

Nu putea face nimic în afară de-a sta acolo și a-l privi, întrijorată de liniștea insuportabilă care continua. Sentimentul că era prea aspru pedepsită o făcea să se simtă prost. Într-un târziu, se hotărî că e mai bine să vorbească.

În timp ce Reilly punea la prăjit pasărea curățată, Leah făcu un pas înainte.

– Lasă-mă pe mine să fac asta. E treabă de femeie. Încercă să treacă peste tensiunea dintre ei folosindu-se de vechea lor glumă.

– Nu e nevoie. Indiferența din vocea lui o rănea foarte tare.

– Reilly, îmi pare rău. Ce mai pot spune? îl întrebă ea.

După ce puse pasărea desupra focului, el se ridică și o privi aspru, cu o figură lipsită de expresie.

– Îți dai seama că puteai muri acolo? Dacă nu din cauza mușcăturii unui șarpe sau dacă-ți rupeai gâtul, atunci de sete sau de foame! Nu ți-ai luat ceva care să te protejeze de vânt și soare! N-ai luat mâncare sau apă!

– Am vrut să te prind din urmă! strigă Leah pentru a-i acoperi vocea care o acuza continuu. Nu am vrut să-mi încetinesc pasul cărând și alte lucruri. În afară de asta, canistra era la tine! Ce voiai să fac? Te așteptai să merg prin deșert cărând tigaia cu apă?

– Nu trebuia să mergi nicăieri! Și dacă plecam, trebuia să rămâi aici! Am luat canistra ca s-o umplu în bazinul care era în drumul meu, după ce verificam capcanele.

– Dar n-am știut! protestă ea nervoasă.

El își îngustă ochii respirând adânc, exasperat.

– Ar trebui să te așez pe genunchi și să te bat la fundul gol pentru că m-ai făcut să trec prin așa ceva, declară el printre dinți.

– Ce zici de momentele prin care am trecut eu? i-o întoarse Leah. Am crezut că ai plecat și m-ai lăsat singură aici!

– Așadar, ai plecat după mine neștiind încotro mergi și neluând nimic cu tine. Te-ai fi rătăcit… sau ai fi murit înainte de sfârșitul zilei, zise Reilly supărat.

– Cel puțin ai fi scăpat de mine și n-ai mai fi fost nevoit să te gândești la mine! Nu-ți pare rău că m-ai adus înapoi? se plânse ea amărâtă, dându-și părul la o parte de pe față și întorcându-se cu spatele.

Fu brusc întoarsă cu fața și lipită instantaneu de pieptul lui. Deschise gura pentru a protesta, dar el i-o acoperi repede cu un sărut. Pasiunea creștea în ea din cauza îmbrățișării lui până când nu-și mai dădu seama ce se întâmplă cu ea și nici nu-i păsa.

Apoi buzele lui se îndreptară spre pielea sensibilă a gâtului ei.

– Ai putea pune la grea încercare răbdarea unui sfânt, o certă el șoptind lângă pielea ei.

– Tu nu ești un sfânt, murmură ea.

O îndepărtă hotărât de el. Focul întunecat care ardea în ochii lui nu putea opri inima ei, care era gata să-i spargă pieptul. El strânse din buze.

– Nu-mi reaminti acest lucru. Vocea lui nu mai era supărată și rece. Vezi ce poți face pentru a nu arde micul dejun și prânzul în timp ce eu mă voi spăla.

Focul începuse să pârlească o parte a păsării. Leah o întoarse repede în timp ce Reilly se îndreptă spre apa strânsă în bazin. După ce-o mai întoarse o dată, îl privi cum stătea în genunchi și își arunca apă rece pe față și pe ceafă.

Zâmbind la gesturile lui, privi soarele. Căldura lui pârjolitoare încă nu înfierbântase pământul. De fapt, chiar îi plăcea această temperatură ridicată.

Capitolul 8

După ce mâncară, Reilly îi sugeră lui Leah să se odihnească la umbră în timpul orelor fierbinți ale după-amiezii. Ea încercă, știind că e important să-și recapete puterile, dar nu reuși să se relaxeze.

O febră o ardea pe dinăuntru atunci când îl privea reparând una dintre capcane. Nu era o febră cauzată de infecție, ci poate de infecția dragostei. Dacă era așa, spera ca și Reilly să fie atins de această boală.

N-avea importanță cât de des închisese ochii, ei se deschideau pentru a-l vedea pe Reilly. Toate simțurile îi erau concentrate asupra lui. Dorința de a se afla în brațele lui punea din nou stăpânire pe ea și toată odihna de care avea nevoie se risipea imediat.

Nu avea nici un rost. Nu mai încercă să stea nemișcată la locul ei. Recunoscu tentația inerentă a situației lor prezente, ei doi singuri în acest paradis în miniatură, cu

mărul suculent așteptând să fie mușcat pentru ca ea să devină în sfârșit femeie.

Ridicându-se de pe iarba răcoroasă care forma un covor, Leah își trecu mâinile peste șolduri. Când Reilly o privi întrebător, plin de curiozitate, îi spuse:

– Îmi voi spăla hainele. Dacă vrei, o să spăl și cămașa ta. Încercă să aibă o voce normală și liniștită. Nu am chef să stau întinsă fără a face nimic, îi explică ea, apărându-se fără a fi nevoie pentru hotărârea pe care o luase.

El își descheie cămașa și i-o întinse. Acceptându-i oferta, se întoarse imediat la treaba lui și continuă repararea capcanei.

– Poți purta una din cămășile pe care le-am folosit drept rucsacuri, până se usucă hainele. Capul lui brunet rămase aplecat asupra capcanei.

– Mulțumesc. El părea să n-o fi auzit.

În spatele unui tufiș, Leah își scoase hainele și își puse o cămașă care-i ajungea până la jumătatea pulpelor și care îi oferea o acoperire decentă peste lenjeria de corp. Suflecându-și mânecile, se apucă de treabă, frecând și storcând lucrurile pentru a le curăța cât de cât, în absența unui detergent.

*

* *

– Plecăm mâine dimineață, o anunță el, fără a arăta emoționat.

Leah era surprinsă de răspunsul lui neașteptat.

– Credeam… că vom mai aștepta o zi sau două… până când…

– … vei fi mai puternică, termină Reilly propoziția în locul ei, fără a-i adresa vreo privire. Înainte de a mă întoarce în tabără, am decis că nu mai are rost să așteptăm. Cred că te-ai refăcut destul pentru a pleca la drum. Dacă va fi nevoie, te voi căra în spinare.

– Nu ai… Scutură din cap neajutorată... Nu ai auzit nimic din ceea ce am spus?

Ochii lui o priviră cu un amuzament cinic.

– Ce te aștepți să-ți răspund?

Ce aștepta? Umilită de vorbele lui, nu mai știa. Nu se gândise că și el va admite imediat că ține la ea. Dar indiferența lui rece față de declarația ei de dragoste provocă o durere agonizantă în corpul ei. Singurul lucru pe care știa că vrea să-l facă era să-i provoace aceeași durere.

Mâna ei se arcui și palma deschisă îi lovi obrazul frumos cu toată puterea de care era în stare. Mâna îi fu prinsă de degete puternice care-i împinseră brațul înapoi până când Leah se gândi că se va rupe. Expresia lui era întunecată și sălbatică.

– Mă doare! se plânse ea, înfricoșată de faptul că-l făcuse să-și piardă calmul.

– Chiar așa? întrebă el satisfăcut.

Degetele n-o mai apăsau atât de tare, dar mâna o durea în continuare. Cu o altă mișcare o apropie pe Leah de el și-i presă șoldurile de mușchii lui, în timp ce cealaltă mână îi prinse părul între degete și-i trase capul pe spate.

Leah încercă să se elibereze, dar Reilly îi îndepărtă și mai mult brațul, controlându-i protestul înainte să înceapă. Cum buzele ei se despărțiră pentru a geme de durere, el le acoperi repede cu ale lui presându-le puternic de propriii

ei dinți până când simți în gură gustul sângelui. El le sărută cu o plăcere sălbatică.

Luându-și degetele din părul ei, începu să-i desfacă nasturii bluzei. Dominată de buzele lui devastatoare și de durerea pe care o simțea în brațul pe care el i-l strângea, Leah era neajutorată. Nasturii care nu se desfăcuseră fuseseră smulși, iar sutienul de bumbac rupt.

Cu toate că era îngrozită de asaltul lui, acesta avea un efect devastator asupra simțurilor ei. Când mâna lui îi acoperi sânii, simți cum se pierde sub mângâierea lui. Era învăluită de parfumul lui masculin, fierbinte. Forța cu care o strângea în brațe releva imensa dorință pe care o simțea pentru ea. Mâinile lui Leah, acum libere, intraseră în cămașa lui pentru a-i simți inima care bătea cu putere.

Reilly o îndepărtă repede, în timp ce ochii îi străluceau de pasiune și pieptul musculos se ridica sub respirația accelerată.

– Nu merge, o asigură el aspru. N-am de gând să sar pe tine!

– Eu… Lacrimile îi umplură ochii. Nu putea spune nimic. Cuvintele lui erau false, pentru că și ea îl dorea.

Mâna pe care Reilly o strânsese cu putere îi tremură când încercă să-și astupe goliciunea. Cu o singură mână, încercă să-și încheie naturii bluzei, dar majoritatea dispăruseră.

Reilly respiră adânc.

– Hainele tale sunt stricate. Va trebui să porți una din cămășile mele. Degetele lui trecură repede prin păr pentru a-l aranja în timp ce se îndrepta neliniștit spre cămașa pe

care ea o purtase mai devreme ca rochie. Evitând ochii ei din care curgeau lacrimi, i-o întinse. Voi începe să pregătesc cina.

O liniște adâncă se lăsă peste tabără. Mai târziu, Leah se așeză pe jos, cu spatele încovoiat din cauza durerii interioare și gustă mâncarea ce i se părea lipsită de gust. Supărarea o împiedica să mai vorbească și nu risipi liniștea. Nu era acea liniște stânjenitoare dintre doi străini, dar menținea tensiunea și ostilitatea dintre doi dușmani.

Când apusul făcu loc nopții, ea se înfășură în pătură. Nu-l întrebă pe Reilly dacă și el se va culca devreme în vederea drumului pe care-l începeau mâine. Știa fără a mai avea nevoie de confirmări că în această noapte nu va mai dormi în brațele lui.

Lacrimile îi scăldau fața când se întoarse cu spatele la foc și la Reilly. Chiar și acum, când mândria îi fusese grav rănită, știa că nici un sentiment nu i se schimbase. Îl iubea la fel de mult ca întotdeauna. Nimic nu va schimba asta.

O stea căzătoare trasă un arc de lumină pe cer. Leah o urmări cu privirea până când strălucirea de cristal a lacrimilor îi înceţoșă vederea. Își strânse pătura în jurul umerilor, dar frigul pe care-l simțea venea din interior.

Capitolul 9

Mâna lui Leah se crispă pe brațul umbrarului care acum o va ajuta să meargă mai departe. Privi pentru ultima dată cu o infinită tristețe oaza de verdeață.

În lumina răsăritului, bazinul căpăta umbre ciudate, care-l făceau să pară întunecat și misterios. Avea senzația că nu va mai ajunge niciodată într-un astfel de paradis.

Focul fusese stins și jarul împrăștiat. În curând, vântul deșertului va împrăștia urma trecerii lor pe acolo și micuța oază va aparține din nou sălbăticiei.

– Să mergem, zise Reilly, în timp ce-și așeza pe umeri rucsacul.

Forțându-se să nu mai privească această scenă, Leah încuviință. Nu-l privi… îi evita ochii ori de câte ori putea. Privirea lui verde, electrizantă, nu o făcea decât să-l dorească și mai mult.

Reilly probabil că nu simțea aceeași tristețe ca ea pentru că părăseau acest loc unde, pentru scurt timp, fuseseră

atât de apropiați sufletește și trupește. Familia ei o aștepta la capătul acestui drum, oriunde s-ar termina acesta, dar Leah știa că dacă i-ar fi fost dat să aleagă, ar fi rămas acolo împreună cu Reilly. Admise însă că era numai o fantezie romantică și acest gând nu avea logică și nu putea fi pus în practică.

Dar îl iubea. Dumnezeule, cât de mult îl iubea! își spuse ea disperată.

Ca și înainte, Reilly mergea în față. Pasul îi era mai încet decât în cealaltă călătorie. Știa că face asta pentru a-i menaja puterile. În spatele ei nu se mai afla nici un rucsac. Reilly căra tot ce mai aveau.

Primele ore de mers, la sfârșitul fiecăreia existând pauza de zece minute, fuseseră ușoare pentru Leah. Apoi soarele ajunse pe cer și începu să-i ardă spatele.

Reilly așeză tabăra de după-amiază în mijlocul deșertului, lângă drumul plin de praf pe care merseseră deja câțiva kilometri. Leah se aruncă obosită sub umbra păturii pe care el o pusese repede pe bețe, înghițind puțină apă și închizând ochii.

Pauza mai lungă o ajută să-și revină. Înainte de-a porni din nou la drum, Reilly o întrebă plin de indiferență cum se simte.

– Bine, răspunse scurt Leah în fața răcelii lui.

Pentru un timp așa fusese, dar energia i se consumă mai repede decât dimineața. La fiecare pas, trebuia să strângă din dinți. Cele zece minute de pauză după fiecare oră de mers păreau din ce în ce mai scurte. Putea simți cum e din ce în ce mai slăbită, dar strânse din dinți și continuă să meargă.

Reilly rămăsese aproape de ea, cu nu mai mult de câțiva pași înainte. Pașii lui constanți și ușori o făcură pe Leah să continue drumul, amintindu-și că nu trebuie să-l rețină. Dacă îl lăsa să plece singur acum ar fi fost mult prea departe. Supărată, se gândi la cât de hotărât era Reilly să găsească un ajutor. Nu dorea să petreacă mai multe ore împreună cu ea decât petrecuse până acum.

Împiedicându-se de o piatră, Leah căzu în genunchi. Mâna lui îi sprijini brațul pentru a o ajuta să se ridice. Se eliberă repede de mâna lui.

– Mă pot descurca și singură, insistă ea supărată, în timp ce se ridica în picioare. Nisipul i se lipise de palme. Îl scutură nervoasă de pantaloni.

– Ți-ai sucit glezna? întrebă Reilly privind-o atent.

Leah o pipăi cu grijă. Îi suportă greutatea fără prea multă durere.

– E în regulă, răspunse ea sigură de sine. Să mergem mai departe.

Reilly îi dădu bățul pe care-l lăsase pe jos și se îndepărtă.

Chiar înainte de apus se opriră pentru a înnopta. Leah se prăbuși pe pământul aspru, odihnindu-și capul pe genunchii ridicați. Reilly îi puse canistra în mână și-și scoase rucsacul. Mâinile îi tremurau prea tare din cauza oboselii, neputând duce canistra până la gură fără a vărsa conținutul ei. În final, Reilly o sprijini în drum spre buzele ei.

Scoase din rucsac cutia cu mâncare și-i întinse o bucată de carne prăjită.

– Nu avem destulă apă pentru a pregăti mâncarea uscată.

– Nu-mi este foame, zise ea împingând-o.

– Mănânc-o, ordonă el.

– Sunt prea obosită, se văită Leah, dar luă carnea pentru a-i respecta ordinul.

– Mă duc să văd dacă găsesc ceva pentru foc.

Mușcă încet din friptură, reușind s-o mănânce până la întoarcerea lui. Se întinse pe pământul tare și neprimitor, nedeschizând ochii atunci când îi auzi pașii. El trase pătura peste ea, dar Leah era sigură că mușchii ei obosiți nu mai puteau simți răcoarea nopții. Auzi cum Reilly aprinde focul și ghici faptul că el găsise lemne. Apoi un miros oribil ajunse la nările ei.

– Oh! Ce-i asta? Se întoarse pe o parte, ridicând nasul în aer în timp ce-l privea pe Reilly.

– Nu am găsit lemne, însă am descoperit oase de vacă. Miros, dar ard și avem nevoie de foc pentru a ne încălzi.

Leah își trase pătura peste cap încercând să nu mai simtă acel miros îngrozitor. Totuși, era prea obosită pentru a-i mai păsa de el. Nici nu-și mai aminti că soarele încă nu apusese.

O mână îi scutură umărul. Leah deschise ochii și abia reuși să vadă imaginea din fața lor din cauza somnului. O pereche de ghete erau chiar lângă capul ei, acoperit pe jumătate de blugi prăfuiți. Privirea urmări materialul albastru până la pulpele musculoase, talia subțire, pieptul mare și umerii lați ai lui Reilly, oprindu-se în final pentru a întâlni o pereche de ochi verzi.

– Nu poate fi dimineață, mormăi ea privind cerul plin de lumină.

– Haide, ridică-te, zise Reilly hotărât, dar n-o ajută cu nimic.

Toți mușchii îi erau înțepeniți și o dureau la fiecare mișcare. Observă că Reilly nu dădea nici un semn de oboseală, însă acest lucru îi crea o senzație de bună dispoziție.

În câteva minute își puse rucsacul în spate și porniră din nou la drum. Mușchii îi erau la fel de încordați și fiecare pas pe care-l făcea era un calvar. Se lăsa mult mai greu pe bățul care o ajuta să meargă pentru a se păstra în picioare în timp ce tot corpul părea să rămână nemișcat.

La a doua pauză îi fusese teamă să se așeze, de frică să nu se mai ridice. Se rezemă cu toată greutatea de băț, la limita epuizării.

– Cât… mai avem de mers? Făcu un mare efort pentru a reuși să vorbească.

Mâinile lui Reilly se aflau pe umerii ei, împingând-o spre pământ.

– Nu știu.

– Nu cred că mă mai pot ridica, protestă Leah, dar el nu-i opri mișcarea. Fiind de acord cu el, se lăsă să cadă pe pământul tare pentru că nu-și mai putea încorda mușchii.

– Te descurci foarte bine, replică el.

– Chiar așa? Ea râse încet pentru că respirația n-o ajuta prea mult.

Genele i se lăsară grele peste ochi. Când îi deschise, Reilly stătea lângă ea și întindea o țigară spre buzele ei.

– Este ultima, zâmbi el gânditor. Va trebui s-o împărțim.

El o ținu între degete cât timp ea trase cu sete din filtrul ei. Acest lucru o făcea să se simtă bine, deoarece Leah se îndoia că o poate ține singură.

– Mă simt ca o persoană pe moarte, în timp ce-și fumează ultima țigară, zise ea scoțând fumul din plămâni și oftând obosită.

– Nu mai vorbi. Odihnește-te. Îi mai oferi încă o dată țigara pentru a trage din ea.

Era ciudat, se gândi Leah când îi simți degetele care-i atingeau buzele, dar ne-am spus mai multe cuvinte în câteva minute decât am spus toată ziua de ieri. Oare erau prea obosiți pentru a mai fi supărați?

După ce țigara fusese strivită în nisip pentur a fi stinsă, Reilly o ridică pe Leah în picioare. Nu reuși să nu se agațe slăbită de el. El se îndepărtă și nu făcu decât s-o susțină cu mâinile. Știa că încă nu depășiseră toate barierele dintre ei. Bățul îi era pus în mână ca pentru a-i spune că era mai bine să se sprijine de el.

Începură să meargă în liniște și pentru Leah fiecare pas era un imens efort. Mușchii o dureau îngrozitor și fiecare clipă în care respira o făcea să meargă cu hotărâre înainte.

Reilly se opri în fața ei.

– Uite! Vocea lui joasă avea un ton entuziasmat.

Leah se opri lângă el, forțându-și privirea să se concentreze în depărtare. Un câmp lat, acoperit cu vegetație verde-gri se întindea în fața lor și coridorul munților se deschidea pentru a-l face și mai vast.

– Unde? întrebă ea cu greu, fără a vedea ceva care să le dea speranță.

– În dreapta, la poalele muntelui, sunt câteva clădiri. Clădirile unei ferme dacă nu mă înșel. Privirea lui stăruia în depărtare pentru a le studia mai bine.

Ea nu reuși să vadă decât câteva umbre. Se minuna că el le putea vedea. Reilly își așeză mai bine pe umeri rucsacul improvizat din cămașa lui și o privi bucuros pe Leah.

– Să mergem.

Drumul lor străbătu câmpia și se îndreptă cotit spre clădiri. Pentru un timp, gândul că ar putea găsi ajutor acolo îi dădu lui Leah energia de care avea nevoie pentru a merge înainte, dar în curând aceasta se risipi, luându-i cu ea toată puterea rămasă și echilibrul. Picioarele i se înmuiară și n-o mai puteau susține. Fără a primi vreo avertizare, se lăsară sub ea și nici măcar bățul nu mai reuși s-o susțină.

Sleită de puteri, Leah simți mâinile lui Reilly sub brațele ei pentru a o susține.

– Nu are rost, abia șopti ea. Nu pot merge mai departe.

– Ba da, poți. Vocea lui, venind chiar de lângă urechea ei, era aspră.

O ridică pe picioare și-i trase mâna peste umerii lui și în jurul gâtului în timp ce cu cealaltă îi susținea talia. Cărând-o și trăgând-o după el, începu să meargă mai departe. Ea încercă să meargă pentru a-l ajuta, dar picioarele obosite n-o ascultau.

Singurul lucru de care-și mai amintea era că Reilly o ridicase în brațe. Capul i se rezemă de umărul lui. Se simțea ca o păpușă de cârpă care nu are nici un os în corpul moale, în timp ce capul îi cădea într-o parte și în alta incapabilă să-l țină drept. Însă mai putea simți undeva departe corpul lui cu mușchii contractați, cărând-o mai departe.

– Lasă-mă aici, Reilly, spuse ea.

– Nu te las singură, refuză el fără drept de replică.

Valuri de oboseală treceau peste corpul ei și nu mai avea puterea să protesteze. Se lăsă în voia brațelor lui, neliniștită că n-o va mai putea căra mult timp și că se vor prăbuși la pământ.

Lătratul enervant al unor câini o făcu să deschidă ochii. Își rezemă capul de umărul lui, întorcându-l încet pentru a vedea ce se află în fața lor. Pașii lui Reilly încetiniră din cauza unui câine mare care se afla chiar în drumul lor. În spatele lui era o casă albă, prăfuită, cu perdele la ferestre și cu rufe spălate agățate pe sârmele din curte.

Ușa din plasă de la intrare se deschise.

– Laddie! Vino aici! strigă o femeie și câinele se opri din lătrat și se întoarse spre treptele verandei. Femeia ieși din umbră și-și apără ochii cu mâna de soarele orbitor. Un copil mic se agăță de picioarele ei. Cine sunteți? Vocea ei era prietenoasă și puțin nesigură.

Reilly se opri la câțiva pași de verandă și de câine.

– Avionul nostru s-a prăbușit acum opt zile în munți, îi replică el calm. Femeia mea are nevoie de apă și de un loc unde să se odihnească. Putem intra?

– Da, da, desigur! exclamă femeia. Îi făcu semne cu mâna câinelui. Laddie, du-te la locul tău și șezi. Am fost anunțați de această căutare, eu și soțul meu, dar n-am știut că un avion s-a prăbușit în apropierea fermei noastre. Intrați, intrați.

Leah nu mai auzise ce spusese femeia. Inima ei încă mai tremura de bucurie că Reilly îi spusese "femeia mea". Ochii ei căprui îi căutaseră fața, care era prăfuită și îngri-

jorată, dar totuși autoritară și puternică. Oare vorbise serios? Sau era numai o figură de stil?

– Sunteți răniți? se grăbi femeia să întrebe, în timp ce ținea ușa deschisă pentru ca Reilly să intre. Să chem un doctor? Sau o ambulanță?

– Nu, suntem doar extenuați de lungul drum pe care l-am parcurs până aici. Reilly se opri lângă ușă. Unde se poate odihni?

– Avem o canapea în living. Pe aici. Femeia îi conduse în living și ezită un moment. Voi aduce apă. Ieși repede din cameră și fetița o urmă, strâns lipită de ea.

Reilly o așeză încet pe Leah pe canapea, sprijinindu-i capul de perne.

– E bine așa?

Ea încuviință, zâmbind slab.

– Nu-mi amintesc nici un lucru atât de moale. Reilly… Nu-și termină propoziția când femeia se întoarse aducând o tavă pe care se afla un vas mare cu apă și un pahar.

Leah bău însetată din paharul pe care Reilly i-l ținea între buze, apoi se întinse pe perne, simțind cum îi revin o parte din puterile pierdute.

Femeia o dezlipi pe fetiță de picioarele ei, împingând-o afară din cameră. Du-te la hambar, Mary și cheamă-l pe tatăl tău. Spune-i să se grăbească. Se întoarse spre Reilly, care își turnase un pahar cu apă. Vă pot oferi ceva? Whisky? Mâncare?

– Cafea neagră, dacă aveți. Se îndepărtă de canapea. Și ați vrea să-mi arătați unde este telefonul, pentru a anunța autoritățile?

Fetița numită Mary îl ocoli timidă pe Reilly, după care dispăru din cameră și deschise repede ușa din plasă pentru a alerga la tatăl ei.

– Telefonul este în bucătărie și voi pune cafeaua pe foc, zâmbi femeia.

Reilly o privi pe Leah, întinsă pe canapea.

– Totul va fi bine. Plec pentru câteva minute.

– Mă simt bine, îl asigură ea încet, încălzită de ochii lui plini de grijă care-o priveau intens.

Cum Reilly și femeia părăsiseră camera, Leah se relaxă pe canapeaua moale și se afundă în perne. I se părea ciudat să aibă patru pereți în jurul ei și un tavan în loc de cerul deschis deasupra capului. În această seară va face o baie fierbinte, se va schimba în haine curate și va dormi într-un pat moale. Își dorise atât de mult aceste lucruri…

Deschise ochii când pașii grăbiți ai femeii intrară în cameră.

– Poftim cafeaua. E fierbinte, neagră și dulce, exact cum mi-a spus soțul dumneavoastră că vă place. A spus s-o beți pe toată, zâmbi ea frumos, trăsăturile ei bronzate de soarele deșertului căpătând dintr-o dată o frumusețe rară.

Leah reuși să se ridice în capul oaselor, folosind pernele pentru a se rezema. Obrajii i se înroșiră de stânjeneală în timp ce sorbea cafea din cana pe care o ținea cu ambele mâini.

– Reilly nu este… soțul meu. Și-ar fi dorit foarte mult să poată spune că este.

Femeia păru surprinsă.

– Am crezut… că este. Râse puțin pentru a-și ascunde confuzia. Pur și simplu am avut impresia că sunteți căsătoriți și nu m-am gândit să întreb. Îmi pare rău.

– Nu e nevoie să vă cereți scuze, insistă Leah, sorbind cu grijă din cafeaua fierbinte care îi mai refăcea puțin puterile în timp ce aluneca plăcut pe gâtul ei uscat.

– Eu sunt Tina Edwards, se prezentă femeia.

– Leah Talbot, răspunse ea.

– Cred că a fost o încercare grea pentru tine.

Grea. Cum i-ar putea explica acestei femei că nu fusese deloc așa? În ciuda șocului prăbușirii avionului și a zilelor când avusese febră din cauza infecției la braț, Leah nu-și putea spune că zilele pe care le petrecuse în compania lui Reilly fuseseră o încercare grea. Au fost primitiv de idilice.

– N-a fost chiar atât de rău, răspunse ea alegându-și cu grijă cuvintele. Cele mai grele zile au fost ieri și azi. Când Reilly fusese supărat pe ea, adăugă pentru sine.

– Îmi pot imagina, încuviință femeia, înțelegând. Mergând chiar și o distanță scurtă pe această căldură toropitoare ar fi extrem de obositor.

Ușa de la intrare se deschise și fetița se îndreptă repede spre living pentru a se lipi de mama ei și a o privi pe Leah printre gene. Se auziră și alți pași. Apoi sunetul unei voci străine de bărbat care vorbea cu Reilly.

– Acesta e soțul meu, Mike. Doftoricea un cal în hambar, îi explică femeia.

– Domnul Edwards s-a oferit să ne ducă până la Tonopah cu mașina, zise Reilly cu vocea la fel de obosită ca și trăsăturile feței. Familia ta va fi acolo pentru a ne aștepta. Vor fi anunțați că ești bine sănătoasă.

– Plecăm acum? întrebă ea.

– Atunci când îți vei termina cafeaua.

Oftând cu regret, Leah își duse cana la gură. Spera să mai petreacă puțin timp numai cu Reilly, dar el părea să evite această posibilitate și o eventuală discuție între ei. Nu prea avea motive pentru a nu fi de acord cu planul lui. Mai târziu, la un moment dat, va vorbi cu el și nu-l va lăsa sub nici o formă s-o oprească. Sorbi și ultima înghițitură de cafea.

– Sunt gata, zise ea. Când Reilly se aplecă s-o ia în brațe, ea scutură din cap. Sunt cam ametită, dar cred că pot merge.

Degetele lui îi sprijiniră cotul pentru a o ajuta să se ridice. Se clătină puțin, nesigură de picioarele ei, după care își găsi echilibrul. Dar Reilly nu-i eliberă brațul pe care-l atingea impersonal și rece în timp ce-o ghida spre ușă.

– Mulțumesc pentru tot, doamnă Edwards, îi zâmbi femeii după ce ajunseră la ușă.

Își luară rămas-bun și ieșiră în curte pentru a se urca în mașină. Leah stătea singură pe bancheta din spate și Reilly îi spuse că așa se poate odihni. Era foarte obosită și se odihni, dar gândurile îi erau la bărbatul care stătea pe scaunul de lângă șofer. Cu toate că încercase, nu reușise să se concentreze asupra celor care le vor ura bun-venit.

La câțiva kilometri de casă, drumul spre fermă se bifurca și mașina ajunse la autostradă. Mike Edwards ținea piciorul apăsat pe accelerație și mașina lăsa mult praf în urma ei. Totuși, merseră mai mult de o oră până a ajunge la Tonopah, în Nevada.

Se opriră în fața unei clădiri unde se afla biroul șerifului. Leah se ridică ușor pe locul ei, învingând durerea pe care o simțea în tot corpul. Degetele i se crispară pe clanța portierei, dar Reilly ajunsese deja afară din mașină pentru a-i deschide ușa. Mâna lui puternică îi susținu cotul pentru a o ajuta să coboare și să-și mențină echilibrul pe trotuar. Se opuse când el încercă s-o conducă spre clădirea din fața lor.

Când privirea lui de jad deveni întrebătoare și se pironi asupra ei, Leah vorbi încet, pentru ca Mike Edwards să n-o poată auzi.

– Reilly, te rog, trebuie să vorbim.

– Despre ce? întrebă el aplecând capul într-o parte cu o expresie care îi arăta în mod deliberat că nu înțelesese.

Ea tremură enervată.

– Despre noi.

– Leah, nu văd… începu Reilly cu un fel arogant de răbdare.

– Leah! O voce familiară îl întrerupse, strigându-i strident numele. Leah!

Se întoarse încet în direcția din care venea vocea și zâmbi bucuroasă când recunoscu statura înaltă și slabă, părul de culoarea nisipului al bărbatului care alerga spre ea.

– Lonnie! Fericirea de a-l vedea o făcu să se simtă mai bine și reuși să găsească puterea pentru a-l striga din nou. Lonnie!

Făcu un pas spre el. În spatele lui se vedea uniforma albastră de aviator a tatălui ei care coborâse din mașină și se afla alături de figura vioaie a mamei ei. Apoi mâinile lui

Lonnie îi înconjurară talia ridicând-o în aer și prinzând-o cu putere și dragoste în brațe.

– Ești bine. Ești teafără! tot repeta fratele ei ca pentru a se convinge pe sine de acest lucru, în timp ce-și îngropa capul în părul ei aproape blond.

– Da, murmură Leah extrem de bucuroasă. Da, sunt teafără.

Într-un târziu, îi dădu drumul din brațe și-și trase capul înapoi pentru a o privi cu lacrimi de bucurie în ochii căprui.

– Nebuna mea mică! Fiecare cuvânt pe care-l rosteau arăta cât de apropiați erau. Ce ai crezut că faci?

Lacrimile curgeau pe obrajii ei.

– Veneam să te văd… voiam să-ți fac o surpriză de ziua ta.

– Leah, draga mea! La auzul vocii extrem de fericite a mamei lor, Lonnie o eliberă complet din brațe, dându-le voie și părinților s-o îmbrățișeze cu dragoste și bucurie.

Leah fusese imediat cuprinsă de alte brațe și ale ei curpinseră talia mamei ei, simțind cum bucuria și ușurarea se revarsă din trupul acesteia.

– Draga mea, draga mea, îi șoptea întruna mama ei. Am fost atât de îngrijorați. Am crezut că ești moartă și am abandonat căutarea. Noi…

– Sunt teafără, mamă. Își trecu un braț în jurul taliei tatălui ei, care se afla chiar lângă ele, incapabil să-și exprime ușurarea și fericirea. Îi strânse pe amândoi înbrațe. Mâna tatălui ei îi mângâie cu blândețe părul, în timp ce ea își lipea fața pe nasturii de metal ai uniformei lui.

– Ne-ai speriat foarte tare, copilă, zise el încordat.

– Știu, tati, șopti Leah. Își lăsă capul pe spate pentru a-l privi și văzu cum iubirea strălucea în ochii lui și cum nu reușea să-și exprime bucuria în cuvinte.

– Dumnezeule, uite cum arăți! Mama ei își șterse lacrimile de pe față și apoi încercă, folosind mâinile tremurânde, să le șteargă și pe ale lui Leah. Ești ca o nălucă, Leah Talbot! Hainele tale sunt mizerabile. Ai slăbit mai mult de cinci kilograme și ești bronzată ca o indiancă.

Leah se îndepărtă puțin de părinții ei și se uită neliniștită peste umăr. Reilly nu se mai afla lângă mașină, în locul unde-l lăsase. Inima îi bătea înfricoșată. Apoi îl văzu lângă intrarea în clădire.

– Reilly! Se îndepărtă de brațele părinților ei ignorând mormăielile lor confuze. Făcând pași mari pentru a-l ajunge, îl strigă din nou. Reilly!

Văzu înclinarea umerilor lui când ezită, după care se opri. Se întoarse brusc spre ea cu o figură plină de nerăbdare. Ea știa că Reilly sperase să dispară neobservat în timp ce ea se bucura de revederea familiei ei.

– Reilly, nu pleca… Vocea ei se pierdu chiar atunci când voia să-i spună "de lângă mine". Încercă să-și ignore mândria prostească spunând: Vreau să-mi cunoști familia.

Pașii lui mari parcurseră ageri distanța dintre ei, ceea ce-i spunea că vrea să treacă mai repede peste asta pentru a putea să plece. Arăta nobil și mândru, un om lipsit de sentimente.

Leah era aproape înfricoșată de faptul că dacă-l va atinge se va transforma și ea în statuie. Îl prezentă repede părinților ei, inima înghețându-i când îi văzu zâmbetul politicos și distant cu care-i privea.

– Acesta este Reilly Smith. Am mers împreună cu avionul, le explică ea îngrijorată, simțind cum nervii n-o mai ajutau. N-aș mai fi acum aici dacă nu mă ajuta el. Vocea ei suna ciudat, pentru că vorbea forțat și cu neliniște.

Urmară răspunsuri politicoase după această prezentare. Apoi Reilly începu să se îndepărteze.

– A fost o plăcere să vă cunosc, zise el politicos. Dacă vreți să mă scuzați, am multe lucruri de rezolvat și știu că v-ar face plăcere să rămâneți cu fiica dumneavoastră.

Când începu să întoarcă spatele, Leah îl prinse de braț.

– Unde te duci?

Reilly îi privi mâna de pe brațul lui și apoi figura uimită.

– În biroul șerifului, pentru a-i spune cum și unde s-a prăbușit avionul.

– Ar trebui să merg cu tine. Nu voia să-l lase să dispară din ochii ei. Dacă făcea asta, i-ar fi fost teamă că nu-l va mai vedea niciodată.

– Sunt sigur că pot răspunde oricărei întrebări, o refuză el hotărât. Dacă șeriful simte nevoia să-mi verifice povestea, va putea discuta cu tine după ce te vei odihni. Acum ești epuizată, prea obosită pentru a gândi normal și a ști ce cuvinte scoți din gură.

Leah știa ce vrea el să spună… că își imaginase numai că este îndrăgostită de el. Își mușcă buzele pentru a le ascunde tremurul.

– Ba știu, insistă ea abia vorbind. Înainte de-a putea s-o oprească, îi cuprinse talia cu brațele și se agăță de el, punându-și capul pe pieptul lui pentru a-i asculta bătăile inimii și a se asigura că nu este de piatră. Cu o voce atât de joasă încât el abia o putea auzi, lăsă la o parte mândria. Când te voi mai vedea?

Mâinile lui ezitară pe umerii ei în fața momentului tentant, apoi coborâră pe brațele ei slabe și o îndepărtară de el. Ochii ei se umplură de lacrimi când îi văzu figura plină de indiferență.

– Du-te la părinții tăi, Leah. Mănâncă ceva și dormi. Buzele lui schițară un fel de zâmbet, dar rămaseră aproape la fel de împietrite. Vom lua cina într-o seară și vom râde de toată peripeția prin care am trecut.

Privirea lui rece îi arăta spre părinții ei, după care se îndepărtă repede de ea. Îl privi cum se desparte foarte ușor de ea și durerea intensă o făcu să-și dorească moartea. Revenind la realitate, se întoarse spre părinții ei privindu-l mai întâi pe Lonnie.

Ochii căprui ai fratelui ei se îngustaseră când văzuseră cămașa bărbătească pe care-o purta și rămaseră uimiți când îi văzură sânii liberi care înțepau materialul. Albeața sutienului era evidentă. Făcea multe speculații când îi întâlni ochii care se ridicaseră spre fața ei, după care Leah își privi tatăl. Figura lui calculată îl privea pe Reilly care intra în clădire.

Capitolul 10

O mână îi dădu la o parte părul de pe față, punându-l în spatele urechilor și mângâind-o blând pe obraz.

– Trezește-te, Leah, vorbi blând o voce de bărbat.

Încercă să-și ridice pleoapele, dar nu reuși.

– Mmm, își mângâie mulțumită obrazul de mâna mare a bărbatului. Ți-am spus că te iubesc? șopti ea zâmbind cu ochii închiși.

– Nu în ultimul timp, veni replica zeflemitoare.

– Te iubesc, Reilly Smith. Vocea ei vibră din cauza emoțiilor profunde pe care le simțea.

Mâna îi scutură umărul.

– Trezește-te, Leah! Visezi doar, îi ordonă vocea aspră.

Deschise repede ochii. Uimită, Leah realiză că nu se afla în brațele lui Reilly. Se afla într-un pat și sub capul ei era o pernă în locul brațului lui puternic. Și fratele ei, Lonnie, se afla lângă pat, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor și cu o figură îngrijorată care-i încruntase sprâncenele.

Obrajii i se înroșiră când realiză că îl confundase pe fratele ei cu Reilly și când ghici care erau concluziile pe care el le trăsese din cuvintele ei. Se întoarse pe spate și își întoarse capul spre fereastra unde draperiile grele fuseseră date la o parte pentru ca lumina soarelui să poată intra.

– E deja ora cinei? întrebă Leah, clipind ca și cum nu era îngrijorată de cuvintele pe care tocmai le rostise.

– Ora cinei? El râse, în ciuda tonului aspru și surprins. Dormi de aproape treizeci și șase de ore.

– Chiar așa? întrebă ea întorcându-și uimită capul spre el.

Leah începu să se ridice, dar își reaminti că era dezbrăcată și trase repede cuvertura pe umeri înainte de a se ridica în capul oaselor. I se părea că trecuseră numai câteva ore de când mama ei îi sugerase să tragă un pui de somn după baia fierbinte.

– Mama s-a dus să-mi cumpere câteva haine, spuse ea trecându-și nervoasă degetele prin păr.

– Sunt pe scaun, zise el arătându-i-le cu capul. Eu mă voi duce dincolo pentru ca tu să te poți schimba. Lonnie se opri la ușă, cu mâna pe clanță. Leah… păru el să ezite.

– Da? Ea își ținu respirația.

– N-are importanță, oftă el dând îngrijorat din cap. Ne întâlnim dincolo.

– Poate că ar trebui să mergem la un doctor în această după-amiază, sugeră tatăl ei.

– De ce? întrebă Leah în defensivă, după care îi aruncă fratelui ei o privire răutăcioasă.

Tatăl ei oftă și se încruntă.

– Pentru a verifica dacă rana de la braț se vindecă așa cum trebuie și pentru a ne asigura că nu va mai apărea o infecție.

Leah își aminti că ultimele cuvinte pe care le spusese înainte de sugestia tatălui ei fuseseră despre faptul că avusese febră din cauza rănii infectate. Absentă, își atinse bandajul mic de pe mâna stângă.

– E bine. Nu e nevoie să mergem la doctor, murmură ea îngrijorată. Se îndreptă apoi spre fereastra camerei de motel.

– Reilly te-a ajutat mult, dragă, râse mama ei fără a-și face griji în privința tensiunii fiicei ei. Nu mă pot împiedica să mă minunez de felul în care nu ai căpătat pneumonie, luând în conside rare cât de reci sunt nopțile în această parte a țării.

Leah era surprinsă. Mama ei nu făcuse acest comentariu pentru a afla mai multe despre relația ei cu Reilly. Dar Leah știa că nu trebuie să facă vreun comentariu care ar putea să-i dezvăluie adevăratele sentimente. Până acum nu avusese nici un secret de păstrat față de familia ei, și faptul că nu-țși putea deschide sufletul o făcea să se simtă vinovată când nu avea de ce.

– De fapt, mamă, a fost foarte simplu. Își ridică bărbia într-o atitudine mândră. Reilly și cu mine am dormit împreună pentru a ne încălzi. O liniște adâncă urmă acestei mărturisiri.

Tatăl ei se întoarse de la fereastră cu o privire curioasă.

– Abia dacă îl cunoști pe acet bărbat, Leah, i-o trânti el nervos.

– Nu pot accepta acest argument, tată, replică ea calm. Am petrecut opt zile în deșert cu un bărbat, în condiții care-ți pot dezvălui exact firea unui om.

Începuse să-i fie greu să mai vorbească despre Reilly. Leah nu știa cât mai poate să-și stăpânească nervii și atunci când va exploda nu va mai accepta nici un argument, n-o va mai interesa nimic în afară de faptul că-l iubește.

Își aranjă nervoasă cordonul rochiei de bumbac pe care i-o cumpărase mama ei.

– Dacă nu vă supărați, mă duc în camera mea să mă aranjez puțin.

Nu fu deloc surprinsă când părinții ei nu încercară s-o rețină. Ghicise că vor să discute între patru ochi această situație. Li se părea ciudat că fiica lor se îndrăgostise de un bărbat care le era cu totul străin, iar acest lcru era normal.

Ajunsă în camera ei, Leah se sprijini de ușa pe care tocmai o închisese și încercă să se gândească la situația în care era pusă. Însă fusese imediat întreruptă de bătăile din ușă.

– Cine este? întrebă ea neliniștită și dorindu-și să fie singură.

– Sunt eu… Lonnie. Pot să intru?

– Desigur. Oftând ușurată, descuie ușa și o deschise. Ochii lui priveau intens figura ei încordată, în timp ce intra în cameră. Ce dorești? îl întrebă Leah cu un dezinteres forțat.

– Compania la care lucrez mi-a dat câtea zile libere când s-a aflat de dispariția ta. Acum, când ai fost găsită, va trebui să mă întorc la lucru mâine dimineață, spuse trist fratele ei. Tata a rezervat bilete de avion pentru ca mâine să vă întoarceți toți la Las Vegas. De acolo el va pleca direct spre Alaska și mama i se va alătura după câteva săptămâni.

Leah primi veștile fără să comenteze. Fratele ei mai avea să-i spună ceva și aștepta ca el să vorbească, neștiind ce vrea să spună.

– S-a scris mult în ziare despre acest Reilly Smith al tău, începu Lonnie să vorbească pe același ton nepăsător. Este foarte cunoscut în domeniul în care lucrează.

– Nu este Reilly Smith al meu, îl privi ea uimită, în timp ce își încrucișa mâinile și degetele îi tremurau nervoase.

– Dar ai vrea să fie, nu-i așa? o întrebă încet Lonnie, ca pentru a-i verifica sentimentele.

– Îl iubesc, Lonnie, mai mult decât am crezut vreodată că pot iubi un bărbat, răspunse Leah, după care râse nervos. Pentru tot binele pe care mi l-a făcut.

– De ce spui asta? El își înclină capul într-o parte și o șuviță de păr îi căzu pe fruntea frumoasă.

– Pentru că el a spus cam același lucru ca mama și tata, numai că a folosit alte cuvinte. Merse agitată până la oglinda toaletei și se opri pentru a studia expresia cercetătoare a fratelui ei. Mi-a spus că timpul petrecut împreună pare un vis care ni se va părea departe de realitate când ne vom întoarce înapoi. A vrut să spună că-l voi uita când voi fi din nou înconjurată de civilizație.

– Dar nu l-ai uitat, o încredință Lonnie.

– Nu. Se întoarse cu spatele la orglindă. Lonnie, știi unde stă?

– Vrei să te duci să-l vezi, nu-i așa? Zâmbi înțelegător când ea dădu afirmativ din cap. Nu știu, dar nu cred că e prea dificil să afli când ești într-un oraș de dimensiunea Tonopah-ului. Lasă-mă să dau câteva telefoane.

Când el localiză motelul unde era înregistrat Reilly, Leah îl rugă s-o ducă acolo. Dacă Reilly nu făcea efortul de a veni la ea, atunci ea va face ultimul efort pentru a-l vedea înainte de-a se încredința de faptul că lui nu-i păsa de ea.

– Nu e nevoie să vii cu mine, Lonnie, zise ea când el ieși din mașină pentru a o însoți spre intrarea motelului.

– Nu era în cameră când am sunat. S-ar putea să nu se fi întors. Merg cu tine pentru a verifica, zâmbi fratele ei luând-o de braț.

– Dacă nu e în cameră, îl voi aștepta până când se va întaorce, zise ea ridicând bărbia cu hotărâre. Nu plec fără să-l văd.

Ajunși la recepție, Lonnie o rugă să-l aștepte la ușa de la intrare în timp ce el verifică dacă Reilly s-a întors. În câteva minute se întoarse înapoi.

– Vino. Mâna lui o prinse de cot ca s-o conducă printre șirul de uși ale camerelor.

– Este în cameră? întrebă ea neliniștită.

– Nu, spuse el ridicând cheia în aer. Dar îl poți aștepta în camera lui.

– Cum ai făcut rost de ea?

– Am uns palma care trebuie, zâmbi strâmb Lonnie. N-o puteam lăsa pe sora mea să aștepte un bărbat în holul unui motel. El îi strânse mâna când lacrimile îi inundară ochii și nodul din gât n-o lăsa să vorbească pentru a-și exprima mulțumirile. Privirea lui trecu peste numerele camerelor. Asta e camera lui. El descuie ușa și i-o deschise. Noroc, surioară, și dacă nu te ascultă, sună-mă și voi vorbi eu cu el.

– Ce m-aș face fără tine? murmură Leah, strângându-l în brațe.

– Te poți descurca foarte bine și fără mine. Vocea lui îi șoptea în păr și îi sărută creștetul capului. Dar dacă-l iubești pe acest tip atât de mult cum spui, nu cred că ai mai reușit să îți duci viața fără el. Deci luptă pentru el, Leah, cu toate armele pe care le ai la îndemână.

– Așa voi face, promise ea.

Apoi rămase singură în camera de motel în timp ce auzea din ce în ce mai slab pașii lui Lonnie.

Nu era nici un ceas în cameră, deci nu avea idee de cât timp aștepta întoarcerea lui Reilly. I se părea că treceau ore în șir neputând face nimic altceva în afară de a se muta de pe pat pe scaun, de acolo la geam și înapoi pe pat. Se gândea la argumentele pe care le-ar putea folosi și le reformula mereu.

Când auzi cheia în broască, Leah le uită pe toate. Stătea înghețată lângă scaun, în timp ce ușa se deschise și Reilly intră în cameră. Nu o văzu imediat, închise ușa și își aruncă jacheta pe pat, așadar ea avu la dispoziție câteva secunde prețioase pentru a-i studia trăsăturile obosite ale feței.

Degetele lui bronzate desfăceau nerăbdătoare nasturii cămășii atunci când o văzu. Se opri și ochii verzi de jad se îngustară și deveniră nemișcați. Leah spera să-l surprindă pentru a vedea măcar un mic semn de bucurie pentru că o revedea. Era dezamăgită.

– Ce cauți aici, Leah? o întrebă el cu asprime.

Gâtul i se uscase. I se părea că toate speranțele ei se prăbușesc.

– Am venit să te văd. Voiam să vorbim. Își umezi puțin buzele uscate. Te aștept de câteva ore. Unde ai fost?

– A trebuit să-i arăt șerifului locul unde s-a prăbușit avionul, spuse Reilly respirând adânc. Am stat lângă ei până au scos corpul lui Grady și m-am întors pentru a face anumite aranjamente ca acesta să fie trimis familiei lui din Las Vegas, care-l va înmormânta. Mi-am imaginat că unul din oamenii șerifului îți va aduce genții la motel.

Cu toate că se gândi cu simpatie la familia îndoliată a lui Grady și cu părere de rău la moartea lui, Leah știa că nu-i va da voie lui Reilly s-o îndepărteze de scopul pentru care venise.

– Puteai să-mi aduci chiar tu lucrurile la motel, spuse ea. De ce n-ai făcut-o?

Își frecă obosit obrajii și bărbia cu mâinile.

– Pentru că n-am vrut să te văd, răspunse Reilly cu o sinceritate brutală. Uite, sunt transpirat și obosit. Trebuie să fac un duș și să dorm puțin. De ce nu spui pentru ce ai venit ca apoi să poți pleca?

Leah își luă inima îndinți.

– Te iubesc, Reilly.

– La naiba, Leah, am mai trecut prin asta! mormăi el nervos și respirând repede.

– Și ai crezut că atunci când mă voi întoarce la familia mea și la ceea ce tu numești lumea reală, sentimentele mele pentru tine vor fi uitate așa cum uiți un vis frumos. Ea zâmbi plină de tristețe. Privește în jurul tău, Reilly. Sunt pereți solizi, tavane, paturi și scaune, iar apa caldă și rece curge din belșug. În ciuda tuturor acestor lucruri, există și un deșert mare unde este numai nisip și în locul mașinilor și camioanelor, există iepuri și șerpi. Dar eu sunt aceeași și

tu ești același. Și eu încă te mai iubesc, mai mult chiar ca înainte, pentru că am descoperit cât de golită mă simt când nu mă trezesc în brațele tale.

Se lăsă o liniște tensionată. Privirea lui măsură camera și se întoarse pentru a o susține pe a ei. Figura lui impasibilă, extrem de atrăgătoare, era o mască de granit bronzată de soare și de vântul deșertului. Se întoarse brusc și porni cu pași mari spre masa de toaletă.

– Habar nu ai ce vorbești, o certă Reilly. Puse gheață dintr-un vas într-un pahar de plastic și îl umplu cu apă din altul.

Leah privi în jos și își aranjă rochia.

– Ți-am spus odată că dacă mă părăsești te voi urma. Își ridică brațele în aer. Am vorbit serios, Reilly. Dacă nu mă vrei ca soție a ta, atunci voi rămâne cu tine ca femeia ta. Își desfăcu fermoarul de la spate al rochiei și o lăsă să cadă pe podea.

– Vrei… Reilly se întoarse spre ea. Ochii lui îi priviră corpul aproape gol. Orice ar fi vrut să spună, rămase neterminat. Ce naiba faci? Trânti paharul cu apă pe masă și aceasta sări din el. Făcând pași mari, elimină distanța dintre ei, și luând cuvertura de pe pat o acoperi cu ea.

Leah îi întâlni calmă privirea înfricoșătoare.

– Un corp gol face parte din natură, repetă ea cuvintele pe care el le folosise odată. M-ai mai văzut dezbrăcată! De ce mi-ar fi rușine dacă mă vezi din nou?

– Împrejurările erau diferite, i-o aruncă Reilly, ținând cuvertura lipită de ea și înfășurând-o ca într-un scutec.

– Cât de diferite? îl porovocă ea, lipindu-se de el cu buzele întredeschise ca pentru a-i face o invitație.

Degetele lui strânseră cu putere carnea moale a brațelor ei ca să n-o lase să se lipească de pieptul lui, dar și ca să nu se îndepărteze. Privirea îi căzu pe buzele ei moi și umede, respirația i se acceleră fără s-o mai poată controla, însă păstrându-și calmul, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Pentru că gândesc ca un alb și nu ca un indian, răspunse el cu o asprime forțată.

– Și mă dorești, șopti Leah ca o definire a constatării lui.

Buzele lui le devorau înfometate pe ale ei în timp ce-o lipea de corpul lui puternic pentru ca ea să-și dea seama cu câtă disperare o dorește. Mâinile lui îi mângâiau posesive întreg corpul, luptând împotriva păturii cu care o acoperise și aproape o legase, dar nelăsând-o să iasă din acest scut de protecție. Leah trebui să se mulțumească numai prin a-i întoarce sărutul pasionat.

Reilly își îndepărtă buzele de ale ei fără a-și fi satisfăcut dorința imensă pe care o controla acum cu toate că brațele lui puternice o mai țineau încă prizonieră, așa cum dorea ea.

– Ai nevoie de timp, Leah. Vocea lui aspră îi vorbi în părul decolorat de razele soarelui.

– Timpul nu va schimba faptul că te iubesc și te doresc enorm, protestă ea cu pasiune.

– Cum pot să te fac să înțelegi? mormăi Reilly în timp ce buzele îi sărutau fruntea și ochii. Dacă vei fi a mea, Leah, nu te voi lăsa să pleci niciodată de lângă mine. Te iubesc atât de mult încât te voi face să rămâi cu mine chiar dacă n-o să mai vrei. Știu că ai impresia că ții la mine.

– Oh, Reilly, dragul meu! O fericire enormă o făcu să se sufoce și să nu mai poată vorbi. Nu sunt un pacient care se îndăgostește de doctorul lui. Sunt o femeie îndrăgostită de

un bărbat și nu vreau ca tu să mă lași vreodată să plec de lângă tine. Brațele lui musculoase o strânseră și mai tare. Dacă mă iubești, de ce nu voiai să mă mai vezi? îl întrebă ea abia vorbind și încercând să creadă că Reilly îi spunea adevărul.

– Pentru că știam că dacă te voi vedea înainte de a-ți oferi timpul necesar pentru a-ți reconsidera sentimentele, nu voi putea fi capabil să nu fac dragoste cu tine. Nici nu ai idee ce tortură a fost pentru mine să nu te am când te iubeam atât de mult. Reilly își desfăcu brațele și îi cuprinse fața cu mâinile pentru a o privi plin de pasiune și dorință. Te rog, pune rochia pe tine, murmură el neliniștit, și vom putea merge să discutăm cu părinții tăi despre nuntă.

Lacrimi de diamant apărură între genele ei.

– Vrei să te căsătorești cu mine! abia reuși ea să vorbească, în timp ce inima i se umplea de o imensă fericire.

Reilly o privi adânc în ochi.

– Vei fi soția mea și după aceea vei deveni femeia mea. Capul lui cu păr negru se aplecă asupra ei și ea își abandonă buzele sărutului lui.

Sfârșit